BESTSELLER

Judith McNaught

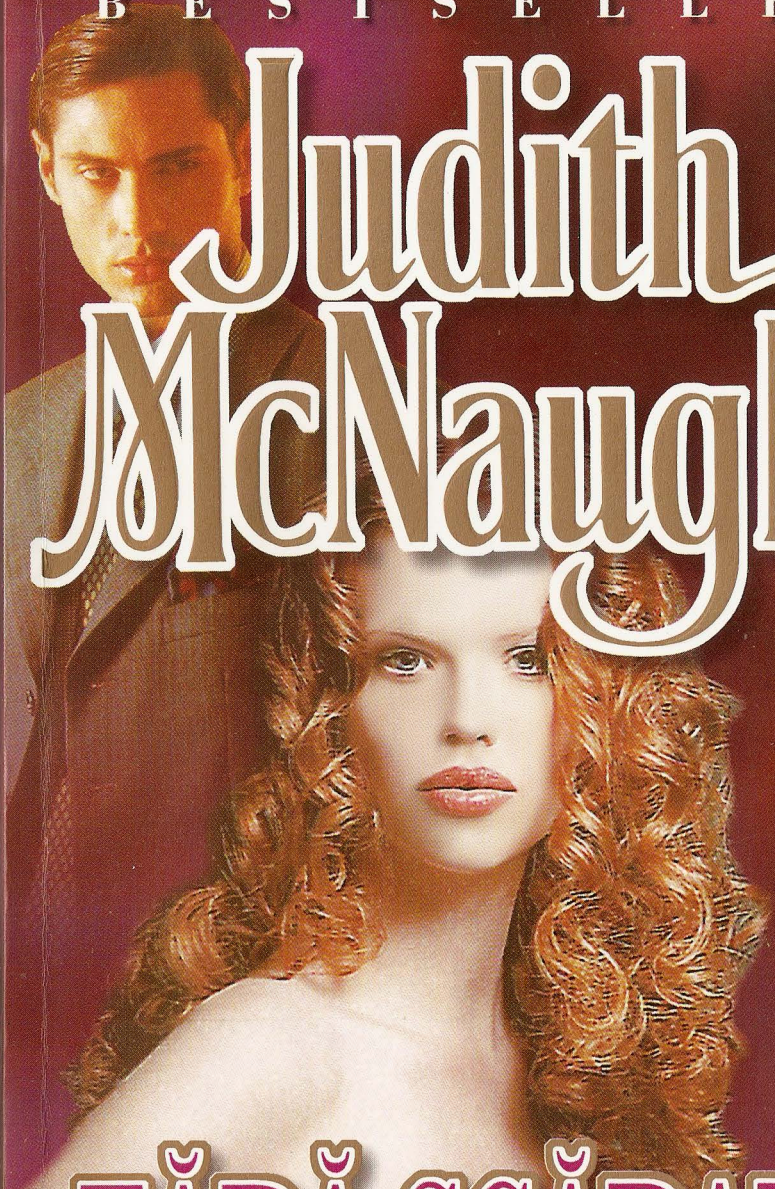

EDITURA MIRON

FĂRĂ SCĂPARE

DRAGOSTE, TRĂDARE, PASIUNE...

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95064-2-4

CAPITOLUL 1

Fără să ia în seamă spectaculoasa privelişte de dincolo de geamul zgîrie-norului din Houston care găzduia redacţia revistei *Foster's Beautiful Living,* Diana Foster se plimba prin faţa biroului, cu telefonul prins între umăr şi ureche.

– Tot nu răspunde acasă? întrebă Kristin Nordstrom, asistentă de producţie în redacţie.

Diana clătină din cap şi închise telefonul, luîndu-şi poşeta din dulapul aflat în spatele biroului.

– Probabil că sînt cu toţii în grădină, ca să inventeze din nou uscatul frunzelor sau aşa ceva,

glumi ea. Ai observat vreodată, continuă cu un zîmbet amar, în timp ce-şi lua jacheta de in verde cu tiv alb, că ori de cîte ori ai o veste interesantă, oamenii cărora vrei cel mai mult să le-o spui nu sînt de găsit?

– Ei, şi ce-ar fi ca între timp să-mi dai mie vestea asta? sugeră Kristin.

Diana se întrerupse din netezitul cutelor fustei albe, zîmbindu-i. La treizeci şi doi de ani, cu doi mai mult decît ea, Kristin avea un metru optzeci, pielea albă şi ochii albaştri ai strămoşilor ei nordici. Mai era şi conştiincioasă, energică şi orientată spre detalii, trei trăsături care făceau din ea o membră ideală a departamentului de producţie.

– Bine, ai cîştigat. Tocmai m-am hotărît să fac unele dintre fotografiile pentru „Nunţi perfecte" în decor natural, la Newport, Rhode Island. Ocazia mi s-a ivit azi-dimineaţă şi ne va crea nişte presiuni îngrozitoare cu timpul, dar e prea bună ca s-o lăsăm să ne scape. De fapt, dacă eşti liberă, aş vrea să te trimit la Newport cu o săptămînă înainte de nuntă, ca să ajuţi echipa. Mike MacNeil şi Corey vor sosi şi ei peste cîteva zile. Poţi lucra cu ei în timp ce fac fotografiile. Vor avea nevoie de o

mînă de ajutor, iar tu vei avea ocazia să afli cum o să lucrezi pe teren, sub tensiune, în condiţii dificile. Cum ţi se pare?

– Trăsnet, răspunse Kristin cu un zîmbet larg. Dintotdeauna mi-am dorit să ies pe teren cu echipa lui Corey. Cred că în Newport e un decor extraordinar, continuă ea, în timp ce Diana pornoa spre uşă. Diana, înainte să pleci, vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. E o bucurie să lucrez cu tine...

Diana trecu peste mulţumirile ei, cu un zîmbet.

– Încearcă numai s-o găseşti pe Corey. A, şi continuă să dai telefon. Dacă răspunde cineva, spune-le să stea pe loc pînă ajung eu acolo. Spune-le că am o veste mare, dar vreau să fie şi Corey de faţă ca s-o audă.

– Aşa voi face. Iar cînd o vezi pe Corey, te rog să-i spui cît de emoţionată sînt că am ocazia să lucrez cu ea.

Făcu o pauză, cu un zîmbet nesigur şi comic pe buze.

– Diana, Corey îşi dă seama cît de mult seamănă cu Meg Ryan?

– Urmează-mi sfatul şi nu-i pomeni, o avertiză

Diana rîzînd. Tot timpul o acostează străini, care refuză s-o creadă cînd le spune că *nu* e Meg Ryan, iar unii dintre ei devin de-a dreptul nesuferiți, crezînd că încearcă să-i păcălească.

Telefonul sună, întrerupîndu-i, iar Kristin întinse mîna peste birou ca să răspundă.

– Corey e, spuse ea, dîndu-i receptorul Dianei. E la telefonul maşinii.

– Slavă Domnului! exclamă Diana, grăbindu-se să ia receptorul. Corey, toată dimineața te-am căutat. Unde-ai fost?

Corey percepu emoția din vocea surorii sale, dar în acel moment era atentă la şoferul unui camion, care se hotărîse să intre într-un spațiu de circulație ocupat deja de maşina ei.

– Toată dimineața am fost la imprimantă, răspunse ea, hotărînd că era mai înțelept să schimbe banda şi să-l lase pe camionagiu în voia lui, decît să se aleagă cu o dungă portocalie pe portiera maşinii sale bordo. Nu-mi plăceau unele dintre fotografiile pentru articolul despre picnic din numărul viitor şi am adus altele.

– Lasă-n pace numărul ăsta, o să iasă bine. Am ceva mai important să-ți spun... o veste ex-

traordinară. Ne putem întîlni peste douăzeci de minute? Aş dori să le-o spun tuturor cu aceeaşi ocazie.

– Ai spus cumva să *las în pace* un număr? o tachină Corey, amuzată şi surprinsă de acel optimism neobişnuit din partea surorii ei de obicei atît de chibzuită; aruncînd o privire în oglinda retrovizoare, schimbă banda de circulație pentru a ieşi spre River Oaks, în loc de a-şi continua drumul spre redacție, aşa cum intenționase inițial. Am luat-o spre casă, dar insistă să-mi dai măcar un indiciu.

– Bine, ascultă: ce-ai zice dacă ți-aş spune că tocmai mi-a căzut în brațe o posibilitate incredibilă pentru „Nunți perfecte"? Mama miresei, care arde să-şi ridice şi mai mult prestigiul, vrea să publice nunta fiicei sale în *Beautiful Living*. Dacă acceptăm, e dispusă să ne garanteze că o va face în „Stil Foster" autentic, sub supravegherea noastră, şi mai e dispusă *şi* să achite toate cheltuielile, precum şi transportul, pentru personalul nostru.

Luni de zile, Corey şi Diana discutaseră despre posibile teme şi spații reale pentru nunta „ideală" pe care voiau s-o prezinte în acel număr,

dar pînă acum le respinsesẹră pe toate, fie pentru că Diana le considera prea scumpe, fie deoarece Corey nu le găsea acceptabile pe plan artistic. Diana purta întreaga povară a problemelor financiare din *Foster Enterprises*, dar responsabilitatea pentru frumoasele montaje fotografice care apăreau în publicațiile grupului *Foster* îi aparținea lui Corey.

– Din punct de vedere al bugetului sună bine, dar cum rămîne cu locul? Ce fel de decor vom avea?

– Ține-te bine, o preveni Diana.

În mașină, Corey nu putea să se țină decît de volan. Zîmbi nerăbdătoare.

– Mă țin. Spune-mi.

– Nunta va avea loc pe peluza casei unchiului miresei... o fermecătoare „vilișoară" cu patruzeci și cinci de camere, construită în 1895, cu tot cu fresce pe tavane, o ipsosărie fabuloasă... și, fără îndoială, sute de alte mici bijuterii arhitecturale pe care le-ai putea include în următorul nostru album – știi, continuă ea, albumele alea mare și elegante pe care le scoți tu în timpul liber.

– Nu mă mai ține în tensiune, rîse Corey, tot

mai entuziasmată. Unde-i casa?

– Ești pregătită?

– Cred că da.

– În Newport, Rhode Island.

– O, Doamne, dar e perfect! șopti Corey, imaginîndu-și deja în mintea ei de fotografă imagini pitorești cu iahturi fabuloase plutind pe apele albastre, scînteietoare, din fundal.

– Mama miresei mi-a trimis fotografii cu casa și proprietatea fratelui ei, iar azi-dimineață, după sosirea pachetului, mi-a dat un telefon. A lăsat să-i scape ceva care-mi dă sentimentul ciudat că s-ar putea ca el să plătească toată nunta. A, și uitasem, a promis să ne ofere șase localnici care vor lucra sub supervizarea noastră. Așa, ar trebui să putem pune cîteva tușe speciale în cîteva dintre camerele principale, deci vei avea și mai multe de fotografiat. Toate materialele și munca liberprofesionistă sînt pe cheltuiala lor, desigur, iar oamenii noștri vor primi camere în casă. Hotelurile sînt deja rezervate pentru tot sezonul, iar voi va trebui oricum să lucrați peste program, așa că asta e o soluție foarte practică. De asemenea, au servitori, vor avea și musafiri, deci devine strict

necesar să locuiți acolo, ca să vă asigurați că nimeni nu se amestecă în problemele noastre.

– Perfect, pentru o asemenea ocazie aş lucra şi aş dormi chiar şi-n casa lui Barbă-Albastră.

O parte din veselia încrezătoare pieri din vocea Dianei.

– Da, dar poți face asta şi în casa lui Spencer Addison?

Răspundul lui Corey fu instinctiv şi instantaneu:

– L-aş prefera pe Barbă-Albastră.

– Ştiu.

– Hai să găsim altă nuntă de prezentat.

– Hai să vorbim mai bine cînd ajungi acasă.

CAPITOLUL 2

Cînd coti de pe Inwood Drive, pe aleea lungă, mărginită cu copaci, care ducea acasă, Corey ştia deja că urma să se ducă la Newport. Fără îndoială, o ştia şi Diana. Amîndouă erau în stare să facă orice pentru binele familiei sau al *Foster Enterprises.* Cumva, aceasta fusese dintotdeauna o înțelegere nescrisă între ele.

Mama şi bunica lui Corey trebuiau să se ducă şi ele la Newport, fiind creatoarele a ceea ce ajunsese acum cunoscut ca „Stilul Foster". Era un concept pe care Diana şi Corey reuşiseră să-l

lanseze şi să-l comercializeze pe scară largă, prin intermediul revistei şi al mai multor cărţi, dar rămînea o afacere de familie. Fără îndoială, mama şi bunica ei ar fi considerat un cîştig colateral fermecător şansa de a-l revedea pe Spencer, nu un neajuns respingător, dar în fond acesta nu le rănise atît de dureros pe cît o lezase pe Corey.

Maşina Dianei era parcată deja în faţa casei, un conac întins, în stil georgian, care servea ca reşedinţă de familie ca şi „poligon de încercare" pentru multe dintre menu-urile şi proiectele de îmbunătăţire gospodărească publicate regulat în *Foster's Beautiful Living*.

Corey opri motorul şi ridică privirea spre casa la a cărei protejare şi conservare contribuiseră ea şi Diana. Atît de multe evenimente importante din viaţa ei erau legate de acel loc, îşi spuse ea în timp ce-şi rezema capul de tetieră, amînînd intenţionat intrarea, după care ar fi trebuit să asculte o discuţie despre nunta din Newport. Avusese treisprezece ani cînd o cunoscuse pe Diana, în hol, iar un an mai tîrziu îl întîlnise pe Spencer Addison, pe peluza din spate, cînd participase pentru prima oară în viaţa ei la o petrecere a adulţilor.

Şi acolo, în casa aceea, învăţase să-l iubească şi să-l respecte pe Robert Foster, un uriaş lat în umeri cu inimă blîndă şi minte sclipitoare care mai tîrziu o adoptase.

O cunoscuse pe mama lui Corey în Long Valley, cînd cumpărase compania de fabricaţie unde ea lucra ca secretară, iar continuarea păruse o adevărată poveste. Fascinat de faţa frumoasă şi zîmbetul cald al lui Mary Britton, milionarul din Houston o invitase la cină în oraş şi, în aceeaşi seară, ajunsese la concluzia că Mary era femeia ideală pentru el.

În seara următoare, apăruse acasă la bunicii lui Corey, unde locuiau ea şi mama ei, începînd să-i facă curte cu conştiinciozitate, astfel încît intra în contact cu toată familia ei strîns unită.

Ca un vrăjitor binevoitor, se materializa în fiecare seară cu cîte un buchet imens de flori şi mici cadouri pentru toată lumea, rămînînd pînă după miezul nopţii şi stînd de vorbă cu toţi pînă cînd plecau la culcare, iar apoi stătea în balansoarul din curte, cu braţul pe după umerii lui Mary.

În două săptămîni, se împrietenise cu Corey, anulase toate posibilele obiecţii ale bunicilor ei la

adresa căsătoriei şi învinsese toate temerile matrimoniale ale lui Mary, după care îşi luase proaspăta mireasă şi pe fiica ei, din mica lor casă de lemn de la periferia oraşului Long Valley, cu avionul lui particular. Peste cîteva ore, rîzînd, le trecuse pragul în braţe, mai întîi pe Mary, apoi şi pe Corey, în casa lui din Houston, unde începînd de-atunci locuiseră tot timpul.

Cînd avusese loc nunta, Diana îi petrecea vacanţa în Europa, cu nişte colege de şcoală şi părinţii lor, iar Corey se îngrozise la gîndul de a-şi cunoaşte noua soră la sfîrşitul verii, cînd urma să se întoarcă acasă.

Diana avea cu un an mai mult decît ea şi se spunea că era foarte inteligentă. Pe Corey o chinuia o certitudine morbidă că, pe lîngă toate astea, Diana mai era şi frumoasă, sofisticată şi cea mai mare snoabă din lume.

În ziua întoarcerii Dianei din Europa, Corey se ascunsese pe balcon, trăgînd cu urechea, în timp de tatăl ei vitreg îşi întîmpina fiica în salon, informînd-o că, pe cînd Diana „lenevise-n Europa toată vara", el îi făcuse rost de o mamă nouă *şi* o soră nouă.

I-o prezentase pe Diana lui Mary, dar Corey nu putuse distinge prea bine ce-şi spuneau, pentru că vorbeau prea încet. Cel puţin, Diana nu făcuse nici o criză, aşa cum se temuse Corey, iar aceasta încerca să se simtă mai liniştită cînd tatăl ei vitreg o aduse pe Diana în hol şi strigă după Corey să coboare.

Cu genunchii tremurîndu-i, Corey îşi repezi bărbia în sus şi, cu un aer care părea să spună „Puţin îmi pasă ce crezi despre mine", coborî ţeapănă scara.

La prima vedere, Diana Foster era personificarea celor mai negre temeri ale lui Corey: nu numai că era mignonă şi drăguţă, cu ochi verzi şi păr şaten lucios ce i se rostogolea pe spate în bucle unduitoare, dar purta şi o costumaţie ce părea scoasă direct dintr-o revistă de modă pentru adolescenţi – o fustă de piele foarte scurtă, colanţi crem şi vestă în carouri bej şi albastre, peste care avea un blezăr maroniu cu emblemă pe buzunar. Şi, observă posomorîtă Corey, mai avea şi sîni.

În comparaţie cu ea, Corey, care era mai înaltă cu cinci centimetri şi purta blugi, se simţea ca o

lungană spălăcită şi amorfă, cu ochii ei albaştri obişnuiţi şi părul blond lăţos legat într-o coadă-de-cal. În cinstea acestei ocazii, Corey purta cămaşa ei favorită – cea cu un cal alb în fugă imprimat pe pieptul ei neted. Încercă să se mîngîie cu acest gînd, în timp ce Diana o privea lung, în tăcere, iar ea îi susţinea privirea.

– Ziceţi ceva, fetelor! le ordonă Robert Foster cu glasul lui vesel dar autoritar. Acum sînteţi surori!

– Bună, mormăi Diana.

– Bună, răspunse Corey.

Diana părea să se uite direct la cămaşa ei groasă, iar Corey ridică bărbia, sfidător. Bunica ei din Long Valley imprimase cu drag acel cal pe cămaşă, iar dacă Diana Foster scotea o singură vorbă urîtă despre el, Corey era gata s-o trîntească de pe picioarele ei elegante.

În sfîrşit, Diana risipi tăcerea încordată:

– Îţi... îţi plac caii?

Prudentă, Corey ridică din umeri, apoi încuviinţă.

– După cină, am putea merge acasă la Barb Hayward. Familia Hayward are un grajd mare, cu

cai de curse. Fratele lui Barb, Doug, are şi un pony de polo.

– Am călărit foarte puţini cai şi erau destul de blînzi. Nu mă pricep la caii de curse.

– Eu prefer să-i mîngîi decît să-i călăresc. În primăvara trecută, unul m-a aruncat din şa, recunoscu Diana, făcînd un pas ezitant pe prima treaptă, pentru a porni spre camera ei.

– Dacă te aruncă, trebuie să-l încaleci din nou, o sfătui cu înţelepciune Corey, simţindu-se foarte încurajată de faptul că Diana îşi mărturisea propriile defecte. Dintotdeauna îşi dorise o soră şi era posibil – posibil numai – ca acea fată brunetă şi frumoasă să se potrivească, la urma urmei. Diana nu *părea* o snoabă.

Urcară împreună la etaj, iar pe culoar, în faţa uşilor de la camerele lor, ezitară. Îşi auzeau părinţii rîzînd veseli jos, în living, cu un sunet atît de tineresc şi lipsit de griji încît cele două fete îşi zîmbiră ca şi cum i-ar fi surprins pe adulţi purtîndu-se ca nişte copii. Considerînd că-i datora Dianei un soi de comentariu sau explicaţie, Corey spuse cu onestitate francă:

– Tatăl tău e foarte drăguţ. Al meu ne-a părăsit

cînd eram mică. Au divorțat.

– Mama mea a murit cînd eu aveam cinci ani.

Diana îşi înclină capul într-o parte, ascultînd glasurile vesele din living.

– Mama ta îl face pe tatăl meu să rîdă. Pare o femeie drăguță.

– Este.

– E severă?

– Cîteodată. Puțin. Dar pe urmă se simte vinovată şi coace cîte o tavă de fursecuri sau o plăcintă cu fragi pentru mine... pentru noi, vreau să zic... înainte să mă... să ne... ducem la culcare.

– Mamă, fursecuri! murmură Diana. Şi plăcintă cu fragi.

– Mamei mele îi place ca toate să fie proaspete, ori de cîte ori se poate, iar bunica e la fel. Nu suportă conservele. Nici mîncărurile la pachet. Sau congelate.

– Mamă, murmură din nou Diana; cu un fior, mărturisi: Conchita – bucătăreasa noastră – pune ardei în toate.

Corey chicoti.

– Ştiu, dar mama mea a cam luat deja bucătăria în primire.

Dintr-o dată, avu senzația că ea – şi mama ei – le puteau oferi ceva plăcut Dianei şi tatălui ei, la urma urmei.

– Acum, cînd mama mea e şi mama ta, nu va mai trebui să mănînci ardeii Conchitei.

Adăugă, pe un ton tachinător:

– Gîndeşte-te numai, adio tort de ciocolată cu glazură de ardei!

Diana intră imediat în joc:

– Adio napolitane de ardei cu sirop de ardei!

Izbucniră în chicoteli, apoi ochii li se întîlniră şi încetară, fiecare simțindu-se încurcată şi deznădăjduită, ca şi cum viitorul lor ar fi depins cumva de ceea ce spuneau în acele prime cinci minute petrecute împreună. Corey îşi adună curajul pentru a vorbi prima.

– Tatăl tău mi-a făcut cadou un aparat foto senzațional, de ziua mea. Am să-ți arăt cum funcționează şi-l poți folosi ori de cîte ori vrei.

– Cred că e „tatăl nostru" de-acum încolo.

Era o ofertă de a-l împărți, iar Corey îşi muşcă buza care-i tremura de emoție.

– Mi-am... întotdeauna mi-am dorit o soră.

– Şi eu.

– Îmi place costumația ta. E marfă.

Diana ridică din umeri, privind calul care părea să alerge pe pieptul lui Corey.

– Şi mie-mi place bluza ta.

– Pe bune? Chiar îți place?

– Pe bune, dădu din cap Diana cu tărie.

– Am s-o sun pe bunica să-i spun că-ți place. O să-ți facă şi ție una la fel, în culoarea ta favorită. Se numeşte Rose Britton dar va voi s-o numeşti „bunică", la fel ca mine.

În ochii Dianei se ivi o luminiță.

– Bunică? Aduci şi o bunică?

– Mhmm. Bunica e o grădinăreasă extraordinară, pe lîngă că e artistă. Şi bunicului îi place să grădinărească, dar el cultivă zarzavaturi în loc de flori. Şi poate construi orice! Poate să-ți facă o terasă lîngă casă, sau să-ți clădească o sală de jocuri, sau să proiecteze noutăți pentru bucătărie, într-o clipă!

Încercă să pocnească din degete pentru a-şi puncta cuvintele, dar încă mai era destul de nervoasă şi nu reuşi.

– O să-ți construiască tot ce vrei. Nu e nevoie decît să-i ceri.

– Vrei să zici că voi avea şi un bunic?

Corey dădu din cap, apoi o privi încîntată pe Diana cum ridica privirea spre tavan, proclamînd fericită:

– O soră, o mamă, o bunică, *şi* un bunic! Asta ar putea fi *foarte* mişto!

De-atunci, totul mersese din bine spre mai bine.

Aşa cum prevăzuse Corey, bunicii ei se îndrăgostiseră de Diana de la prima vizită şi ambele fete începuseră să-şi petreacă atît de mult timp în Long Valley, cu Rose şi Henry Britton, încît tatăl lor tot spunea iritat că se simțea exclus. În primăvara următoare, cînd Mary a anunțat cu blîndețe că ar fi dorit ca părinții ei să locuiască mai aproape, Robert a rezolvat cu plăcere problemele tuturor instruind un arhitect să facă planuri pentru renovarea şi extinderea casei de oaspeți de pe proprietate, după care a rămas uimit cînd Henry a insistat să lucreze el cea mai mare parte a lemnăriei. După aceea, adăugarea unei sere pentru Rose şi a unei imense grădini de zarzavaturi pentru Henry n-a fost decît o concesie măruntă.

Gestul mărinimos al lui Robert a fost răsplătit însutit cu mese savurioase de legume şi fructe proaspete, cultivate pe pămîntul lui propriu şi prezentate artistic printre aranjamente florale şi coşuri decorative, sau în „canoe" făcute din franzele scobite.

Pînă şi locul unde se lua masa se schimbă după toanele celor pe care Robert le numea acum cu regularitate „doamnele lui". Uneori mîncau în bucătăria vastă, cu pereţi de cărămidă şi vase de cupru agăţate pe un zid boltit, deasura şirului de cuptoare şi plite; alteori mîncau în grădină, pe mici feţe de masă din pînză albă cu pătrăţele verzi, la fel ca umbrela de deasupra mesei; cîteodată cinau lîngă piscină, în şezlongurile joase pe care le făcuse din şipci bunicul lui Corey; lar alteori luau masa pe o pătură întinsă pe iarbă, dar cu pahare de cristal şi porţelanuri fine, ca să adauge, cum spunea Mary, „un accent deosebit".

Acest fler pentru mese şi primiri i-a adus lui Mary multe laude la un an după nuntă, cînd a dat prima ei mare petrecere în calitatea de soţie a lui Robert Foster. La început a fost alarmată şi intimidată de gîndul că trebuia să-i primească pe prie-

tenii lui Robert, oameni care se temea că i se considerau superiori la nivel social şi nu se îndoia că ar fi privit-o ca pe o intrusă, dar Corey şi Diana nu-şi făceau deloc griji. Ştiau că, tot ce făcea, făcea cu fler şi pasiune. Robert Foster era de aceeaşi părere. Cuprinzînd-o cu braţul pe după umeri, îi spuse:

– Ai să le iei ochii, iubito... Fii doar aşa cum eşti tu şi fă-le pe toate în felul tău special.

După o săptămînă de consultări cu întreaga familie, Mary se hotărî în sfîrşit să organizez o gustare hawaiiană pe marginea piscinei, sub palmierii din grădină. Şi, aşa cum vesel prezisese Robert, oaspeţii au fost într-adevăr cuceriţi – nu numai de mîncarea somptuoasă, de mesele decorate cu imaginaţie şi de muzica autentică, ci şi de gazdă însăşi. La braţul soţului ei, Mary circula printre musafiri, cu trupul zvelt înfăşurat într-un sarong fermecător şi, pe braţul liber, de la încheietura mîinii pînă la cot, nenumărate ghirlande hawaiiene spectaculoase împletite din orhidee crescute în sera lor de-acasă, iar la întîlnirea cu fiecare invitată îi dăruia cîte o ghirlandă asortată cu îmbrăcămintea ei.

Cînd mai mulți dintre bărbați o felicitară pentru mîncarea uluitor de gustoasă şi-şi exprimară amuzați şocul de a fi descoperit că Robert Foster îşi desțelenise o parte din gazon pentru o grădină de legume, Mary îi făcu semn tatălui ei, care se oferi mîndru să-i plimbe prin grădină la lumina lunii.

În timp ce le arăta domnilor în smokinguri straturile ordonate de zarzavaturi, entuziasmul lui Henry Britton era atît de contagios încît, pînă la crăpatul zorilor, cîțiva oaspeți îşi anunțară dorința de a avea şi ei grădini de legume acasă.

Cînd doamnele întrebară ce firmă făcuse aprovizionarea, Mary, spre uimirea tuturor, nominaliză propria ei familie.

Marge Crumbaker, editorialista de bîrfă mondenă a ziarului *Houston Post,* care scria despre petrecere, se interesă şi ce florărie contactase, iar Mary se crispă, ştiind că putea să pară o proastă, însă recunoscu adevărul: în pofida popularei păreri că toate treburile gospodăreşti erau nişte cazne şi că orice femeie inteligentă ar fi trebuit să găsească alte modalități, mai potrivite, de a-şi petrece timpul, ei îi plăcea să gătească, să-şi cultive grădina şi să coasă.

Tocmai mărturisea că-i plăcea şi să pună murături şi fructe la borcan, cînd observă o femeie în vîrstă, cu părul alb, care stătea retrasă mai la o parte, frecîndu-şi brațele ca şi cum i-ar fi fost frig.

– Mă iertați, explică Mary cu un zîmbet de scuză, dar cred că doamnei Bradley îi e cam rece şi trebuie să-i găsesc un şal.

Le trimise pe Corey şi Diana în casă să-l caute, iar la întoarcere fetele o găsiră pe Mary vorbind cu bunica lor despre interviul dat lui Marge Crumbaker.

– Ştiu că am făcut să părem ca *The Beverly Hillbillies!* recunoscu ea nefericită. Nici nu vreau să văd ce-o să scrie despre noi.

Luă şalul adus de fete şi-i ceru mamei sale să i-l ducă doamnei Bradlet, apoi se pierdu în mulțime, pentru a se ocupa de musafiri.

Pe Corey şi Diana le afecta profund posibilitatea de a fi ridiculizate în presă.

– Crezi c-o să-şi bată joc de noi? întrebă Diana.

Cu un zîmbet încurajator, Rose le cuprinse pe după umeri.

– Nici o şansă, şopti ea, pornind apoi să-i dea

doamnei Bradley şalul, cu speranța că avea dreptate.

Doamna Bradely primi cu bucurie şalul de dantelă, lucrat în casă.

– Şi mie îmi plăcea să croşetez, spuse ea ridicîndu-l ca să-l admire, cu degetele ei lungi, aristocratice, deformate de artrită. Acum nu mai pot ține croşeta în mînă, nici măcar una din acelea mari, cum se vînd la magazin.

– Aveți nevoie de o croşetă cu mîner mare, special pe măsura mîinii dumneavoastră, îi spuse Rose.

Se uită după Henry, îl văzu în apropiere, stînd de vorbă cu un bărbat de vîrstă medie despre cultivarea florilor comestibile, şi-i făcu semn să se apropie. Cînd auzi care era problema, Henry dădu imediat din cap:

– Dumneavoastră, doamnă, aveți nevoie de o croşetă cu mîner de lemn, mare şi gros, în forma mîinii, cu mici adîncituri, pentru ca degetele să nu vă alunce.

– Nu cred că se fabrică asemenea mînere, răspunse doamna Bradley, deznădăjduită dar şi cu o undă de speranță.

– Într-adevăr, însă vă pot face eu unul. Treceți pe la mine poimîine, pregătită să stați cîteva ore, ca să-l potrivesc după mărimea mîinii.

Îi atinse degetele butucănoase, adăugînd cu compasiune:

– Artrita e o mare pacoste, dar întotdeauna îi putem veni de hac. Şi eu sufăr puțin de ea.

În timp ce se îndepărta, doamna Bradley se uită după el ca şi cum ar fi fost un cavaler de basm, în armură strălucitoare. Încet, întoarse capul spre Rose şi, politicoasă, se scuză, pentru a reveni la ceilalți musafiri.

– Nepotul meu, Spencer, e la o altă petrecere, în apropiere. I-am cerut să vină la ora unsprezece, ca să mă ducă acasă. Nu e nevoie să stați aici numai pentru a-mi ține mie de urît.

Rose privi în treacăt peste mesele de banchet şi, convinsă că nu era nevoie de ea în altă parte, se aşeză lîngă doamna Bradley.

– Prefer să stau de vorbă cu dumneavoastră. Cu croşeta lui Henry, va trebui să folosiți fire groase. Intenționam s-o învăț şi pe Diana să croşeteze şi i-am arătat fotografia unei tablete de masă, sperînd să-i trezească interesul. A strîmbat

din nas la ideea de a tricota dreptunghiuri şi a propus să le facem în formă de mere, lămîi, fragi şi aşa mai departe. Mi-a făcut şi cîteva desene. Erau simple şi pline de imaginaţie. O să vă facă mare plăcere să le lucraţi.

– Diana? o întrerupse cu îndoială doamna Bradley. Nu cumva vă referiţi la micuţa Diana Foster?

Bunica dădu din cap cu mîndrie:

– Ba chiar despre ea e vorba. Fata asta are talent artistic cu ghiotura – ambele au talent. Pictează şi face nişte desene în cărbune excelente. Iar pe Corey o fascinează fotografia şi e foarte pricepută. Robert i-a cumpărat materiale de developat, cînd a împlinit paisprezece ani.

Doamna Bradley se aplecă înainte, urmărind privirea lui Rose, cu un mic zîmbet cînd le văzu pe fete.

– N-am să vă invidiez viaţa, cînd le-or descoperi băieţii pe astea două, chicoti ea.

Neştiind că erau studiate şi discutate, Diana şi Corey urmăreau festivităţile de pe margine, stînd lîngă mesele cu desertul. Nu era genul de petrecere la care se invitau şi adolescenţi, aşa că se

simţeau destul de singure. La cererea tatălui lor, Corey jucase rolul de „fotoreporter", trecînd de la un grup la altul, luînd instantanee, încercînd să imortalizeze starea de spirit şi feţele invitaţilor fără a bătea prea mult la ochi.

– Eşti gata să intrăm în casă? o întrebă Diana. Ne-am putea uita la un film.

Corey dădu din cap.

– Imediat ce termin rolfilmul ăsta.

Căuta un chip pe care încă nu-l fotografiase şi, dîndu-şi seama că nu luase prea multe imagini ale propriei sale familii, începu să-i caute pe ceilalţi prin mulţime.

– Uite-o pe bunica, acolo e, spuse ea pornind înainte. Hai să-i facem o poz...

Se întrerupse, cu respiraţia tăiată, cînd un tînăr înalt, în sacou alb de seară, se desprinse deodată din mulţime.

– Mamă *Doamne!* şopti ea, apucînd involuntar încheietura Dianei ca într-o menghină. *Maica Ta, Christoase...!* Cine-i ăsta? Tipul de-acolo, care-i e prezentat bunicii, explică ea.

Diana îi urmări direcţia privirii.

– Ăsta-i Spencer Addison. Este nepotul doam-

nei Bradley şi, cînd nu-i plecat la S.M.U., locuieşte la ea. Dintotdeauna a stat la ea.

Scormonindu-şi mintea după alte informaţii pe care le auzise de-a lungul anilor, adăugă:

– Are o mamă şi o soră mult mai mare pe undeva, dar nu se prea vede cu ele... Stai! Mi-am amintit de ce stă cu bunica lui. Maică-sa îşi tot schimba bărbaţii, aşa că doamna Bradley a hotărît că e mai bine ca Spencer să locuiască la ea, demult. Are vreo nouăşpe, douăzeci de ani, nu mai ştiu exact...

Corey nu se îndrăgostise niciodată în viaţa ei şi, pînă în acel moment, nutrise un considerabil dispreţ la adresa tuturor fetelor într-o asemenea situaţie. Băieţii nu erau decît băieţi – nici o brînză. Pînă în acel moment...

Stăpînindu-şi un chicotit surprins la vederea expresiei fascinate a lui Corey, Diana o întrebă:

– Vrei să-l cunoşti?

– Aş prefera să-l iau de bărbat.

– Mai întîi trebuie să-l cunoşti, replică Diana cu tipicul ei spirit practic şi respect faţă de protocol. Pe urmă, poţi să-l ceri şi-n căsătorie. Haide, pînă nu pleacă...

În grabă, o apucă pe Corey de mînă, dar sora ei şi-o smulse, în panică.

– Nu pot, nu acum! Vreau să zic, nu vreau să dau buzna şi să-i strîng mîna. Nu pot. O să mă creadă o nesimţită. O biată puştoaică...

– Pe întuneric, poţi să pari de şaişpe ani.

– Eşti sigură? întrebă Corey, gata să se încreadă complet în judecata Dianei. Deşi între ele era doar un an diferenţă, Diana era întruchiparea sofisticării tinereşti – calmă, rezervată şi foarte încrezătoare în sine. Mai devreme, Corey fusese de părere că şi ea arăta deosebit de atrăgător, în costumul ei „marinăresc" cu pantaloni bleumarin largi şi sacou scurt, tivit cu fireturi de aur la manşete, cu ancore aurii aplicate pe umeri şi steluţe la rever. Diana o ajutase să-şi aleagă hainele, după care îi strînsese părul blond şi bogat într-un coc modern în creştet, despre care ambele se convinseră că o făcea să arate mai matură. Acum, Corey aşteptă chinuită de incertitudine, în timp ce Diana o măsura cu o privire atentă.

– Da, sînt sigură.

– Dac-o să mă creadă o ţoapă?

– N-o să te creadă.

– Nici nu ştiu ce să-i spun...!

Diana porni înainte, dar Corey o ţinu pe loc.

– Ce să-i spun? Ce să fac?

– Am o idee. Nu, ia-ţi şi camera cu tine, spuse Diana cînd Corey vru să-şi lase aparatul foto pe un scaun liber de grădină. Şi nu mai fi aşa speriată.

Corey nu era speriată, era împietrită, dar cît ai clipi soarta o smulsese din vechea ei copilărie, împingînd-o pe un drum nou, iar ea era prea curajoasă şi emoţionată pentru a încerca să se retragă pe cărarea cea veche şi sigură.

– Bună, Spencer, îl salută Diana cînd ajunseră la destinaţie.

– Diana? întrebă el pe tonul măgulitor al unui om care nu-şi crede ochilor. Ce-ai mai crescut!

– A, sper că nu prea mult, glumi Diana cu o dezinvoltură regală pe care Corey îşi jură în sinea ei s-o copieze cît mai bine. Vreau să fiu mai înaltă decît atît, cînd voi termina cu crescutul!

Întorcîndu-se spre Corey, o prezentă:

– Ea e sora mea, Caroline.

Momentul pe care Corey îl aşteptase cu jind şi teamă sosise. Recunoscătoare că Diana o pre-

zentase pe numele ei real, care suna mai matur şi mai sofisticat, Corey îşi impuse să privească peste cămaşa albă pensată a lui Spencer, peste bărbia bronzată, pînă ajunse în sfîrşit la ochii chihlimbarii şi simţi un joc care-i reteză picioarele de sub trup.

Spencer întinse mîna şi, ca de undeva foarte departe, Corey îi auzi glasul – un glas catifelat, intim şi mîngîietor – repetîndu-i numele:

– Caroline.

– Da... şopti ea, privindu-l în ochi, pe cînd îşi lăsa mîna tremurătoare într-a lui.

Palma lui Spencer era lată şi caldă, iar degetele i le cuprinseră pe ale ei. Contactul făcu degetele lui Corey să se încordeze involuntar, prelungind strîngerea de mînă.

Lîngă ea, Diana îi veni în ajutor, încercînd să distragă atenţia doamnei Bradley şi a bunicii dinspre încremenirea fascinată a fetei.

– Doamnă Bradley, Corey mai are cîteva poziţii în aparat. Ne gîndeam că poate v-ar face plăcere să vă fotografieze împreună cu Spencer.

– Ce idee minunată! se bucură doamna Bradley

Şi se aplecă pe lîngă Diana pentru a-i spune lui Corey, risipind vraja:

– Bunica ta mi-a spus că eşti o tînără fotografă foarte talentată!

Corey privi peste umăr spre doamna Bradley şi dădu din cap, continuînd să ţină strîns mîna lui Spencer Addison.

– Cum ai vrea să-ţi pozeze Spencer şi bunica lui, Corey? o întrebă Diana.

– A, să-mi pozeze... Da...

Corey îi eliberă în sfîrşit mîna, desprinzîndu-şi încet şi privirea dintr-a lui. Într-un iureş de mişcare neaşteptat, făcu un pas înapoi şi ridică aparatul, privind prin vizor, drept spre Spencer, pe care aproape-l orbi cu strălufgerarea bruscă a blitzului. Spencer rîse, iar Corey făcu încă o fotografie.

– Ne-am cam grăbit, spuse ea cu răsuflarea tăiată, grăbindu-se să focalizeze din nou.

De astă dată, Spencer privi drept în obiectiv, zîmbind – un zîmbet leneş care-i cuprindea trăsăturile bronzate, inclusiv ochii. Inima lui Corey făcu un salt mortal. Se temu să nu-i tremure camera, în timp ce făcea fotografia, apoi încă una. Surescitată de gîndul că a doua zi dimineaţa urma să

aibă o mulţime de fotografii de-ale lui pe care să le privească, uită complet de sărmana doamnă Bradley şi mai făcu două poze în succesiune rapidă.

– Şi-acum, interveni Diana, vorbind de parcă tocmai se înecase cu ceva, ce-ar fi să faci şi cîteva fotografii cu *doamna Bradley* şi Spencer. Dacă pozele ies bine, adăugă ea cu o voce plină de subînţeles, adresîndu-i-se direct lui Corey, peste cîteva zile putem să mergem *la ei acasă* ca să le ducem.

Dîndu-şi seama că uitase cu totul s-o fotografieze pe doamna Bradley, Corey roşi pînă-n vîrful urechilor şi imediat jură să ia o imagine a celor doi cu care să se poată mîndri pînă şi un fotograf profesionist. Cu acest scop în minte, tehnicismele fotografice îi alungară pentru un timp din cap preocuparea faţă de chipeşul ei subiect.

– Lumina făcliilor poate da efecte nedorite, spuse ea.

Cu camera la ochi, i se adresă lui Spencer:

– Dac-ai putea trece după scaunul bunicii tale... Da, aşa este bine. Acum, doamnă Bradley, uitaţi-vă la mine.. şi tu... Spencer...

În momentul cînd îi rosti frumosul nume simți un fior pe şira spinării şi se opri să înghită în sec.

– Da, aşa e bine.

Făcu fotografia, ar cînd cei doi dădură să se despartă simți că nu era deloc mulțumită de aerul țeapăn al pozei pe care o aranjase.

– Haideți să mai facem una, îi rugă ea.

Aşteptă ca Spencer să revină la locul lui.

– De data asta, pune mîna pe umărul stîng al bunicii tale.

– Am înțeles, să trăiți, domnişoară amiral, răspunse el, respectînd ordinul.

Corey îşi păstră calmul la auzul fermecătoarei glumițe, dar reținu cuvintele în inima ei, ca să le savureze mai tîrziu.

– Doamnă Bradley, aş dori să vă uitați la mine. Aşa, confirmă ea, studiind lumina care cădea pe trăsăturile lui Spencer şi efectul ei asupra rezultatului final; îi plăcea cum arăta mîna lui mare, stînd aproape protector pe umărul bunicii lui. Şi-acum, înainte de a face fotografia, aş vrea să stați o secundă şi să vă gîndiți la un moment *cu adevărat* deosebit pe care l-ați trăit împreună, numai dumneavoastră doi, cînd Spencer era mic. O vi-

zită la grădina zoologică, eventual... sau ziua cînd a primit prima lui bicicletă... sau o înghețată pe care a scăpat-o din mînă şi totuşi voia s-o mănînce...

Prin vizor, văzu un zîmbet duios apărînd pe chipul lui Spencer, care coborî privirea spre capul cu păr alb al bunicii lui. În acelaşi moment, fața doamnei Bradley se lumină într-un surîs nostalgic ce-i făcu ochii să licărească şi ridică privirea spre el, punîndu-şi spontan mîna dreaptă peste a lui. Corey luă instantaneul şi imediat după aceea încă unul, cu inima bătîndu-i de plăcere că imortalizase pe peliculă un moment neaşteptat de intim.

Lăsă camera jos şi le zîmbi amîndurora, cu ochii strălucind de speranță.

– Le voi da la developat la un studio. Nu vreau să încerc singură, sînt prea importante.

– Îți mulțumim foarte mult, Corey, răspunse doamna Bradley cu plăcere, în timp ce ochii continuau să-i strălucească la gîndul amintirii pe care i-o trezise sfatul fetei.

– Aş vrea şi eu o poză cu tine, Spence, şi pe urmă va trebui să mergem, altfel întîrziem! se auzi o voce feminină cam plîngăreață şi, pentru prima

dată, Corey îşi dădu seama că Spencer era însoţit de o fată. O fată frumoasă, cu talie îngustă, sîni mari şi picioare lungi, suple. I se frînse inima, dar făcu un pas înapoi, docilă, pentru a face fotografia, după care aşteptă pînă cînd lumina pîlpîitoare a fălciilor aşternu o umbră pe faţa rivalei sale.

În săptămîna următoare, fotografiile lui Corey fură gata, iar articolul lui Marge Crumbaker apăru în *Post.* Toţi membrii familiei se adunară în jurul mesei din sufragerie, ţinîndu-şi respiraţia, în timp ce Robert deschidea ziarul la rubrica mondenă. Toată pagina era acoperită cu fotografii ale oaspeţilor şi decoraţiunilor, ale mîncărurilor şi florilor, chiar şi ale serei şi grădinii.

Dar textul scris de Marge Crumbaker fu cel care făcu toată familia să zîmbească radios, în timp ce Robert Foster îl citea mîndru, cu glas tare:

– „Prezidînd această fermecătoare petrecere şi ocupîndu-se de ivitaţii ei, doamna Robert Foster a III-a (fostă Mary Britton din Long Valley) a manifestat o graţie, ospitalitate şi atenţie faţă de oaspeţi care cu siguranţă vor face din ea una

dintre cele mai elegante gazde din Houston. La festivităţi au fost prezenţi şi părinţii doamnei Foster, domnul şi doamna Henry Britton, care au fost atît de amabili încît să conducă numeroşi musafiri fascinaţi şi viitori grădinari şi meşteşugari (numai dacă am avea timp!) prin grădina, sera şi atelierul nou pe care Bob Foster le-a construit pe proprietatea conacului său River Oaks..."

CAPITOLUL 3

Petrecerea avusese un mare succes, ca şi fotografiile făcute de Corey cu Spencer Addison şi bunica lui. Corey era atît de încîntată încît comandase două copii mari ale celei mai reuşite imagini – una pentru doamna Bradley, iar cealaltă pentru ea însăşi.

În ziua cînd sosiră, îşi puse copia înrămată pe noptieră, apoi se întinse pe pat, verificînd, pentru a se asigura că putea s-o vadă cînd stătea cu capul pe pernă. Ridicînd capul, se uită la Diana, care stătea aşezată la picioarele patului.

– Nu-i aşa că-i superb? oftă ea. Matt Dillon şi Richard Gere la un loc – numai că arată şi mai bine. Seamănă şi cu Tom Cruise, şi cu Harrison Ala... cum îl cheamă...

– Ford, completă Diana, cu tipica ei atenţie la detalii.

– Ford, confirmă Corey, luînd fotografia şi ţinînd-o în dreptul feţei. Într-o zi, am să mă mărit cu ol. *Ştiu* că aşa va fi.

Deşi era puţin mai mare şi incomparabil mai înţeleaptă şi mai practică, Diana nu era imună la entuziasmul molipsitor al lui Corey, nici la energia cu care sora ei vitregă ataca întotdeauna obstacolele vieţii.

– În cazul ăsta, spuse ea, ridicîndu-se şi întinzînd mîna spre telefon, ar fi bine să ne asigurăm că viitorul tău soţ e acasă înainte de a duce copia cealaltă la doamna Bradley. Putem merge pe jos, sînt doar două mile pînă acolo.

Fotografia nu numai că-i plăcu doamnei Bradley, ci chiar o entuziasmă.

– Ce talent ai! exclamă ea, cu mîna artritică tremurîndu-i puţin în timp ce atingea chipul lui Spencer din fotografie. Am s-o pun pe scrinul

meu. Ba nu, se răzgîndi ea ridicîndu-se, mai bine o pun aici, în living, unde o poate vedea toată lumea. Spencer! îl strigă, în timp ce tînărul cobora scara, îndreptîndu-se spre uşa din faţă.

Ca răspuns la chemare, Spencer intră în living. Purta echipament de tenis şi ţinea în mînă o rachetă – arătînd, în ochii lui Corey, şi mai seducător decît cu smoking.

Fără să observe roşeaţa din obrajii fetei, doamna Bradley arătă spre cele două vizitatoare.

– Pe Diana o cunoşti şi sînt sigură că ţi-o mai aminteşti şi pe Corey, de la petrecerea de sîmbătă seara, nu?

Dacă Spencer ar fi spus „nu", Corey ar fi murit pe loc, de umilinţă şi dezamăgire, dîndu-şi duhul pe covorul persan al doamnei Bradley, ca să fie apoi dusă de-acolo şi incinerată.

În schimb, Spencer se uită la ea cu un zîmbet, apoi dădu din cap.

– Bună ziua, domnişoarelor, salută el, făcînd-o pe Corey să se simtă de cel puţin douăzeci de ani.

– Fetele tocmai mi-au adus un cadou cu totul deosebit.

Doamna Bradley îi dădu fotografia înrămată.

Îţi mai aminteşti cînd Corey ne-a cerut să ne gîndim la un moment deosebit, şi ne-a fotografiat? Uite ce frumos a ieşit!

Spencer luă fotografia şi, spre bucuria aproape dureroasă a lui Corey, expresia de interes politicos i se transformă în plăcere surprinsă.

– E o fotografie extraordinară, Corey, comentă el cu glasul său profund, ridicîndu-şi spre ea privirea magnetică. Ai foarte mult talent.

Apoi îi înapoie fotografia bunicii lui, se aplecă şi o sărută scurt pe frunte.

– Am o partidă de tenis la club, peste douăzeci de minute, spuse el.

Întorcîndu-se spre fete, le întrebă:

– Vă pot duce cu maşina acasă? Mi-e în drum.

Drumul cu maşina sport albastră al lui Spencer Addison, aşezată lîngă el, cu capota coborîtă, se înscrise drept în capul listei de „Evenimente majore ale vieţii" a lui Corey şi, în următorii cîţiva ani, reuşi să mai creeze încă multe evenimente de aceeaşi natură. De fapt, îşi formă un adevărat geniu de a inventa motive pentru a o vizita pe doamna Bradley, ori de cîte ori Spencer venea

acasă de la colegiu, în cîte un weekend. Bunica lui colabora involuntar la marile planuri ale lui Corey, trimiţîndu-l pe Spencer la familia Foster pentru a duce diverse bunătăţi gătite de ea sau a lua reţete ori modele pe care voia să le încerce cu croşeta de comandă făcută de bunicul.

Pe măsură ce săptămînile treceau, Corey îşi folosea interesul faţă de fotografie ca pretext suplimentar pentru a-l vedea pe Spencer şi a-l imortaliza şi în alte imagini de mare preţ. Sub scuza că voia să-şi perfecţioneze îndemînarea la „fotografiile în mişcare", se ducea la meciurile de polo ale lui Spencer, la cele de tenis şi oriunde exista vreo şansă de a se găsi şi el. Pe măsură ce colecţia de fotografii ale lui creştea, Corey începu să le pună într-un album special, pe care-l ţinea sub pat, iar cînd acela se umplu, începu altul, apoi încă unul. Totuşi, fotografiile ei favorite erau expuse întotdeauna în dormitor, unde putea să le vadă tot timpul.

Cînd bunica ei o întrebă de ce majoritatea fotografiilor din dormitor îl reprezentau pe Spencer Addison, Corey începu o explicaţie lungă, pătrunsă şi în cea mai mare parte inventată, despre

fotogenia unică a lui Spencer şi faptul că, prin concentrarea asupra unui singur „subiect" în ambianţe cît mai diversificate, îşi putea aprecia progresele ca fotograf. Ca să fie sigură, introduse şi multe expresii de jargon despre fotografia în mişcare şi efectele timpului de expunere şi ale diafragmei asupra rezultatelor finale. Bunica ei ieşi din dormitor cam ameţită şi fără să fi priceput nimic, şi nu mai abordă subiectul niciodată.

Fără îndoială, restul membrilor familiei bănuiau adevăratele sentimente ale lui Corey, dar erau destul de delicaţi ca să n-o tachineze. Obiectul devotamentului ei neabătut părea să se simtă absolut firesc cu ea, ca şi cum n-ar fi avut habar că fata trăia numai pentru vizitele lui, şi o vizita adesea, de cele mai multe ori cu comisioane de la bunica lui. Motivele din care venea nu contau pentru Corey. Nu conta decît faptul că Spencer rareori se grăbea să *plece*.

Dacă ştia dinainte de sosirea lui, petrecea ore întregi în camera ei, aranjîndu-şi înnebunită părul, schimbîndu-şi hainele şi încercînd să aleagă un subiect de conversaţie potrivit. Dar, indiferent cu arăta şi ce subiecte alegea, Spencer o trata întot-

deauna cu o curtoazie blîndă care evoluă spre un fel de afecțiune frățească, la vremea cînd Corey împlini cincisprezece ani. Obişnuia s-o numească „Duceso" şi s-o tachineze în legătură cu frumusețea ei. Îi admira cele mai recente fotografii, glumea cu ea şi-i povestea despre colegiu. Uneori, rămînea chiar şi la cină.

Mama lui Corey spuse că, după părerea ei, Spencer îi vizita şi petrecea atîta timp la ei fiindcă nu avusese niciodată o familie adevărată, aşa că-i plăcea compania lor.

Tatăl lui Corey considera că lui Spencer îi plăcea să stea de vorbă cu el despre afacerile cu petrol. Bunicul lui Corey era la fel de sigur că grădina şi sera lui îl interesau pe Spencer. Bunica lui Corey se încăpățîna în opinia că Spencer cunoştea virtuțile bucătăriei sănătoase, care era principala ei calitate.

Corey se agăța de speranța că lui Spencer îi plăcea s-o vadă şi să stea de vorbă cu *ea,* iar Diana era destul de tînără şi destul de loială pentru a-i da întru totul dreptate.

CAPITOLUL 4

Cumva, Corey a reuşit să mențină fațada unei prietenii platonice pînă la vîrsta de şaisprezece ani. Pînă atunci, s-a stăpînit strict, parțial fiindcă se temea ca ardoarea ei să nu-l copleşească, făcînd-o să-l piardă complet, şi parțial pentru că nu găsise o ocazie lipsită de riscuri pentru a-i arăta că era destul de matură şi mai mult decît pregătită pentru o relație sentimentală cu el.

Soarta i-a oferit o asemenea ocazie în săptămîna dinaintea Crăciunului. Spence venise la ei cu brațele pline de cadouri de Crăciun de la bu-

nica lui, pentru toți membrii familiei Foster, dar pentru Corey avea şi un dar special, din partea lui. A rămas la cină, apoi la două partide de şah cu tatăl ei. Corey a aşteptat pînă după aceea, cînd ceilalți se duseră la etaj, iar atunci insistă ca Spencer să aştepte pînă despacheta cadoul. Mîinile îi tremurau necontrolat în timp ce desfăcea hîrtia de mătase din cutie, scoțînd un album cu fotografii realizate de cinci dintre cei mai mari fotografi ai lumii.

– E superb, Spence! şopti ea. Îți mulțumesc atît de mult! îl voi prețui toată viața!

Ştia că Spencer era în drum spre o petrecere de Crăciun organizată de nişte prieteni de-ai lui, dar în timp ce-l conducea prin hol, cu noii ei pantofi cu tocuri, fusta lungă în carouri, bluza albă de mătase şi blezărul din catifea de culoarea vinului, se simți mai matură şi mai încrezătoare ca oricînd. Ştiind că Spencer urma să vină în seara aceea, îşi strînsese părul în creştet, lăsînd cîteva şuvițe în jurul urechilor, întrucît această pieptănătură o făcea să arate mai matură şi fiindcă stabilise împreună cu Diana că astfel ochii ei albaştri păreau mai mari.

– Sărbători fericite, Corey, îi ură el în antreu, întorcîndu-se să plece.

Corey acționă în urma unui impuls – căci, dacă ar fi stat să se gîndească, niciodată n-ar fi avut curaj. Casa era decorată pentru sezonul sărbătorilor de iarnă, cu ramuri de brad şi ilice, iar sub candelabrul de cristal din hol era agățat un mănunchi uriaş de vîsc legat cu o panglică roşie cu auriu.

– Spence, izbucni ea, nu ştii că aduce ghinion dacă nu onorezi tradiția de Crăciun a prietenilor, cînd eşti în casa lor?

Spencer, cu mîna deja pe clanță, se întoarse.

– Serios?

Corey dădu încet din cap, cu degetele încleştate la spate, într-o poziție de aşteptare încordată.

– Şi ce tradiție încalc?

Drept răspuns, fata îşi lăsă capul pe spate, privind cu subînțeles spre vîscul de deasupra.

– Asta, spuse ea cu un efort de a-şi păstra vocea calmă.

Spencer se uită şi el la vîsc, apoi din nou la ea, cu o expresie atît de nehotărîtă şi ezitantă încît lui Corey îi pieri brusc aproape tot curajul.

– Desigur, improviză ea în grabă, tradiția nu-ți cere să mă săruți pe mine. Poți săruta pe oricine care locuieşte în casă.

Încercînd s-o dea pe glumă, continuă:

– Poți săruta o servitoare. Sau pe Conchita. Sau pisica. Ori cîinele...

Rîzînd, Spencer îşi luă mîna de pe clanță, dar în loc de a se apleca s-o sărute pe obraz, cum îşi permisese Corey să spere, ezită, privind-o.

– Sigur eşti destul de mare ca să fac asta?

Corey se pierdu în ochii aceia căprui, mesmerizată de o licărire pe care o văzu lucind în adîncurile lor. *Da,* răspunse ea în gînd, chemîndu-l din privire s-o sărute. *Ştiu că sînt destul de mare. O veşnicie am aştepat.* Ştia că răspunsurile i se citeau în ochi şi ştia că Spencer le vedea, aşa că zîmbi puțin şi, cu mîinile în continuare încleştate la spate, spuse încet, deliberat:

– Nu.

Era o mostră instinctivă de flirt foarte eficient, iar Spencer o recunoscu la fel de instinctiv şi... cedă.

Cu un rîs răguşit, surprins, îi apucă bărbia între degetul mare şi cel arătător, îi împinse uşor

capul pe spate şi-i atinse uşor buzele cu ale lui, mişcîndu-le într-o parte şi-n alta... doar o dată. Sărutul dură numai un moment, dar mai trecu încă un moment, mai lung, înainte ca Spencer să-şi retragă mîna de pe bărbia ei, şi un alt moment, şi mai lung, pînă cînd Corey deschise ochii.

– Sărbători fericite, Duceso, spuse el încet.

Corey simți un val de aer rece cînd Spencer deschise uşa.

După ce aceasta se închise în urma lui, întinse instinctiv mîna şi stinse luminile din hol. Apoi rămase acolo în întuneric, clătinîndu-se sub efectul tandreții pe care o auzise în glasul lui după sărut. Timp de doi ani îşi făcuse fantezii despre Spencer Addison, însă nici chiar în fantasmele ei nu-şi putuse imagina vreodată că glasul lui putea fi la fel de emoționant şi tandru ca un sărut.

CAPITOLUL 5

Singura pată pe fericirea lui Corey a fost aceea că Spencer plănuia să rămînă la colegiu în vacanța de primăvară, învățînd pentru examenele finale, şi nu intenționa se se întoarcă la Houston decît în iunie, după ce absolvea.

Corey, pe care n-o prea interesau întîlnirile cu băieții, se hotărî să-şi folosească lunile dintre ianuarie şi iunie pentru a-şi extinde cunoştințele despre felul cum funcționa mintea bărbătească, ieşind regulat cu diverşi băieți.

Spencer avea cu aproape şase ani mai mult

decît ea şi era de-o sută de ori mai umblat prin lume, iar Corey începea să se teamă că lipsa ei de experiență avea să-l facă pînă la urmă să se simtă prost, sau cine ştie cum să-l împiedice să se încurce mai mult cu ea.

Avea popularitate în liceu şi existau destui băieți dornici s-o scoată în oraş, iar Doug Hayward deveni cu repeziciune favoritul ei şi cel mai constant însoțitor, precum şi confident.

Doug era în ultimul an de liceu, căpitan al echipei de dezbateri şi fundaş în echipa de fotbal, dar pe Corey o atrăgea cel mai mult, din punctul ei de vedere, prin faptul că şi el era îndrăgostit fără speranță de o fată care locuia departe. Prin urmare, putea discuta cu el despre Spence, aflînd cîteva lucruri de la un băiat mai mare care, la fel ca Spence, era inteligent, sportiv şi o privea mai mult ca pe o soră decît ca pe o iubită adevărată.

Doug o instrui despre ceea ce le plăcea „bărbaților" la iubitele lor şi o ajută să găsească idei pentru a capta atenția lui Spencer şi a-i cuceri inima.

Unele dintre ideile lui Doug erau folositoare, altele nepractice, iar cîteva de-a dreptul hilare.

În luna mai, imediat după ce Corey împlinise şaptesprezece ani, avură o lungă discuţie despre tehnicile de a săruta – subiect în care lui Corey îi lipsea jalnic orice experienţă – dar cînd Doug încercă cinstit să-i demonstreze unele metode discutate, sfîrşiră prăpădindu-se de rîs.

Cînd îi spuse să-l cuprindă cu mîna pe după ceafă, Corey făcu o mutră comică, ameninţătoare, şi în schimb îl înşfăcă de beregată. Cînd încercă să-i sărute uşurel urechea, o apucară chicotelile şi rîse atît de tare încît îl lovi cu capul în nas.

Încă mai rîdeau, cînd Doug se pregăti să plece.

– Fă-mi o favoare, glumi el. Dacă-i spui vreodată lui Addison ce-am făcut în seara asta, nu-mi menţiona numele. Nu vreau să mă trezesc cu braţul rupt din gelozie înainte de a apuca să joc fotbal în colegiu!

Discutaseră deja despre posibilitatea de a-l face pe Spence gelos, pentru a-l sili s-o remarce pe Corey, dar metodele propuse de Doug păreau răsuflate şi ostentative, iar rezultatul era mult prea nesigur.

– Nu mi-l pot imagina pe Spence gelos indiferent din ce motiv legat de mine, oftă Corey, necum să mai treacă şi la represalii fizice.

– Nu paria pe viaţa *mea*. Nimic nu-l face pe un om cu cap să-şi piardă minţile mai sigur decît dacă află că iubita lui s-a sărutat cu altul. Crede-mă, adăugă el plecînd, ştiu din experienţă.

Corey îl privi cum se îndepărta pe alee, spre maşină, în timp ce imaginaţia, activată de cuvintele lui, începea să-i contureze în minte o idee.

Rămase pe verandă mult timp după ce luminile de poziţie ale maşinii dispărură. Cînd în sfîrşit intră în casă, luase o hotărîre şi punea la punct cele mai mici detalii ale planului.

În iunie, imediat ce Spence se întoarse acasă, Corey şi Diana îi propuseră mamei lor să-l invite la cină în aceeaşi săptămînă. Doamna Foster acceptă pe loc.

– Spence a părut încîntat, anunţă ea familia, după ce închise telefonul din bucătărie.

– Tînărul acesta ştie să aprecieze beneficiile gătitului sănătos de casă, spuse Rose.

– Îi plac discuţiile ca între bărbaţi pe care le

avem despre afaceri, afirmă domnul Foster. Şi eu le-am simţit lipsa.

– Eu mai bine aş termina proiectul ăla din atelier, meditä Henry cu voce tare. Spence are ochi pentru tîmplăria fină. Ar fi trebuit să-şi ia diploma în arhitectură, nu în finanţe. E fascinat de tot ce are legătură cu construcţiile.

Corey şi Diana se uitară una la alta cu un zîmbet conspirativ. Nu le păsa de ce venea Spence, atîta vreme cît rămînea şi după cină, pentru a-l putea scoate în curte ca să-şi pună planul în aplicare. Rolul Dianei consta în a-i chema pe toţi ceilalţi la cinematograf, imediat ce mîncau, ca să nu-i deranjeze. Diana alese un film pe care Corey îl văzuse deja, astfel încît decizia ei de a rămîne acasă să nu pară ciudată.

Cînd Spencer sună în sfîrşit la uşă, Corey tremura toată de nervi, dar reuşi să-şi păstreze calmul, zîmbindu-i şi îmbrăţişîndu-l scurt în semn de bun-venit. La masă se aşeză în faţa lui, studiind pe furiş schimbările pe care le produseseră pe chipul lui drag cele şase luni de absenţă, în timp ce Spencer vorbea despre înscrierea la şcoala post-universitară, în toamnă. Părul lui şaten părea

mai închis, iar planele masculine ale feţei mai dure, dar zîmbetul acela leneş, care lui Corey îi oprea inima în loc, nu se schimbase defel. Ori de cîte ori zîmbea, ca răspuns la vreo glumă de-a ei, lui Corey i se topea inima, însă cînd îi zîmbea şi ea, avea o expresie tachinătoare, nu de adoraţie.

După propria ei numărătoare, avusese patruzeci şi şase de întîlniri cu băieţi de cînd se despărţise de Spencer în antreu, la Crăciun, şi cu toate că majoritatea acestor întîlniri fuseseră cu Doug, cursul intensiv de şase luni pe tema flirtului, a relaţiilor romantice şi a bărbaţilor în general îi fusese de mare folos.

Se baza pe asta din plin, cînd Diana conduse toată familia la maşină, iar Spencer îşi luă sacoul sport, intenţionînd vizibil să plece şi el.

– Ai mai putea sta puţin? întrebă Corey, cu o privire pe care o spera vag tulburată. Am... am nevoie de un sfat.

Spencer dădu din cap, cu fruntea încreţindu-i-se de îngrijorare.

– Ce fel de sfat, Duceso?

– Nu vreau să vorbim despre asta aici. Hai afară. E o seară frumoasă, şi prefer să nu-mi fac

griji c-o să ne audă servitoarea.

Spencer o însoți, cu sacoul sport pe umăr, iar Corey îşi dori să se fi putut simți şi ea măcar pe o zecime la fel de relaxată pe cît arăta el. Era o noapte îmbălsămată, lipsită în mod miraculos de umezeala îngrozitoare care transforma verile la Houston într-o baie de aburi.

– Unde vrei să ne aşezăm? întrebă el în timp ce treceau pe lîngă două mese cu umbrele, spre piscină.

– Aici, arătă Corey un şezlong de pe marginea piscinei.

Îl aşteptă pe Spencer să se aşeze, apoi, cu îndrăzneală, se instală şi ea lîngă el. Lăsîndu-şi capul pe spate, privi prin bolta ramurilor de mirt înflorit spre stelele ce licăreau pe cerul fără lună, în timp ce se chinuia cu disperare să-şi regăsească din nou curajul. Îşi impuse să se gîndească numai la sărutarea lui de la Crăciun şi la tandreţea pe care o observase după aceea în ochii şi glasul lui.

În acea seară, Spencer simţise ceva deosebit pentru ea. Încă mai era convinsă că aşa fusese. Acum trebuia să-l facă să-şi amintească şi să

simtă din nou acelaşi lucru. Într-un fel sau altul.

Corey, ce vrei să mă întrebi, de m-ai adus aici?

E cam greu de explicat, răspunse ea cu un tic nervos care i se opri în gît. Pe mama mea nu pot s-o întreb, pentru că s-ar supăra, adăugă, eliminînd cu deliberare singura cale posibilă a lui Spencer de a evita discuţia. Şi nu vreau să vorbesc despre asta nici cu Diana. E foarte emoţionată că va începe colegiul, în toamnă.

Îi aruncă o privire pe furiş şi văzu că se uita la ea cu ochi îngustaţi. Trăgînd aer în piept ca să-şi adune puterile, se avîntă:

Spencer, îţi mai aminteşti cînd m-ai sărutat, de Crăciun?

Răspunsul lui păru să întîrzie foarte mult.

Da.

Pe-atunci, poate ştiai că nu prea aveam experienţă... Ştiai... ai observat?

Ultima întrebare nu făcea parte din rolul pe care l repetase, aşa că aşteptă, vrînd ca Spencer să nege că observase.

Da, răspunse el sec.

Iraţional, Corey se simţi zdrobită.

– Ei bine, de-atunci am căpătat mult mai multă experiență! *Mult* mai multă! îl informă ea cu înfu- murare.

– Felicitări, zise scurt Spencer. Şi-acum, trec la subiect.

Tonul lui era atît de tăios şi nerăbdător, încî Corey întoarse brusc capul spre el. Niciodată, de cînd îl cunoştea, nu-i mai vorbise aşa.

– Nu contează, spuse ea, frecîndu-şi nervoasă genunchii cu palmele. Voi găsi pe altcineva ca să întreb, adăugă, abandonînd brusc tot planul şi dînd să se ridice în picioare.

– Corey, întrebă el răstit, eşti gravidă?

Corey scoase un hohot de rîs ascuțit şi ner- vos, aşezîndu-se la loc în şezlong, cu gura căs- cată.

– De la nişte *sărutări?* întrebă ea, dîndu-şi ochii peste cap. Ce-ai făcut, ai lipsit de la lecția de igienă din clasa a şasea?

Pentru a doua oară în cîteva momente, îl văzu pe Spencer Addison manifestînd încă o emoție fără precedent – amărăciunea.

– Cred că nu eşti însărcinată, spuse el abătut, adresîndu-i un zîmbet trist.

Extrem de încîntată că reuşise în sfîrşit să-l doscumpănească, Corey continuă să-l tachineze, încercînd fără succes să-şi controleze zîmbetul nesigur.

– La S.M.U., fotbaliştii nu învață biologie? Ascultă, dacă pentru *asta* trebuie să urmezi cursurile post-universitare, mai bine păstrează-ți banii şi discută cu Teddy Morris din Long Valley, Texas. Tatăl lui e doctor şi, cînd Teddy avea opt ani, no-a spus tot ce e de spus pe terenul de joacă, lîngă leagăne.

Umerii lui Spencer se scuturau de rîs, în timp ce Corey termina:

– Desigur, a folosit ca material didactic două broaşte țestoase. Cred că, de-atunci şi pînă acum, s-ar *putea* să se fi împerecheat.

Cu colțurile gurii încă arcuite într-un zîmbet, Spencer îşi schimbă poziția, rezemîndu-şi umerii de spătarul şezlongului, cu un picior îndoit din genunchi, lîngă şoldul lui Corey. Piciorul lui drept, care fusese rănit de două ori la meciuri, în timpul anului trecut, stătea înainte lîngă şezlong, cu călcîiul rezemat de dalele de piatră.

– Bine, spuse el mai liniştit, ridicînd din sprîn-

cene, cu brațele încrucişate pe piept. S-auzim.

– Te supără genunchiul?

– Mă supără *problema* ta.

– Încă nu ştii în ce constă.

– Tocmai partea *asta* mă supără cel mai tare.

Vorbeau pe un ton atît de familiar, iar Spencer arăta atît de relaxat şi puternic – ca şi cum ar fi putut duce toate problemele lumii pe umerii lui lați – încît Corey simți impulsul nebunesc de a se ghemui lîngă el, numai, uitînd de orice sărutări. Pe de altă parte, dacă-şi ducea cu succes planul la îndeplinire, putea ajunge *întinsă* lîngă el *şi* sărutată. O variantă incomparabil mai tentantă, conchise ea, în timp ce se întrerupea pentru a-şi revedea repede în minte înfățişarea, ca să se asigure că arăta cît se putea de ispititor. Ar fi fost de preferat o îmbrăcăminte mulată pe trup şi decoltată, în locul şortului alb şi al tricoului tricotat fără mîneci pe care le purta, dar măcar îi scoteau bine în evidență pielea bronzată.

– Corey, insistă Spencer pe un ton categoric. Problema!

Corey trase adînc aer în piept, făcîndu-şi curaj.

– E vorba de sărutat... începu ea cu vocea întretăiată.

– Asta am înțeles deja. Ce vrei să ştii?

– Cum îți poți da seama cînd e timpul să te opreşti?

– „Cum îți poți...“? repetă el neîncrezător.

Apoi îşi reveni şi spuse, sec dar serios:

– Cînd simți că-ți place prea mult, atunci e timpul să te opreşti.

– Atunci te opreşti *tu?* ripostă Corey.

Spencer avu bunul simț de a arăta ruşinat de răspunsul pe care-l dăduse; apoi păru nemulțumit.

– Nu despre mine e vorba aici.

– Okay, acceptă Corey binevoitoare, mulțumită de stînjeneala lui, este vorba de altcineva. Să zicem că-l cheamă... Doug Johnson!

– Să zicem că încetăm cu prefăcătoriile, replică Spencer cam repezit. Fapt este că te întîlneşti cu un anume Johnson, iar el insistă să-i dai mai mult decît vrei tu. Dacă ai nevoie de-un sfat, îți-l dau: trimite-l la plimbare!

Întrucît nu fusese sigură ce tactică avea să folosească Spencer pentru a-i evita cursa, Corey

avea pregătite mai multe variante ale aceluiaşi plan, toate fiind destinate să-l readucă la ordine. O încercă pe prima.

– N-ar folosi la nimic. Mă văd cu mulți băieți *diferiți,* de fapt, dar după ce încep sărutările lucrurile par să meargă mult prea repede.

– Ce anume vrei să mă întrebi? se interesă el prudent.

– Aş dori să ştiu cum să-mi dau seama cînd scapă situația de sub control, şi aş vrea nişte îndrumări concrete.

– Ei, de la mine n-ai să le primeşti.

– Bine, răspunse Corey învinsă, dar bluffînd ca să-şi salveze mîndria. Dar dacă ajung într-un cămin de mame nemăritate fiindcă tu n-ai vrut să-mi spui ce aveam eu nevoie să ştiu, atunci va fi şi vina ta, nu numai a mea!

Dădu să se ridice, dar Spencer o apucă de încheietura mîinii, trăgînd-o smucit înapoi.

– Nu pleci nicăieri! N-ai să termini discuția asta cu o asemenea remarcă!

În urmă cu un moment, Corey se crezuse învinsă, dar acum îşi dădu seama că de fapt se afla la un pas de victorie. Spencer şovăia. Era ne-

nlgur. Se retrăgea de pe poziția inițială. Corey se pregăti să înainteze, dar cu *mare* prudență.

- Ce... anume... vrei să ştii? o întrebă el, arătînd sublim de stînjenit.

- Aş vrea să-mi spui cum pot afla cînd un sărut scapă de sub control. Trebuie să existe vreun soi de indiciu.

Învins de propriile lui incertitudini, Spencer îşi rezemă capul pe spate şi închise ochii.

– Există mai multe indicii, mormăi el, şi cred că ştii deja al dracului de bine care sînt.

Corey făcu ochii mari, replicînd cu inocență:

– Dacă aş şti care sînt, de ce te-aş mai întreba despre ele?

- Corey, mi-e imposibil să stau aici şi să-ți descriu pas cu pas toate fazele unui sărut.

Deschizînd trapa, Corey se pregăti să-i dea brînci.

– N-ai putea să-mi demonstrezi?

– În nici un caz! Dar ți-aş putea da un sfat: te întîlneşti cu cine nu trebuie, dacă toți insistă să capete mai mult decît vrei tu să le dai.

– A, cred că nu m-am exprimat destul de clar. Voiam să spun că s-ar putea să fiu *eu* cea care-i

face să aibă păreri greşite.

În sinea ei, se opri lîngă trapa deschisă şi făcu un gest de invitaţie.

– Cred că problema s-ar putea să fie felul cum *eu* îi sărut pe *ei*.

Spencer păşi drept în cursa întinsă.

– Şi cum naiba îi săruţi? întrebă el, după care se înfurie din cauza propriei gafe. Lasă, nu contează, spuse, aplecîndu-se dintr-o dată înainte.

Corey îi puse mîinile pe umeri, împingîndu-l uşurel înapoi.

– Hai, nu te isteriza, spuse ea pe un ton liniştitor. Relaxează- te.

Sub palmele ei, umerii lui Spencer erau încă încordaţi, ca şi cum i-ar fi venit să se repeadă din loc, iar prin mintea lui Corey trecu imaginea lui pe terenul de fotbal, numai că în seara aceea primise o pasă neaşteptată şi nedorită, iar acum nu găsea pe nimeni căruia să-i paseze mingea.

Acest gînd o făcu să zîmbească, privindu-i ochii îngustaţi; îi dădea senzaţia că, pentru prima oară, ea, nu el, făcea jocurile. Îi sporea încrederea în sine însăşi. O făcea să se simtă absurd de fericită.

Spencer, spuse ea. Ajunge doar să fugi cu mingea pe teren. E foarte simplu. Cinstit.

Talentul ei se a se amuza pe seama situaţiei lui penibile nu făcu decît să-l enerveze şi mai mult.

Nu-mi vine să cred că vrei, serios, să fac asta!

Pe sub gene, Corey îi aruncă o privire languroasă, rugătoare.

Şi cui altcuiva aş putea să i-o cer? Cred că aş putea cere lui Doug să-mi arate ce fac eu, încă...

Hai, să începem odată, o întrerupse el scurt.

Genunchiul continua să-i stea lîngă şoldul ei, împiedicînd-o pe Corey să se apropie.

Ai putea să-ţi iei genunchiul de-aici?

Fără o vorbă, Spencer îşi dădu piciorul la o parte, neschimbîndu-şi şi poziţia trupului. Corey se trase mai aproape, întorcîndu-se cu faţa spre el.

Şi-acum? o întrebă, cu braţele încrucişate pe piept cu încăpăţînare.

Corey avea pregătit un răspuns tocmai pentru acel moment.

– Acum, închipuie-ți că eşti Doug... iar eu voi fi... eu însămi.

– Nu vreau să fiu Johnson, replică el, părînd înfuriat pe toată lumea.

– Atunci fii oricine vrei, dar joacă fair-play, bine?

– Bine, răspunse scurt Spencer. Gata, joc fair-play.

Corey îl aşteptă să se mişte, să întindă braţele spre ea, să facă *ceva.*

– Poți începe oricînd eşti gata, spuse ea, văzînd că nu se clintea.

Spencer o privi nemulțumit.

– De ce trebuie să încep *eu?*

Corey îi privi expresia iritată şi simți un impuls aproape necontrolat de a izbucni în rîs. Începuse cu speranța de a-şi împlini cel mai scump vis din viața ei – acela de a fi sărutată de Spencer – sărutată *cu adevărat* de Spencer. Oricît de mult o dorise, perspectiva o făcea să se simtă nervoasă şi stînjenită. Acum era de la sine înțeles că urma să fie sărutată, dar cel care arăta încurcat şi stingherit era Spencer, iar ea se amuza şi se simțea foarte relaxată.

Trebuie începi tu, îl informă ea, pentru că [illegible] se începe.

Cum Spencer nu păru nici acum să schițeze vreo mişcare, îl privi cu teamă prefăcută:

Ştii cum să începi?

Cred că da... răspunse el tărăgănat.

Fiindcă, dacă nu eşti sigur, îți pot vinde un pont. Majoritatea băieților...

Fu întreruptă în momentul cînd absurditatea sugestiei ei îşi făcu efectul, risipind nemulțumirea lui Spencer față de sarcina atribuită. În ochii lui licări amuzamentul.

Ce fac majoritatea băieților? întrebă el cu un zîmbet ironic, în timp ce întindea mîinile şi o trăgea mai aproape de pieptul lui. Aşa începe Johnson?

Îşi înclină capul, iar Corey se pregăti pentru un sărut pasional care s-o facă să leşine. Nu se alese decît cu o sărutare rapidă şi stîngace, cam descentrată, care o făcu să clatine negativ din cap.

Nu? glumi el, strîngînd-o cu putere în braţe, după care îi muşcă uşurel urechea. Aşa, poate...?

Se juca, îşi dădu seama Corey, şi deodată se

temu că altfel decît aşa n-avea s-o sărute. Se hotărî să nu permită ca toate planurile ei, pregătite cu atîta grijă, să ducă numai la atît, dar nu-şi putu stăpîni rîsul cînd Spencer îşi acceleră demonstraţia felului cum şi-l imagina pe bietul Doug Johnson cel imaginar sărutînd-o.

– Pariez că asta-i tehnica lui favorită, spuse, începînd s-o sărute şi cînd colo ciocnindu-şi nasul de al ei. N-am nimerit?

Schimbă pe cealaltă parte şi iar li se împiedicară nasurile.

– Nici acum n-am nimerit?

Rîzînd, Corey îşi rezemă fruntea de zidul solid al pieptului său, dînd din cap. Spencer o prinse de bărbie, îi întoarse faţa într-o parte şi-şi frecă nasul de gîtul ei, ca un căţel jucăuş.

– Să mă anunţi cînd te scot din minţi cu atîta pasiune, o invită el, iar Corey rîse şi mai tare. Sînt viril? întrebă, după care îi frecă partea cealaltă a gîtului cu nasul. Hai c-acuma sînt viril!

Cu ochii lucindu-i de veselie, Corey ridică privirea spre el, dînd din cap.

– Eşti cel mai viril, cel mai... dar nu eşti... Doug.

Spencer îi zîmbi şi el, iar în acel moment prelungit de camaraderie tăcută, cu mîinile împreunate destins la spatele ei şi zîmbindu-şi unul altuia din priviri, Corey se simţi pe deplin mulţumită. Vie. Calmă. Iar Spencer se simţea la fel – o ştia din fiecare bătaie a inimii lui. O ştia la fel de sigur cum ştia că avea s-o sărute din nou şi că gluma luase sfîrşit.

Susţinîndu-i privirea, Spencer îi ridică bărbia şi coborî încet capul.

– E timpul, spuse el încet, pe cînd gura îi cobora, să trecem la o abordare mai ştiinţifică a problemei.

La prima atingere a buzelor lui, tot trupul lui Corey înţepeni, şocat de contact.

Spencer îi observă vizibil reacţia, căci îşi retrase gura şi-i atinse cu ea obrazul, sărutînd-o în timp ce continua într-un murmur gutural:

– Ca să se obţină date concludente...

Gura îi coborî încet spre bărbia ei.

– ...ambele părţi trebuie să...

Buzele îi porniră spre urechea ei, calde.

– ...colaboreze la realizarea...

Ridică uşor gura, arcuindu-şi mîna pe ceafa ei,

pentru a-i înclina fața într-o poziție mai potrivită.

– ...experimentului.

Gura lui o captură pe a ei într-un sărut len stăruitor, care deveni tot mai apăsat, forțînd bu zele lui Corey să se despartă sub ale lui şi stîr nindu-i vibrații de pasiune prin tot trupul, car începură să se ciocnească şi să se combine cu forță năucitoare. Cu un geamăt de plăcere şi do rință, Corey îşi ridică mîinile pe pieptul lui şi se lăsă în voia sărutului, lăsîndu-l să-i despartă bu zele, cedînd limbii lui iscoditoare şi primind-o cu disperare lipsită de orice rațiune.

Degetele lui i se afundară în părul de la ceafă desprinzînd agrafele care-l țineau legat, şi deo dată masa de şuvițe aurii se revărsă peste el ca un voal, şi totul scăpă de sub control. Corey î sărută la rîndul ei, căzîndu-i în brațe, în timp ce limba lui îi cutreiera gura, sufocant şi insistent mîngîietor şi pătimaş.

Mîinile lui Spencer îi alunecară peste sîni, cu prinzîndu-i posesiv, iar Corey îi strivi gura cu a ei înfigîndu-şi unghiile în brațele lui, cu trupul lipit intim de erecția lui dură, în timp ce brațul lui îi cuprindea cu putere şoldurile, strîngînd-o şi mai

lui, în timp ce o întorcea într-o parte. Anii de dragoste şi dor compensau cu prisosință lipsa de experiență, iar Corey îi înapoia fiecare sărut prîjo lor şi nesfîrşit, cu mîinile lunecîndu-i peste muş chii încordați ai spatelui şi umerilor, cu buzele întredeschise capitulînd şi apoi cucerindu-l cu în drăzneală pe omul ale cărui degete lungi îi mîn gîiau sînii, chinuind-o, torturînd-o cu aceeaşi agăduială de plăcere pe care i-o promitea şi gura lui. Timpul încetase să mai existe pentru ea, nimi cită de turbulența dorinței pustiitoare şi a gurii sen zuale care o devora flămîndă pe a ei cu o urgență tot mai mare... şi a unui genunchi care-i desfăcea picioarele cu forța, în timp ce mîinile lui... se opriră.

Spencer îşi desprinse gura de a ei şi se ridică atît de brusc, încît Corey se simți complet dez orientată, iar cînd văzu expresia îngrozitoare de pe chipul lui se temu să mai respire.

Sprîncenele lui Spencer erau îmbinate, pe chi pul lui înnegurat citindu-se o neîncredere deplină în timp ce privea trupurile amîndurora, după care păru să observe că mîna îi rămăsese pe sînul ei şi o smuci înapoi, privindu-şi încruntat palma ca

şi cum aceasta l-ar fi ofensat cu ceva. Privirea lui acuzatoare se ridică brusc dinspre mînă către faţa ei, iar expresia furioasă îi deveni încet năucită.

În mintea lui Corey se făcu lumină. Expiră cu uşurare veselă. Spencer îşi pierduse controlul şi nu se bucura. Nu-şi imaginase că ea ar fi putut avea vreodată un asemenea efect asupra lui, şi totuşi o făcuse. *Ea* i-o făcuse. Plină de iubire, de satisfacţie şi de-o lume întreagă de iubire, Corey îi zîmbi somnoros, cu mîna încă rezemată de pieptul lui.

– Cum m-am descurcat?

– Depinde de ce anume ai *încercat* să faci, răspunse el scurt.

Corey se rezemă într-un cot, atît de fericită că reuşise să-l facă s-o dorească încît nimic din ce-ar fi spus el nu i-ar fi putut risipi bucuria.

– Acum, că ai avut parte şi de-o demonstraţie, îl tachină ea, ai vrea să-mi spui în care moment au scăpat lucrurile de sub control?

– Nu, spuse Spencer şi se îndreptă de spate.

Corey se ridică şi ea lîngă el, savurînd situaţia, cu un zîmbet dezarmant de inocent.

– Dar parcă era vorba să observi şi să-mi spui dacă lucrurile scapă de sub control din vina *mea.* Mai ai nevoie de încă o demonstraţie?

– Gata cu demonstraţiile, replică el ridicîndu-se în picioare. Tatăl tău şi-ar lua puşca dacă ar şti ce s-a întîmplat aici în seara asta, şi ar avea toate motivele.

– Nu s-a întîmplat nimic.

– Dacă asta înseamnă pentru tine „nimic", înţeleg de ce băieţii din viaţa ta întrec măsura.

Corey porni pe lîngă el, încercînd să pară cît mai preocupată, cînd de fapt îi venea să rîdă de satisfacţie.

– N-au întrecut măsura. Ar fi *putut* să întreacă măsura.

CAPITOLUL 6

Spencer plecă, iar Corey nu-l mai văzu pînă la Thanksgiving.

Cînd în sfîrşit veni la ei în vizită, Corey avu senzaţia că nu l-ar fi putut atrage într-un loc unde erau singuri nici ameninţîndu-l cu moartea, şi-şi spuse că, dacă acel sărut nu-l afectase, n-ar fi fost atît de temător acum.

Diana tindea să-i dea dreptate, iar Corey îi înrolă din nou ajutorul pentru a-şi împlini visul, vis nutrit ani de zile.

Dorea atît de tare, de complet, să se adeve-

rească, încît nici nu-i venea să creadă că soarta ar fi putut-o împiedica vreodată.

Pentru a-şi realiza scopul, spre sfîrşitul vizitei lui Spencer avu grijă să pară puţin distrată şi doar o idee cam tristă.

După ce se asigură că Spencer observase, îl lăsă singur în living cu Diana şi se ascunse după colţ, ca să vadă cum continuau lucrurile.

– Biata Corey, spuse Diana, aşa cum se înţeleseseră. Tot trimestrul a aştepat cu nerăbdare balul de Crăciun, de la şcoală. Face parte din comitetul de decoraţiuni. Iar rochia pe care o va purta e gata de luni de zile.

– Şi care e problema?

– Problema e că trebuia s-o ducă Doug Johnson – face parte din echipa de fotbal de la Baylor –, dar Doug a telefonat azi-dimineaţă ca să-i comunice că familia lui s-a hotărît să plece de Crăciun în Bermude, şi nici nu se gîndesc să-l lase pe el acasă. Îmi pare îngrozitor de rău pentru Corey.

– Lasă că-i e mai bine dacă nu se duce cu toţi papiţoii. Îi ştii cum sînt şi ce-şi închipuie că li se

cuvine de la orice fată pe care o învrednicesc cu cîteva ore din timpul lor.

– Ei, dar şi tu ai fost papiţoi, rîse Diana.

– Şi tocmai de-asta ştiu ceea ce ştiu.

– Problema e că nu se va putea duce. Balul e foarte important, mai ales pentru următorii absolvenţi.

– De ce nu roagă pe altcineva s-o însoţească? sugeră el, parcă nedumerit că Diana îi expunea problema.

– Corey are mulţi prieteni, dar toţi au deja cîte o parteneră.

Lui Corey i se păru că trecuseră cîteva ore, cînd Spencer întrebă în sfîrşit:

– Sugerezi s-o duc eu?

– Asta depinde numai de tine.

Şi, cu aceste cuvinte, Diana se ridică şi ieşi din cameră.

Cînd trecu pe lîngă Corey, în sufragerie, shimbară în tăcere semnul victoriei.

Corey aproape că intrase în living, cînd îşi aminti să-şi şteargă zîmbetul de pe buze, înlocuindu-l cu o expresie mai deznădăjduită, dar Spencer nu observă.

Tocmai îşi lua haina, pregătindu-se să plece.

– Mama mea vine acasă de Crăciun, spuse el.

– Ce frumos!

– Abia aştept s-o revăd, recunoscu Spencer, părînd cam jenat că era atît de sentimental. Problema e, continuă el cu bruschete, că n-am văzut-o de tre ani. Diana mi-a explicat că nu ai partener la balul de Crăciun. Eu voi fi la Houston, aşa că dacă nu te deranjează să te însoţească un bătrîn la bal, şi nu găseşti pe altcineva, te duc eu.

Corey simţi că era gata să leşine de bucurie şi uşurare, dar fu îndeajuns de înţeleaptă pentru a nu se manifesta prea exuberant, riscînd să-l sufoce.

– Eşti foarte amabil că te oferi.

– Acum mă întorc la Dallas. În săptămîna dinainte de Crăciun, cînd am să revin acasă, îmi vei putea spune dacă vrei să merg cu tine.

– O, vreau, se grăbi Corey să-l asigure. Ţi-o pot spune încă de pe-acum. Balul e în data de douăzeci şi unu. Ai putea trece să mă iei la ora şapte?

– Sigur. Nici o problemă. Iar dacă primeşti o ofertă mai agreabilă, anunţă-mă.

Pe treapta din față se întoarse, încheindu-şi fermoarul canadienei, iar Corey spuse cu îndrăzneală, pe un ton de femeie matură:

– Eşti de-a dreptul dulce, Spence.

Drept răspuns, Spencer o ciupi uşurel de sub bărbie, ca pe o fetiță de şase ani, şi plecă.

CAPITOLUL 7

În ziua de 21 decembrie, la ora şapte, cînd Corey coborî la parter în rochia ei de mătase albastră şi pantofii cu tocuri înalte, de aceeaşi culoare, nu arăta şi nu se simțea deloc ca un copil. Era femeie, cu ochii strălucindu-i de dragoste şi nerăbdare; era Cenuşăreasa în drum spre bal, aşteptîndu-l pe Făt Frumos la fereastra livingului.

Făt Frumos întîrzia.

Cînd se făcu opt fără un sfert şi el tot nu veni, Corey îl sună acasă. Ştia că bunica lui plănuia să se întoarcă de la Scottsdale abia a doua zi şi le

dăduse liber servitorilor înainte de Crăciun, aşa că, neprimind nici un răspuns, fu convinsă că Spencer era deja pe drum.

La opt şi un sfert încă nu apăruse, iar tatăl ei propuse cu blîndeţe să se ducă el să vadă ce anume îl reţinea acasă, sau dacă nu se întîmplase ceva. Chinuită de prevestiri rele, Corey îl aşteptă, convinsă că numai moartea sau o rană gravă l-ar fi putut împiedica pe Spencer să-şi onoreze angajamentul.

Peste douăzeci de minute, domnul Foster se întoarse. Imediat ce-i văzu ochii furioşi şi expresia ezitantă, Corey ştiu că veştile erau proaste.

Nu erau numai proaste; erau catastrofice. Tatăl ei vorbise cu şoferul familiei, care locuia într-un apartament de deasupra garajului, iar acesta îi spusese că pînă la urmă Spencer se hotărîse totuşi să nu vină acasă de sărbători. Potrivit şoferului, mama lui Spencer, care fusese aşteptată de Crăciun, preferase ca în schimb să se ducă la Paris, aşa că bunica lui Spencer hotărîse să-şi prelungească şederea în Scottsdale pînă la Anul Nou.

Corey ascultă această relatare zdrobitoare chi-

nuită de neîncredere, abia stăpînindu-şi lacrimile. Nesuportînd nici compasiunea şi nici indignarea îndreptăţită a familiei, se urcă în camera ei şi-şi scoase frumoasa rochie pe care o alesese cu atîta grijă, ca să-l impresioneze. În săptămîna următoare, tresări de fiecare dată cînd suna telefonul, convinsă că o suna Spencer, ca să-i explice şi să se scuze.

În ziua de Anul Nou, cînd Spencer nu făcuse nici una, nici alta, Corey scoase calmă rochia albastră din debara şi o împachetă cu grijă într-o cutie, după care luă toate fotografiile lui de pe perete, oglinzile şi panourile din cameră.

După aceea, coborî la parter şi le ceru celorlalţi să nu-i spună niciodată lui Spencer că-l aşteptase şi că fusese dezamăgită de absenţa lui. Încă furios din cauza suferinţei lui Corey, domnul Foster insistă vehement că Spencer scăpa mult prea uşor şi că ar fi meritat să fie bătut cu biciul, cel puţin verbal dacă nu şi fizic! Corey răspunse calmă că nu voia să-i dea lui Spencer satisfacţia de a şti că-l aşteptase şi-şi făcuse griji.

N-are decît să creadă că m-am dus la bal cu altul, spuse ea categoric.

Cînd domnul Foster argumentă că, în calitatea lui de tată, avea dreptul la satisfacția de „a-i spune cîteva cuvinte acelui tînăr", mama lui Corey îi puse o mînă pe braț și răspunse:

– Mîndria lui Corey e mai importantă, iar planul ei nu face decît să i-o salveze.

Diana, care era la fel de furioasă pe Spencer ca tatăl ei, trecu totuși de partea lui Corey.

– Și mie mi-ar plăcea să-i ard niște șuturi zdravene, tăticule, dar Corey are dreptate. Nu trebuie să spunem nimic din care să înțeleagă că a fost vreodată chiar atît de important pentru ea.

A doua zi, Corey donă frumoasa rochie albastră unui magazin second-hand în scopuri de binefacere.

Arse fotografiile neînrămate.

Albumele fotografice pe care le ținea sub pat erau prea mari și frumoase ca să le dea foc, așa că le puse într-o cutie mare, împreună cu fotografiile înrămate. Le cără în pod, hotărîtă ca într-o zi să scoată fotografiile și să folosească albumele și ramele pentru imagini ale unor subiecte mai meritorii decît Spencer Addison.

În seara aceea, cînd se duse la culcare, Corey

nu plînse, nici nu-și permise să-și mai facă vreo fantezie cu Spencer Addison. Înlăturase mai mult decît fotografiile lui; șterse ultimele urme ale adolescenței, cu toate visurile ei frumoase și imposibile.

După aceea, soarta îi mai oferi doar două ocazii de a-l vedea pe Spencer, dacă ar fi dorit un pretext de a sta de vorbă cu el – înmormîntarea bunicii sale și căsătoria lui cu o debutantă mondenă din New York, în aceeași vară.

Corey se duse la înmormîntare împreună cu familia, dar cînd îi prezentară lui Spencer condoleanțele lor se lăsă înghițită de mulțimea participanților. Cu privirea spre sicriul acoperit cu flori, Corey îi aduse în tăcere ultimul ei omagiu bătrînei, cu o rugăciune, în timp ce pe obraji i se prelingeau neobservate lacrimi de regret. Apoi plecă.

Nu se duse nici la nunta lui Spencer, cu familia, deși avea loc la Houston, unde locuiau bunicii după mamă ai miresei, și nici la recepție. Petrecu noaptea nunții lui făcînd exact ceea ce știuse că făcea el în aceeași noapte: culcîndu-se cu Doug Hayward.

Din păcate, tînărul pe care-l alesese pentru a-i

dărui fecioria ei era mult mai bun ca prieten şi confident decît ca amant, iar Corey sfîrşi plîngînd cu lacrimi amare în îmbrăţişarea lui stîngace.

Cu timpul, uită complet de Spencer. Avea alte lucruri, mai importante, asupra cărora să se concentreze, pe care să le anticipeze şi să le sărbătorească. Pe de o parte, familia Foster devenea din ce în ce mai celebră. Interesele lor pentru grădinărit, gătit şi munca meşteşugărească deveniseră o modă popularizată de Marge Crumbaker, care continua să le menţioneze favorabil în rubrica ei.

În timpul primului an al lui Corey la colegiu, o redactoră de la revista *Better Homes and Gardens* văzu unul dintre articole şi, după ce le făcu o vizită, participînd la o petrecere de Patru Iulie, hotărî să publice un articol întins despre „Distracţia în Stil Foster", cum o denumise ea.

Revista apăru cu fotografii care reprezentau mesele puse cu porţelanuri pictate manual de bunica şi feţe de masă artizanale, cu frumoasele aranjamente florale create de mama lui Corey cu flori culese din grădina şi sera proprii. Mai erau incluse şi imagini ale unora dintre mîncărurile fa-

vorite ale familiei, fotografiate elocvent şi descrise în detaliu, cu reţete şi îndrumări pentru cultivarea plantelor, legumelor şi fructelor folosite la masa familiei.

Dar cea mai memorabilă parte a articolului venea în final, unde mama lui Corey încercase să-şi descrie sentimentele despre ceea ce făceau ea şi familia ei şi motivele pentru care o făceau: „Cred că adevărata plăcere de a da o petrecere, a pregăti o masă, a planifica o grădină sau a mobila o cameră este aceea de a le face pentru cei dragi. Aşa, efortul aduce mari satisfacţii, indiferent de rezultat."

Revista intitulă ultimul paragraf "Idealul Foster", iar expresia făcu impresie. După aceea, alte reviste contactară familia Foster cerînd să publice articole şi fotografii, pentru care erau dispuse să plătească. Mama şi bunicii lui Corey nu puteau oferi decît materia primă, aşa că Diana începu să scrie articolele, iar Corey făcu fotografiile.

La început, totul fusese un hobby de familie.

Robert Foster a murit de apoplexie la cinci luni după crahul bursier din 1987. Cînd avocatul şi contabilul lui au prezentat familiei detalii despre

situația financiară dificilă, cu toții au înțeles de ce fusese Robert atît de încordat şi preocupat în ultimul an şi de ce voise să-i protejeze.

După aceea, hobbyul familiei a devenit o afacere care le dădea posibilitatea să supraviețuiască.

Articolele lui Marge Crumbaker o transformaseră deja pe Mary Foster într-o amfitrioană celebră, dar în urma morții lui Robert aceasta nu mai însemna nimic pentru nimeni, şi mai ales pentru familia lui îndoliată. Pînă la urmă, Elyse Lanier, soția unuia dintre principalii întreprinzători din Houston, a fost aceea care a găsit o cale de a-i ajuta să se mențină pe linia de plutire.

La cîteva săptămîni după moartea lui Robert, i-a telefonat lui Mary întrebînd-o cu delicatețe dacă ar fi fost dispusă să-şi asume responsabilitatea pentru mîncarea şi decorațiunile de la Balul Orhideelor. Cînd Mary a acceptat, Elyse şi-a folosit considerabila influență pentru a obține şi acordul celorlalți din comitetul de organizare al balului.

Era pentru prima oară în istoria balului că o singură persoană primea o sarcină atît de cuprinzătoare.

Din partea Elysei, fusese un act de prietenie şi sprijin, pe care Mary n-avea să-l uite niciodată. Peste cîțiva ani, cînd soțul Elysei a fost ales primar al oraşului Houston, Mary a găsit în sfîrşit o cale de a-şi exprima recunoştința. A făcut-o sub forma unui coş mare de picnic, cît o maşină, care purta o enormă panglică albă cu roşu şi albastru, livrat familiei Lanier.

Coşul conținea farfurii pictate manual, pahare de vin, ceşti de cafea, sfeşnice, inele pentru şervete, solnițe şi piperniță, precum şi şervete şi fețe de masă lucrate de mînă. Era un serviciu de picnic complet pentru douăzeci şi patru de persoane. Fiecare piesă era lucrată cu migală. Şi fiecare purta monograma familiei Lanier, în alb, roşu şi albastru.

Cu tot renumele cîştigat instantaneu de familia Foster în înalta societate din Houston, după Balul Orhideelor, ca „furnizori de calitate", niciodată nu avuseseră destui bani pentru a-şi întreține casa şi stilul de viață numai din aprovizionare, iar munca grea începu să-şi facă repede efectul asupra mamei şi bunicilor lui Corey.

În cele din urmă, Diana hotărî ca familia să

investească în faima pe care o dobîndise în diverse reviste de gospodărie şi divertisment, în loc de a încerca să conducă o afacere de catering pentru care nu erau bine echipaţi. Diana era fiica unui întreprinzător şi, cu toate că Robert Foster suferise soarta multor alţi texani bogaţi din anii şaptezeci şi optzeci, era clar că Diana îi moştenise talentul în afaceri.

Întocmi un plan de afaceri, împachetă articolele şi reţetele care fuseseră publicate în reviste de-a lungul anilor şi adună o colecţie numeroasă de fotografii ale proiectelor de familie, făcute de Corey.

– Dacă vrem să facem asta, o anunţă ea pe Corey în timp ce pleca să viziteze un bancher prieten cu tatăl ei, trebuie s-o facem în stil mare şi cu un sprijin bancar cît mai solid. Altfel vom eşua, nu din neputinţă ci din lipsa fondurilor necesare în primii ani ani.

Cumva, obţinu fondurile de care aveau nevoie.

Primul număr al revistei *Foster's Beautiful Living* apăru în anul următor şi, deşi pe parcurs au existat unele obstacole dificile şi chiar terifiante, revista a avut în cele din urmă succes la public.

Foster Enterprises a început să publice cărţi de bucate, apoi cărţi pentru masa-de-cafea, unde fotografiile lui Corey erau aclamate şi aduceau venituri suplimentare familiei.

Toate acestea duseseră la Newport, îşi spuse Corey cu amărăciune. După peste un deceniu şi zeci de aparate fotografice, cercul se închisese: urma să-şi ia camera cu ea şi să se ducă din nou la Spencer Addison...

Corey se smulse din reverie, îşi consultă ceasul şi deschise în grabă portiera maşinii. În timp ce urca treptele de la intrarea în casă, îşi dădu seama dintr-o dată că perspectiva de a-l revedea pe Spencer n-o mai tulbura.

Timp de peste o jumătate de oră, stătuse în maşină, răscolind amintirile vechi şi dureroase pe care le îngropase în pod împreună cu fotografiile şi albumele lui. Acum, cînd scosese iar amintirile la lumină şi le examinase cu ochi de adult, n-o mai dureau.

Fusese o adolescentă visătoare cu o slăbiciune de durată pentru un „bărbat matur". El fusese beneficiarul nemulţumit şi, în cele din urmă,

ingrat, al adorației sale. Nimic mai simplu. Nu mai era o adolescentă. Avea aproape douăzeci şi nouă de ani, un grup numeros de prieteni, o lungă listă de realizări la activ şi o viață interesantă înaintea ei.

Spencer era... un străin. Un străin a cărui căsnicie se sfîrşise după cinci ani şi care rămăsese pe Coasta de Est, unde legase un fel de relație plăcută cu singurele rude care-i mai rămăseseră – o soră după un părinte şi nepoata, care se pregătea să se căsătorească.

Acum, cînd revedea totul în minte, lui Corey abia dacă-i venea să creadă că putuse reacționa atît de negativ la gîndul de a-l reîntîlni.

Perspectiva de a fotografia acea nuntă, publicînd-o în *Foster's Beautiful Living*, era provocatoare şi pasionantă pe plan profesional, iar ea *era* o profesionistă. De fapt, sentimentele sale pentru el erau complet impersonale, iar slăbiciunea pe care o avusese cîndva părea atît de prostească privită retrospectiv, încît Corey conchise că ar fi trebuit să expedieze la Newport cutia din pod, împreună cu celelalte materiale. Nu mai avea nevoie de acele fotografii, dar erau o cronică a

tinereții lui, iar Spencer s-ar fi putut bucura să le primească.

Familia ei stătea la masa din bucătărie, cu liste întinse peste tot.

– Salut, fraților, aruncă zîmbitoare Corey, în timp ce se aşeza pe un scaun. Cine vine cu mine la Newport?

Drept răspuns, văzu zîmbete uşurate pe buzele mamei, bunicii, bunicului şi ale Dianei.

– Toată lumea merge, numai eu nu, spuse Henry Britton, aruncînd o privire spre bastonul cu care se deplasa acum. Întotdeauna vă distrați numai voi, fetelor!

CAPITOLUL 8

Avionul lui Corey avusese două ore întîrziere, astfel încît era aproape ora şase seara cînd taxiul coti pe o stradă liniştită, mărginită cu vile şi conace construite la începutul secolului, cînd familiile Vanderbilt şi Gould îşi petreceau verile la Newport. Casa lui Spence se afla în capătul străzii, fiind una dintre cele mai impunătoare.

În formă de U cu faţa la stradă, era o capodoperă arhitecturală cu două etaje şi coloane albe înalte ce parcurgeau toată faţada, de la o aripă la alta.

Indiferent ce simţea pentru Spencer Addison, Corey se îndrăgosti de casa lui de la prima vedere.

Un gard înalt de fier forjat, înconjura peluzele bogate, iar pe alee se ajungea printr-o poartă ornamentală care se deschise electronic după ce taximetristul spuse prin interfon numele lui Corey.

Un valet îi deschise uşa, iar Corey îl urmă printr-un hol octogonal cu latura de aproape doi metri şi coloane de marmură verde pal susţinînd o galerie. Era o rotondă menită să primească femei cu bijuterii, rochii de bal şi blănuri fabuloase, îşi spuse răutăcioasă Corey, nu afaceriste moderne în taioare de culoare închisă şi cu atît mai puţin o fotografă cu cămaşă de mătase turcoaz şi pantaloni albi de gabardină, a căror jachetă o ţinea pe braţ.

Dacă bijuteriile echivalau cu un bilet de intrare, n-ar fi trecut de uşa din faţă a acelei case, nici chiar cu brăţara ei lată de aur sau cerceii din aur cu peruzele de la urechi. Erau piese autentice, de mare valoare, dar acolo se impuneau smaralde şi rubine.

– Mi-aţi putea spune unde pot găsi grupul de

la revista *Foster's Beautiful Living*? îl întrebă ea pe valet, în timp ce se apropiau de scara principală.

– Cred că sînt pe peluza din spate, domnişoară Foster. Dacă doriți, vă pot conduce acum la ei, iar valizele vi le voi duce în cameră.

Corey era mai nerăbdătoare să vadă cum evoluau lucrurile afară decît să-şi despacheteze bagajele, aşa că acceptă oferta valetului şi îl urmă.

Prin contrast cu holul, care fusese liniştit şi senin, aproape toate celelalte camere pe unde trecu forfoteau de activitate. Se rearanjau mobile, se puneau decorațiuni de nuntă...

Lucrul de mînă al mame sale bătea la ochi în sufragerie, unde o masă de treisprezece metri fusese întinsă cu porțelanuri şi cristaluri fine pe table de de dantelă lucrate manual, dar inconfundabila „Semnătură Foster" consta în piesele decorative centrale care aveau să fie puse pe masă în dimineața nunții, pentru fiecare pereche de meseni.

Toate aranjamentele urmau să conțină aceleaşi genuri de flori, dar fiecare aranjment era unic şi toate aveau să fie duse acasă de doamnele ale căror locuri la masă le împodobiseră, în semn de

afecțiune din partea gazdei pentru oaspeți – cum spusese doamna Foster în rubrica ei lunară din revista *Foster's Beautiful Living*.

Autoarea acelei rubrici stătea pe peluza din spate, fără să ia în seamă superba întindere de apă albastră sau asfințitul auriu cu roz care învăpăia tot orizontul, dirijînd vreo cinci ajutoare aduse de sora lui Spencer.

Bunica lui Corey stătea lîngă ea, alungîndu-şi nervoasă cele două asistente care intenționau să aranjeze la loc sîrmele înfăşurate pe scheletul arcadelor florale pe sub care urma să treacă mireasa în ziua nunții.

Corey se apropie din spate şi le îmbrățişă pe fiecare.

– Cum merge?

– Cum te-ai aştepta, răspunse mama ei, sărutînd-o pe obraz.

– Haos! declară sec bunica.

Vîrsta n-o schimbase prea mult, cu excepția faptului că devenise deconcertant de directă, trăsătură despre care medicul ei spunea că le era comună multor bătrîni.

Dacă un lucru era adevărat, Rose îl spunea

imediat pe față, deşi niciodată cu răutate.

– Angela, mama miresei, se amestecă în toate şi ne deranjează.

– Cum se prezintă mireasa? întrebă Corey, evitînd să-l pomenească pe Spencer.

– A, este o fată destul de dulce, răspunse bunica. Şi drăguță. O cheamă Joy. Şi-i proastă ca o cizmă, adăugă ea, în timp ce pleca să corecteze munca unui ajutor.

Stăpînindu-şi un rîs nervos, Corey aruncă o privire peste umăr, după care se uită îngrijorată spre mama ei, care spuse destul de alarmată:

– Ştiu cît de important este să folosim evenimente reale ca ăsta pentru articolele noastre din revistă, dar în ultima vreme au început s-o obosească foarte tare pe bunica. Nu-i mai place să lucreze sub presiunea termenelor de închidere a ediției.

– Ştiu, răspunse Corey, dar mereu insistă că vrea să participe şi ea.

Privi în jur la forfota de activitate care se desfăşura prin curte, la chioşcul recent construit care era acoperit cu trandafiri agățători, la mesele de banchet de sub cortul mare şi alb întins lîngă apă,

şi zîmbi cu gîndul la transformările în curs de desfăşurare.

– Va fi splendid.

– Asta spune-i-o mamei miresei pînă nu ne scoate pe toți din minți. Bietul Spence. Mare minune dacă n-o strînge de gît pe Angela înainte ca totul să se termine. Cînd nu-şi face griji, se plînge încontinuu şi mereu e pe urmele lui, ca un terrier hiperactiv. Ea e cea care a vrut ca nunta lui Joy să aibă loc aici, tot ea ne-a adus şi pe *noi* aici, iar Spence achită nota de plată. Diana a avut dreptate. Spence nu se plînge, iar Angela nu încetează.

– Mă întreb de ce plăteşte el nunta, cînd soțul Angelei e un aristocrat german cu rude în cele mai înalte straturi ale societății.

Doamna Foster se opri să ridice o fişie lungă de hîrtie creponată care şerpuia pe iarbă, la picioarele ei.

– După cîte mi-a spus Joy – iar fata asta este o gaiță nemaipomenită – domnul Reichardt are strămoşi nobili, dar foarte puțini bani. Cel puțin, nu tot atîția cîți are Spence, iar dacă stai să te gîndeşti, Angela şi Joy sînt singurele lui rude pro-

priu-zise. Vreau să spun, tatăl lui s-a recăsătorit cînd Spence era încă mic şi n-a vrut să aibă niciodată nimic de-a face cu el, iar cînd mama lui era încă în viaţă, era prea ocupată să se distreze ca să-şi mai bată capul şi cu el. Ca să fim drepţi cu domnul Reichardt, Joy nu e fiica lui. Tatăl lui Joy a fost al doilea soţ al Angelei. Sau, poate, al treilea...? Oricum, după cîte spune Joy, Spencer achită nota fiindcă sora lui consideră că e important ca Joy să se mărite într-un stil potrivit pentru fiica vitregă a unui aristocrat german pretenţios.

Corey chicoti la adresa problemelor celor bogaţi şi căsătoriţi multiplu.

– Mirele cum e?

– Richard? Nu prea ştiu. Nu l-am văzut, iar Joy nu vorbeşte despre el. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului cu fiul persoanei care face aprovizionarea, pe nume Will. Cred că se cunosc de cîţiva ani, şi par să se simtă foarte bine împreună. Apropo, ai apucat să-l vezi pe Spence?

Corey clătină din cap, în timp ce ridica o mînă ca să-şi împingă părul de pe frunte.

– Sînt sigură că vom da nas în nas mai devreme sau mai tîrziu.

Doamna Foster arătă cu capul spre trei oameni care se apropiau de ei.

– Uite că vin domnul şi doamna Reichardt, cu Joy. Cina se va servi peste două ore şi-ţi propun să-i saluţi, iar apoi să te scuzi şi să te duci să-ţi desfaci bagajele. Următoarele două ore vor fi ultimele tale momente de linişte şi pace pînă peste trei zile, cînd vei scăpa din balamucul ăsta.

– Pare o idee bună. Oricum, înainte de cină am de dat cîteva telefoane.

– Apropo, adăugă doamna Foster, bunica şi cu mine mîncăm în camera de lîngă bucătărie, nu în sufragerie, cu familia.

Corey simţi un junghi tăios de nemulţumire.

– Vrei să spui că Spencer ne tratează ca pe nişte servitoare?

– Nu, nu, nu, rîse doamna Foster. Preferăm să mîncăm la bucătărie. Crede-mă, e mult mai plăcut decît să-i asculţi pe domnul şi doamna Reichardt şi celelalte două cupluri de prieteni de-ai lor care au venit la nuntă. Şi Joy obişnuieşte să mănînce în bucătărie, cu noi. Îi place mai mult acolo şi ei.

Doamna Foster o comparase pe Angela cu un terrier, dar Corey găsi că analogia nu era prea

potrivită. Blondă, tunsă băieţeşte şi cu ochi căprui, Angela era de o eleganţă exotică – şi nervoasă ca un ogar rusesc.

Soţul ei, Peter, era un doberman pinscher – lustruit, aristocratic, trufaş şi temperamental. Iar Joy...

Joy era o cockeriţă spaniel drăgălaşă, cu păr şaten deschis ondulat şi ochi căprui blînzi şi iscoditori. Imediat ce prezentările luară sfîrşit, ogarul şi dobermanul se repeziră la biata mamă a lui Corey şi o tîrîră în dinţi să-i arate ceva ce nu le plăcea la decoraţiunile livingului, lăsînd-o pe Corey singură cu Joy.

– Am să te conduc în camera ta, se oferi fata de optsprezece ani, în timp ce Corey pornea spre casă.

– Dacă ai altceva de făcut, pot întreba valetul unde e.

– A, nu mă deranjează, răspunse Joy ajungînd-o pe Corey din urmă şi însoţind-o în trap mărunt spre casă. Abia aşteptam să te cunosc. Ai o familie atît de agreabilă!

– Mulţumesc, răspunse Corey, cam surprinsă de sinceritatea fetei pe care o interesa mai mult

s-o cunoască decît să vorbească despre sine sau despre propria ei nuntă.

O terasă pietruită, cu glasswand, înconjura laturile din spatele şi dreapta casei, cu vedere spectaculoasă spre apă. Corey traversă terasa, spre uşile din spate, dar Joy o luă la dreapta.

– Vino pe-aici, ajungem mai repede, o chemă ea. O s-o tăiem prin cabinetul unchiului Spence, ca să evităm...

Corey se opri brusc, hotărîtă să refuze folosirea acelei intrări, dar era prea tîrziu. Spencer Addison apăruse pe terasă, mergînd spre treptele care coborau pe gazonul lateral, iar Corey, chiar dacă nu i-ar fi văzut faţa, ar fi recunoscut oricînd mersul acela voi, cu paşi întinşi.

Spencer o văzu şi se opri brusc, cu un zîmbet de bun-venit pe chipul său bronzat, în timp ce-şi înfunda mîinile în buzunar, aşteptînd ca Joy şi Corey să ajungă la el.

Cîndva, zîmbetul acela făcuse inima lui Corey să bubuie în piept, dar acum nu simţi decît un şoc scurt şi ascuţit de recunoaştere.

La treizeci şi patru de ani, îmbrăcat cu pantaloni gri simpli şi o cămaşă albă cu mînecile sufle-

cate, Spencer încă mai reuşea să arate la fel de atrăgător şi sexy ca la douăzeci şi trei de ani.

Cînd Corey se apropie, Spencer îi zîmbi şi mai cald, iar cînd vorbi, Corey auzi că glasul lui baritonal era mai dens şi mai intim decît şi-l amintea.

– Bună, Corey, o salută el şi, scoţîndu-şi mîinile din buzunare, schiţă gestul de a o îmbrăţişa.

Corey răspunse cu un zîmbet potrivit pentru salutul între două cunoştinţe care nu s-au mai văzut de ani de zile – un surîs prietenos, senin, dar nu prea personal.

– Bună, Spencer, replică ea şi, deliberat, întinse doar o mînă, astfel încît Spencer fu nevoit să i-o strîngă, mulţumindu-se doar cu atît. Nu avu parte de o îmbrăţişare.

Spencer înţelese şi acceptă, dar îi ţinu mîna într-a lui mai mult timp decît ar fi fost necesar, aşa că pînă la urmă Corey fu obligată să şi-o retragă.

– Văd că ai cunoscut-o deja pe Joy, observă el, reproşîndu-i apoi cu blîndeţe nepoatei sale: parcă ne înţeleseserăm să mă anunţi cînd soseşte Corey.

– Abia de cîteva minute am ajuns, spuse Corey.

Cîndva, ar fi crezut că Spencer aştepta cu nerăbdare s-o vadă, după cum se înţelegea din cuvintele lui, iar acest gînd ar fi ridicat-o pînă într-al nouălea cer.

Acum, era mai matură, mai înţeleaptă şi, după părerea ei, se descurca excelent cu acea primă reîntîlnire, amintindu-şi că Spencer era, şi întotdeauna fusese, numai farmec şi sex-appeal, lipsit complet de substanţă.

Se uită la ceas, apoi ridică privirea spre el cu o expresie de scuză.

– Dacă mă scuzi, am de dat cîteva telefoane înainte de cină.

Preîntîmpinînd posibilitatea ca Spencer să-i ofere ajutorul lui, se întoarse spre Joy:

– Vrei, te rog, să-mi arăţi unde e camera mea?

– A, sigur! răspunse încîntată Joy, pornind împreună cu ea. Ştiu exact unde e.

Cu o înclinare politicoasă din cap în direcţia lui Spencer, Corey îl lăsă pe terasă. Spencer se întoarse după ea, privind-o cum se îndepărta.

Corey îi văzu imaginea reflectată în geamurile glasswandului de la cabinet, dar acest lucru nu o afectă deloc.

Era complet stăpînă pe sine şi foarte mîndră că putea fi aşa.

Nu nega tresărirea nervoasă pe care o simţise la vederea lui, nici accelerarea bătăilor inimii din momentul cînd Spencer îi zîmbise şi-i strînsese mîna, dar le atribuia pe toate unui fenomen natural, un fel de reacţie iritantă dar uşor de înţeles faţă de nişte stimuli vechi, de mult uitaţi.

Demult, Spencer o afectase astfel, şi cu toate că emoţiile ei nu mai erau implicate, trupul reacţiona ca un cîine de-ai lui Pavlov la auzul soneriei.

Joy o conduse prin hol şi pe o scară arcuită, cu balustradă de feronerie frumoasă.

Scara se sfîrşea printr-o galerie largă care înconjura holul pe trei laturi. La intervale regulate, din galerie porneau culoare lungi, iar Joy porni pe primul dintre ele, după care merse mai departe pînă ajunseră la o uşă dublă, în capăt.

În momentul cînd întinse mîna spre mînerele de alamă ale uşii, mărturisi cu un zîmbet:

– Mama şi tatăl meu vitreg voiau ca prietenii lor să stea aici, dar unchiul Spence a spus despre camera asta că e „rezervată" pentru tine.

Deschise uşile cu un gest ceremonios şi făcu

un pas într-o parte pentru a o lăsa pe Corey să-şi vadă camera, privind-o cu nerăbdare, în aşteptarea reacţiei.

Corey amuţi.

– Se numeşte Apartamentul Ducesei, o informă Joy.

Într-o tăcere buimăcită, Corey intră încet în încăperea vastă, care arăta de parcă ar fi făcut parte din palatul de vară al ţarilor Nicolae şi Alexandra. Apartamentul era decorat complet în bleu pal şi auriu.

Deasupra patului, o coroană aurie încrustată ornamental ţinea unite faldurile de mătase albastră care drapau patul la colţuri, coborînd în rotocoale graţioase pe covorul albvastru-deschis.

Cuvertura groasă şi moţoasă era de satin albastru, precum şi tapiţeria tăbliei de la căpătîi, cu ramă aurie arcuită.

– Se numeşte aşa fiindcă proprietarul iniţial al casei avea o fată care a devenit, prin căsătorie, ducesă de Claymore. Folosea camera asta ori de cîte ori se întorcea acasă din Anglia, iar de atunci i se spune Apartamentul Ducesei.

Lui Corey îi era greu să se concentreze asu-

pra povestirii lui Joy, în timp ce privea în jur. Draperiile de la ferestre erau de mătase albastră, cu franjuri complicate de aur, iar în colț se afla un secreter francez cu panouri sculptate pe uşi şi un scaun elegant în față, tapițat tot cu albastru.

– Cînd unchiul meu a cumpărat casa, acum cîțiva ani, a pus să fie renovată în întregime şi a dat la restaurat toată mobila din camerele de oaspeți, astfel încît arată cam la fel ca acum o sută de ani, cînd a fost construită casa.

Corey se smulse din năuceală, întorcîndu-se spre Joy.

– E... extraordinară. N-am mai văzut asemenea camere decît în fotografiile palatelor din Europa.

Joy dădu din cap, adăugînd cu un zîmbet:

– Unchiul Spence a spus că, pe vremea cînd erai de vîrsta mea, obişnuia să te numească „Ducesa". Cred că de-asta a vrut să stai îi apartamentul ăsta.

Anunțul îmblînzi perceptibil atitudinea lui Corey față de Spencer.

În tinerețe, nesocotise cu o indiferență de neiertat sentimentele ei, dar era clar că se schim-

base cu vîrsta. Se gîndi că îi acorda mult prea mult credit pentru un gest de bunăvoință foarte mărunt, care nu-l costase deloc.

– Cina se serveşte la ora opt fix. Ne vedem atunci, adăugă Joy şi plecă.

CAPITOLUL 9

Încruntată şi nehotărîtă, Corey ezita în faţa oglinzii din camera ei, studiindu-şi înfăţişarea.

Salopeta de jerse negru pe care hotărîse s-o poarte avea bretele negre înguste, prinse de corsaj cu două catarame aurii, decolteu adînc şi spatele gol.

I se mula pe trup ca o mănuşă moale, evazîndu-se uşor la glezne, dar nu era sigură dacă nu cumva era prea elegantă pentru a lua cina la bucătărie sau prea sportiv îmbrăcată pentru acea casă în general.

Totuşi, lui Spencer avea să-i facă impresie, categoric... lui *Spencer!*

Furioasă că se preocupa de reacţia lui, încălţă două sandale cu tocul plat, îşi prinse la urechi o pereche de discuri aurii şi-şi încheie brăţara lată de aur la loc pe mînă. Făcu un pas spre uşă, apoi reveni în faţa oglinzii, pentru a-şi verifica faţa şi părul. Şi-l purta despletit, revărsat în jurul umerilor; nu mai trebuia să-şi facă griji că Spencer Addison o considera prea tînără pentru el.

Avea nevoie de ceva mai mult ruj, conchise ea şi-şi mai aplică puţin. Se uită la ceas şi nu-i veni să creadă cît era de tîrziu. Opt şi un sfert. Pregătirile duraseră de două ori mai mult decît în seara ultimului Bal al Orhideelor din Houston. Complet dezgustată, întoarse spatele oglinzii şi porni spre uşă.

Încăperea de lîngă bucătărie nu era o cămăruţă întunecoasă, aşa cum îşi imagiase Corey, ci mai degrabă un alcov confortabil, în spatele bucătăriei, care conţinea o nişă spaţioasă, semicirculară, înconjurată de ferestre înalte cu vedere spre peluza întunecată. Cînd trecu de colţ, Corey auzi vocea mamei sale şi intră în cameră zîmbind.

Şi îl văzu pe Spencer.

Stătea aşezat într-un capăt al alcovului, cu braţul drept întins pe spătar, zîmbindu-i doamnei Foster, care stătea la stînga lui. Bunica lui Corey stătea lîngă ea, cu faţa spre uşa bucătăriei, iar alături stătea Joy. Masa fusese pusă pentru cinci persoane. Patru erau deja aşezate. Deci, Spencer mînca împreună cu ele.

Zîmbetul lui Corey îngheţă, paşii îi şovăiră, dar îşi reveni chiar în clipa cînd bunica ei o văzu şi-i anunţă sosirea:

– Iat-o şi pe Corey. Ai întîrziat, draga mea. Vai, dar ce frumos arăţi în seara asta! Ai un costum nou?

Lui Corey îi veni să intre în pămînt. Se subînţelegea că se îmbrăcase elegant anume pentru acea ocazie – cum, desigur, şi făcuse – şi era îngrozitor de sigură că Spencer observase.

Categoric, Spencer Addison constatase cum arăta.

Pe moment, primul lucru pe care-l remarca era faptul că tot trupul ei înţepenise în momentul cînd îl văzuse aşezat la masă. Nu se aşteptase să-l găsească acolo, îşi dădu el seama. Şi nu-i dorea

prezenţa. Înţelegerea acestui lucru îl răni şi-l nedumerea.

O privi cum venea spre alcov cu aceeaşi graţie dezinvoltă din adolescenţă, şi îi zîmbi. Ca răspuns, Corey zîmbi *prin* el, iar Spencer simţi brusc impulsul nebunesc de a se ridica de pe banchetă, tăindu-i calea, pentru a spune: *Ce naiba, Corey, uită-te la mine!*

Încă nu-i venea să creadă că tînăra aceea calmă şi stăpînită care abia dacă părea să-l mai ţină minte era aceeaşi Corey Foster pe care o cunoscuse.

Totuşi, un lucru nu se schimbase la ea, observă Spencer – cînd intra într-o încăpere, aceasta părea să se lumineze toată.

La cîteva momente după ce se aşezase în faţa lui, începînd să stea de vorbă cu ceilalţi, întreaga atmosferă din jurul mesei se însufleţise. Măcar acest lucru era la fel ca în trecut. Cu o singură excepţie: pe vremea aceea, Corey se bucura să-l vadă.

În minte îi reveni o imagine din acele zile... amintirea unei fete adorabile, cu un aparat de fotografiat la gît, care lua instantanee la meciurile

lui de tenis. *Am tras un cadru nemaipomenit cu primul serviciu, Spencer!*

Fusese un serviciu prost, şi-i şi spusese. *Ştiu,* confirmase ea cu zîmbetul acela molipsitor, *dar fotografia mea a ieşit extraordinar!*

Îşi amintea vremurile cînd venea la ei acasă pe neaşteptate. Corey se bucura atît de mult să-l vadă, primindu-l cu un zîmbet luminos ca răsăritul soarelui. *Bună, Spencer! Nu ştiam că vii la noi.*

Şi apoi, într-o zi, cînd Corey avea vreo cincisprezece ani, Spencer privise în jur şi o văzuse venind spre el pe peluza din spatele casei, cu părul de culoarea mierii fluturînd în jurul umerilor, strălucind în soare, cu ochii albaştri ca un cer senin de vară. O fată de aur – numai strălucire şi poftă de viaţă, picioare lungi şi faţă veselă.

Începînd din ziua aceea, fusese fata lui de aur – schimbătoare, constantă, strălucitoare. Chiar şi acum, putea s-o revadă stînd sub vîsc, cu mîinile la spate. Avea şaisprezece ani şi arăta foarte matură.

– Nu ştii că aduce ghinion dacă nu onorezi tradiţia de Crăciun a prietenilor, cînd eşti în casa lor?

Spencer ezitase.

– Sigur eşti destul de mare ca să fac asta?

Desigur, ştiuse că avea o mare slăbiciune pentru el şi mai ştiuse că urma să-i treacă, cu timpul, cînd creştea şi se îndepărta de el. Era firesc ca alţi băieţi, de-o seamă cu ea, să-l înlocuiască în inima ei.

Era normal să se întîmple astfel. Se aşteptase, şi totuşi, cînd se întîmplase acest lucru, îl cam deranjase. Îl deranjase destul de tare.

Nici măcar nu întrezărise schimbarea, pînă în seara cînd Corey îi ceruse să-i fie partener de sărut într-un experiment. Dumnezeule, se simţise ca un pervers pentru ceea ce-i făcuse în seara aceea, şi mai ales pentru ceea ce voise să-i facă *– ei, unei fete de numai şaptesprezece ani!*

Fata lui de aur.

Uitase de balul ei de Crăciun, iar atîta lucru fusese de ajuns pentru a reteza ultimele urme ale sentimentelor pe care i le mai nutrea Corey. Se dusese cu altcineva, un înlocuitor de ultim moment, aşa cum fusese şi el.

Conform bunicii lui, o escortase un băiat mai apropiat de vîrsta ei „şi mult mai potrivit ca înso-

ţitor al unei fete inocente“ decît era Spencer. Între timp, Corey devenise atît de ocupată cu viaţa ei încît nici măcar nu se deranjase să-i spună ceva, peste cîteva luni, la înmormîntarea bunicii lui.

Diana o scuzase, spunînd că avea o întîlnire după-amiază. Nu se ostenise să vină nici la nunta lui, deşi şi-ar fi putut aduce partenerul...

Conversaţia se desfăşura în jurul mesei, pe măsură ce se serveau felurile de mîncate, iar Spencer participa din cînd în cînd, dar nu era atent decît pe jumătate. Prefera să se uite la Corey, cînd ea nu-l privea, şi întrucît nu întorcea niciodată capul spre el mai mult decît un moment, avea destule ocazii. Fu sincer surprins cînd se servi desertul; mîncase fără să simtă gstul mîncării şi n-avea poftă de nici un desert.

Ceea ce dorea nu putea să aibă: numai în seara aceea, numai în timpul acelei mese, voise ca totul să fie la fel ca ultima dată cînd luase cina cu familia ei.

În seara cînd Diana îl întrebase dacă se oferea s-o însoţească pe Corey la balul şcolii. Peatunci, Corey avea deja un nou bărbat în viaţa ei – unul, Doug – şi alţi cîţiva pe lîngă el.

Spencer fusese deja retrogradat din funcţia celui mai puţin important bărbat din viaţa ei, dar Corey îl mai putuse învrednici măcar cu cîte un zîmbet. Faptul că acum îl găsea complet neglijabil, în casa lui, la masa lui afurisită, nu era numai iritant; era o dezamăgire teribilă.

Şi ştia exact motivul. Aşteptase s-o revadă, s-o aibă din nou alături, cu familia ei fericită, mai nerăbdător decît i-ar fi convenit să recunoască. Cînd o văzuse traversînd peluza din spate, după-amiază, cu părul decolorat de soare fluturînd în vînt, crezuse... Crezuse o mulţime de prostii imposibile.

– Unchiule Spence?

Vocea nedumerită a lui Joy îi risipi gîndurile, iar Spencer o privi.

– E ceva în neregulă cu paharul tău?

– Cu ce?

– Cu paharul tău de apă. Te tot uiţi fix la el şi-l învîrteşti mereu.

Spencer se îndreptă de spate, pregătindu-se să dea atenţie prezentului şi să uite trecutul.

– Iertaţi-mă. Eram cu gîndurile aiurea. Despre ce stăteaţi de vorbă?

– Mai mult despre nuntă, dar ne-am plictisit de subiectul ăsta. Oricum, toate sînt puse la punct.

Corey simți instinctiv că Spencer se pregătea să participe la conversație şi, întrucît i-ar fi fost mai comod să nu trebuiască să stea de vorbă cu el, încercă să mențină atenția tuturor concentrată asupra lui Joy.

– Nu ne-am plictisit deloc să vorbim despre nuntă, spuse ea grăbită. Şi chiar dacă tu crezi că toate sînt rezolvate, întotdeauna există detalii de ultim moment pe care oamenii le uită. Uneori, sînt foarte importante.

– Ca de pildă? întrebă Joy.

Corey căută înnebunită un subiect de discuție care încă nu fusese întors pe toate părțile.

– Păi, *ăă...* ai ținut minte să ceri licență de căsătorie?

– Nu, dar o va aduce cu el judecătorul de pace.

– Nu cred că se poate, răspunse Corey, întrebîndu-se dacă Angela, în preocuparea ei de a transforma nunta într-o extravaganță mondenă, nu cumva uitase să se ocupe de unele detalii mai mărunte şi mai puțin ostentative. Am fost dom-

nişoară de onoare la mai multe nunți şi întotdeauna trebuie să ceri în prealabil licența, după care urmează o perioadă de aşteptare de cîteva zile, şi... da, şi analizele sangvine.

Auzind că se vorbea despre sînge, Joy se cutremură.

– Eu leşin numai cînd văd un ac, dar nu e nevoie să-mi fac analizele. Judecătorul care va oficia căsătoria e prieten cu unchiul Spence şi are dreptul să hotărască. A spus că n-am nevoie de analize.

– Da, dar cum rămîne cu licența şi cu perioada de aşteptare?

Spencer vorbi pentru prima oară în ultimele cincisprezece minute şi, deşi Corey era pregătită să-i audă sunetul glasului profund, acesta avu totuşi un efect ciudat asupra inimii ei.

Începea să învețe că puterea nostalgiei nu era deloc neglijabilă.

– Am avut grijă, spuse el. În Rhode Island nu există perioadă de aşteptare.

– Înțeleg, răspunse Corey, luîndu-şi ochii de la el în clipa cînd termină de vorbit.

Renunțînd să mai caute alt subiect, urmă exem-

plul celorlalți, mîncîndu-şi desertul. Din păcate, pe Joy n-o interesa felia de prăjitură cu brînză din farfuria ei; o interesau Corey şi Spencer.

– E ciudat, spuse ea, uitîndu-se de la unul la altul, dar crezusem că ați fost buni prieteni.

Spencer era atît de nemulțumit că acum Corey îl trata ca pe o cantitate neglijabilă, încît se hotărî brusc să-şi facă simțită prezența – şi sentimentele.

– La fel credeam şi eu, spuse el scurt.

Pasase mingea conversației drept în terenul lui Corey şi, cu satisfacție amuzată, observă că „galeria" celorlalte trei femei de la masă se întoarse spre ea, ca să vadă cum reacționa.

Corey ridică încet capul, înfruntîndu-i privirea provocatoare. Îşi imagină că întindea mîna peste masă, răsturnîndu-i farfuria în poală, dar nu făcu decît să zîmbească, ridicînd din umeri.

– Am fost.

– Dar se pare că nu mai aveți nimic să vă spuneți, insistă Joy, nedumerită şi cam dezamăgită.

Capetele galeriei se întoarseră spre Spencer, apoi din nou la stînga, către Corey, dar aceasta

avusese inspirația de a lua în gură o bucățică de prăjitură, silindu-l pe Spencer să se descurce singur.

– E mult de-atunci, spuse el sec.

– Da, dar, unchiule Spencer, acum *numai două zile* ai fost supărat deoarece Corey îşi amînase sosirea cu o zi. Începusem să cred că poate a fost o... un fel de relație.,.. între voi doi, în tinerețe.

Acum, cînd nu dorea atenția lui Corey, Spencer o obținuse. De fapt, avea parte de atenția tuturor.

Corey ridică sprîncenele, aruncîndu-i o privire senin-amuzată care reuşea să transmită că merita orice situație penibilă într-o confruntare verbală pe care n-o provocase el.

Celelalte trei spectatoare aşteptau cu curiozitate.

– Nu m-am supărat fiindcă-şi amînase sosirea, răspunse Spencer. M-am supărat fiindcă am crezut că şi-o contramandase.

Continuară să se uite la el pînă cînd fu nevoit să continue, improvizînd o parțială minciună.

– Corey e o fotografă excelentă, iar în „înte-

legerea" dintre mama ta şi revistă figura şi faptul că aceasta va publica nunta. Era un contract legal, cu obligaţii reciproce. Evident, aşteptam ca angajamentele lui Corey să fie onorate.

Corey rămase cu gura căscată la auzul acestei mostre enorme de ipocrizie, iar mama ei, care simţi că era gata să-i arunce lui Spencer în faţă plăcinta cu brînză, se grăbi să-i vină în ajutor.

– Corey îşi onorează întotdeauna angajamentele, îi spuse ea lui Joy, cu blîndeţe fermă. Ţine *foarte mult* la asta.

– De fapt, adăugă Corey, vrînd să preîntîmpine o nouă întrebare din partea lui Joy, Spencer a fost un prieten al întregii familii, nu al meu în mod deosebit.

Era mulţumită de această explicaţie, iar Joy păru şi ea convinsă, dar din păcate Rose nu era nici mulţumită, nici prea convinsă.

– Nu cred că a fost tocmai aşa, Corey.

– Ba da, bunico, replică ea pe un ton prevenitor, aşa a fost.

– Bine, draga mea, o fi fost, dar tu erai singura din casă care-ţi tapetaseşi camera cu fotografiile lui.

Lui Corey îi venea s-o omoare, dar în acel moment nu putu decît să se agaţe de un detaliu tehnic.

– Nu-mi *tapetasem* camera cu fotografiile lui.

– Camera aia era un templu închinat lui Spencer, insistă bătrîna. Dacă aprindeai lumînări acolo, oamenii ar fi început să se roage. Dumnezeule, pînă şi sub pat aveai albume pline cu fotografii de-ale lui.

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat? întrebă Joy.

– *Nimic* nu s-a întîmplat, răspunse Corey, fulgerîndu-şi cu privirea bunica.

– Vrei să spui că, într-o bună zi, pur şi simplu, ai... ai încetat să mai ţii la unchiul Spence şi i-ai dat jos toate fotografiile? Aşa, pe nepusă masă?

Cu un zîmbet vesel, Corey dădu din cap:

– Chiar aşa, pe nepusă masă.

– Nu ştiam că se poate întîmpla şi aşa, comentă sumbru Joy. Nimeni nu poate înceta să mai ţină la cineva... aşa, fără nici un motiv.

Pentru prima oară de cînd începuse să-i ia la întrebări, Corey avu senzaţia că Joy nu era numai curioasă, ci de-a dreptul tulburată.

Era clar că şi bunica ei observase acelaşi lu-

cru şi punea neliniştea lui Joy pe seama nervozităţii dinaintea nunţii.

Bătînd-o pe dosul mîinii încleştate, încercă s-o liniştească:

– Corey a avut un motiv foarte întemeiat, draga mea. Unul pe care tu nu-l vei avea niciodată, sînt sigură.

– Serios?

– Da. Spence i-a zdrobit inima.

În sinea ei, Corey ridică mîinile, cedînd în faţa inevitabilului. Ştia că, altfel decît punîndu-i bunicii sale un căluş şi tîrînd-o de-acolo de picioare, nu mai putea opri ceea ce urma.

Sfîşiată între nefericire şi amuzament, aşteptă ca demnitatea să-i fie sacrificată pe altarul adevărului, de hatîrul unei viitoare mirese nervoase.

Întrucît nu mai putea interveni cu nimic şi ştia că şi pe Spencer îl aşteptau cîteva momente neplăcute, se rezemă de spătar, cu braţele încrucişate pe piept, hotărîtă să-i savureze stînjeneala.

Spencer arăta complet stupefiat, observă ea amuzată, cu ceaşca de cafea oprită la jumătatea distanţei spre gură.

– Ce-am făcut...? întrebă el iritat, uitîndu-se la

Corey ca şi cum s-ar fi aşteptat ca *ea* să-i sară în ajutor, negînd.

Drept răspuns, Corey înălţă sprîncenele cu indiferenţă, ridicînd din umeri.

– I-ai zdrobit inima, afirmă bunica ei.

– Şi cum anume am făcut asta? vru să ştie Spencer.

Rose îi aruncă o privire cumplit de severă pentru că nu-şi recunoştea infamia, după care ripostă adresîndu-i nepoatei lui răspunsul:

– Cînd Corey era în ultimul an de liceu, unchiul tău s-a oferit s-o însoţească la balul de Crăciun. În viaţa mea n-am văzut-o pe Corey mai emoţionată. Ea şi Diana – sora ei – au făcut cumpărături săptămîni de zile, ca să găsească rochia cea mai potrivită pentru a-i lua ochii, şi pînă la urmă au găsit-o. Cînd a sosit ziua cea mare, Corey şi-a petrecut aproape tot timpul în camera ei, ferchezuindu-se. Şi pe urmă, chiar cînd trebuia să sosească Spencer, a coborît la parter. Doamne, cum mai strălucea, în rochia aia! Arăta atît de frumoasă şi matură, încît bunicul ei şi cu mine aveam lacrimi în ochi. Am făcut fotografii, desigur, dar am păstrat cîteva poziţii şi pentru nişte poze

cu Corey şi Spence împreună.

Se opri ca să bea o înghiţitură de apă, lăsînd tensiunea să crească, iar lui Corey îi trecu fugar prin minte gîndul că bunica ei avea un talent dramatic pe care încă nu şi-l descoperise.

Biata Joy stătea pe marginea scaunului, privindu-şi încruntată unchiul pentru ceea ce făcuse ca să strice o asemenea seară. Spencer se uita încruntat la bunica lui Corey, iar mama lui Corey se încrunta spre farfurie. Corey se distra din ce în ce mai bine.

– Şi-atunci ce s-a întîmplat? imploră Joy.

Bunica lui Corey îşi puse cu grijă paharul la loc, apoi ridică spre Joy o privire îndurerată.

– Unchiul tău a lăsat-o baltă.

Joy întoarse o privire atît de neîncrezătoare şi de acuzatoare către Spencer, încît lui Corey aproape că i se făcu milă de el.

– Unchiule Spence, şopti ea, doar *n-ai fost în stare...!*

– Ba a fost în stare, decretă sec bunica lui Corey.

Spencer deschise gura să explice, dar Rose încă nu terminase cu el.

– Mi s-a frînt inima s-o văd pe Corey cum se tot uita după el pe fereastră. Nu putea să creadă că nu mai venea.

– Aşa că ai pierdut balul? o întrebă Joy pe Corey, manifestînd acel gen de compasiune copleşită de care numai femeile între ele sînt în stare în asemenea împrejurări.

– Nu, nu l-a pierdut, răspunse Spencer.

– Ba l-a pierdut!

– Cred că aici te înşeli, şi în alte cîteva privinţe, replică Spencer, cu fălcile strînse de nemulţumire că era pus într-o lumină mai proastă decît fusese. E adevărat că am lăsat-o pe Corey de izbelişte în seara aceea, continuă el, adresîndu-i-se mai mult nepoatei sale care-l privea cu ochi mari. Am uitat că trebuia s-o însoţesc pe Corey la val şi m-am dus să-mi petrec sărbătorile la Aspen, în loc de a mă întoarce acasă la Houston. Acum e clar că n-ar fi trebuit s-o las pe bunica mea să-mi transmită scuzele, dar a fost foarte necăjită şi foarte insistentă. Sînt vinovat de aceste două lucruri, dar restul poveştii pe care tocmai ai auzit-o...

Ezită, căutînd un mod respectuos de a spune

că bunica lui Corey se înşela amarnic.

– ...nu e tocmai aşa cu mi-o amintesc eu. Corey avea deja un partener pentru bal, avea rochia gata, dar partenerul ei a trebuit să-şi contramandeze participarea în ultimul moment. Ceilalţi băieţi care ar fi putut-o însoţi erau deja ocupaţi, aşa că Diana mi-a sugerat să mă ofer eu, ceea ce am şi făcut. N-am fost un voluntar, ci un recrut, iar singurul motiv pentru care Corey voia să meargă cu mine era acela că nu avea pe altcineva – decît pe cel mai nedorit partener posibil, cel pe care l-a şi chemat în ultimul moment ca să mă înlocuiască. Eu, încheie el pe un ton cam agresiv, eram penultimul partener posibil.

Terminînd ceea ce avea de spus, îi adresă bunicii lui Corey un surîs împăciuitor, adăugînd:

– Nici eu n-am cea mai grozavă memorie, dar îmi amintesc foarte bine de toate astea pentru că m-am simţit îngrozitor de prost cînd mi-am dat seama că uitasem de bal. Am fost foarte uşurat cînd mi s-a spus că pînă la urmă Corey s-a dus cu altcineva.

– Ţi-ai fi amintit mult mai clar dacă erai acolo, la fel ca mine, îl informă cu înfumurare Rose, ca

s-o vezi cum s-a dus la etaj cu rochia aceea albastră şi frumoasă – rochia pe care o alesese de un albastru regal, fiindcă era culoarea ta favorită – şi şi-a scos-o. Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea că nu erai preferatul ei, dar ştiu că dacă ai fi auzit-o cum a plîns pînă a adormit în seara aceea, cum am auzit-o eu, nici tu n-ai fi uitat. Avea inima mai mult decît zdrobită. Mai mare mila!

Deşi unele dintre lucrurile pe care le auzise nu aveau nici un sens, Spencer ştiu instinctiv, privind-o pe bătrînă, că spunea adevărul.

Nepoata lui ştia şi ea. Copleşit de ruşine, se uită la feţele lor acuzatoare, în timp ce în minte îl chinuiau imagini ale fetei de aur coborînd scara în rochia ei albastră şi aşteptîndu-l la geam.

Şi-o imagină pe Corey plîngînd pînă adormise într-un dormitor plin cu fotografiile lui şi i se făcu de-a dreptul rău, fizic.

Nu ştia de ce Corey inventase o poveste despre nevoia unui înlocuitor la bal, dar cînd o privi pe doamna Foster, care-i evita ochii, un lucru deveni evident: toţi ştiuseră ce simţea Corey pentru el pe vremea aceea, numai el nu.

Se uită la Corey, dar aceasta se rezemase cu coatele pe masă, acoperindu-şi faţa cu mîinile, astfel încît nu putu să-i vadă expresia.

Cu fălcile încleştate de dezgust şi ruşine, se încruntă spre paharul cu apă, gîndindu-se la lovitura pe care o dăduse anterior, despre onorarea angajamentelor. Nici nu era de mirare că acum Corey nu se simţea în stare să-l vadă în ochi!

De cealaltă parte a mesei, Corey privea printre degete expresia distrusă a lui Spencer, apoi zîmbetul satisfăcut al bunicii ei; întregul senariu îi depăşea atît de mult cele mai cutezătoare fantezii, încît simţi impulsul irezistibil de a... izbucni în chicoteli.

– Corey? întrebă Spencer, ridicînd ochii spre faţa ei acoperită, pregătit să înghită orice reproşuri. N-am ştiut... Nu mi-am dat seama... începu el încurcat – şi, spre groaza lui, umerii lui Corey începură să se zguduie.

Plîngea!

– Corey, te rog, nu...! spuse el disperat, temîndu-se să se apropie de ea, cu riscul de a agrava şi mai mult situaţia.

Umerii lui Corey se zguduiau şi mai tare.

– Iartă-mă, o rugă Spencer cu glas chinuit. Nici nu ştiu ce altceva să spun...

Mîinile lui Corey căzură din dreptul feţei, iar Spencer privi neîncrezători doi ochi albaştri şi veseli care-l priveau nu cu duşmănie, ci cu compasiune amuzată.

– Eu în locul tău, îl sfătui ea cu vocea sufocată de rîs, m-aş opri în clipa asta şi aş ura noapte bună la toată lumea. Dacă bunica nu e convinsă că te simţi destul de vinovat, s-ar putea s-o păţeşti şi mai rău.

Transformarea ei din străină rece în aliată încîntătoare era atît de bruscă, atît de nemeritată şi atît de înduioşător de familiară, încît Spencer simţi străbătîndu-l un val de pură tandreţe.

Ieşi din alcov, îi făcu bunicii lui Corey cu ochiul, apoi îi întinse lui Corey mîna.

– În acest caz, prefer să-mi rumeg amarul afară, lipsind-o de posibilitatea de a asista.

– Zău că ar trebui să te las s-o faci, spuse Corey cu zîmbetul acela molipsitor care îi plăcuse întotdeauna lui Spencer atît de mult, dar e prea tîrziu. Eu am uitat deja totul şi te-am iertat. De fapt, am trimis încoace acele albume de fotografii,

cu unele dintre lucrurile şi echipamentele mele. Intenționez să ți le dau ție. Deci, după cum vezi, nu e nevoie nici să ieşi, *nici* să-ți rumegi amarul.

Spencer o apucă ferm de cot.

– Insist, spuse el cu un calm implacabil.

În spatele lui Corey, Joy se ridică şi ea de pe banchetă.

– Cred că ar fi cazul să stau puțin cu mama, Peter şi invitații lor.

Doamna Foster aşteptă pînă cînd toți trei se îndepărtară.

– Mamă, spuse ea cu un oftat, nu-mi vine să cred că ai fost în stare să faci una ca asta.

– N-am spus decît adevărul, draga mea.

– Uneori, adevărul răneşte oamenii.

– Adevărul e adevăr, declară sentențios bătrîna, în timp ce ieşea din alcov. Iar adevărul este că acest Spencer merita o săpuneală pentru ceea ce-a făcut în seara aceea, iar Corey merita o scuză. În seara asta le-am realizat pe amîndouă, şi amîndurora le e mai bine acum.

– Dacă speri ca acum să se îndrăgostească, pentru că ai limpezit tu apele, te înşeli amarnic. Corey e exemplul viu al celei care, cînd s-a fript

cu ciorbă, suflă şi în iaurt. De-o sută de ori ai spus asta despre ea.

– Ei bine, e la fel de adevărat.

– Te gîndeşti, continuă doamna Foster, revenind la problema de bază, s-ar putea doar să te *gîndeşti* la adevăr, şi să nu-l spui chiar atît de des?

– N-aş crede.

Doamna Foster făcu un pas într-o parte, lăsînd-o pe mama ei să iasă prima în hol.

– De ce?

– Am şaptezeci şi unu de ani. Nu cred că mi-aş mai pierde vremea cu cuvinte care nu înseamnă nimic. Şi-n plus, la vîrsta mea, am şi eu dreptul să fiu excentrică.

CAPITOLUL 10

Din sufragerie, unde dineul Angelei era în plin avînt, răsunau glasuri sonore şi rîsete, dar afară noaptea era blîndă şi tăcută, în timp ce Spencer şi Corey se plimbau pe peluza laterală, spre apă.

Corey era uimită să constate cît de relaxată şi împăcată se simţea, mergînd pe lîngă Spencer. Nu-şi amintea ca înainte, cînd se afla în apropierea lui, să se fi simţit vreodată altfel decît surescitată, tremurînd de încordare, şi prefera enorm acest simţămînt nou.

Nu mai avea nimic de ascuns sau de regretat

– dizertaţia de la masă a bunicii ei îi demascase pasiunea din adolescenţă, expunînd-o în văzul tuturor, prilej cu care i-o dezvăluise lui Corey exact aşa cum fusese – ca o slăbiciune adolescentină foarte dulce, a cărei victimă habar n-avea de nimic, nu obsesia nevrotică şi chinuitor de jenantă faţă de un monstru egoist, aşa cum se temuse Corey că fusese.

Chipul bronzat al lui Spencer pălise de-a binelea în timp ce ascultase elocventa descriere făcută de bunica ei „suferinţei" lui Corey cauzată de el.

Înainte de a pleca spre Newport, Corey îşi impusese să privească toată acea îngrozitoare harababură cu o indiferenţă filosofică, dar încă se mai simţea rănită.

În seara aceea, sfîrşise prin a rîde de sine însăşi, aşa cum apărea în dramatica povestire a bunicii, după care rîsese şi de „personajul negativ", încercînd să-l salveze de o vinovăţie mai mare decît cea pe care deja fusese făcut s-o simtă.

Spovedania, conchise ea, era categoric sănătoasă pentru suflet, chiar dacă ţi-o smulgea cu forţa propria ta bunică.

În sfîrşit, pusese capăt tuturor ataşamentelor care o legaseră vreodată de Spencer; nu-i mai rămăsese decît nostalgia, iar libertatea îi dădea o senzaţie de sublimă seninătate.

Spencer se opri sub un copac mare de la marginea apei, iar Corey se rezemă cu umerii de trunchiul acestuia, cu privirea spre semiluna de lumini ale caselor care licăreau în depărtare, aşteptîndu-l să-i spună de ce o chemase acolo.

Văzînd că Spencer nu părea a şti cum să înceapă, Corey găsi destul de înduioşătoare şi foarte amuzantă acea incertitudine complet necaracteristică pentru el.

Spencer îi privi profilul frumos, încercînd să-i aprecieze starea de spirit.

– La ce te gîndeşti? o întrebă el în cele din urmă.

– Mă gîndesc că niciodată nu te-am mai văzut în situaţia de a nu-ţi găsi cuvintele.

– Nu prea ştiu de unde să încep.

Corey îşi încrucişă braţele pe piept, ridicînd din sprîncene, şi-şi înclină capul spre apă, într-o sugestie tacită şi glumeaţă.

– Vrei o mînă de ajutor?

– N-aş crede, spuse Spencer prudent, făcînd-o să rîdă, iar la auzul rîsului ei rîse şi el, şi deodată totul fu iar ca pe vremuri, numai că mai plăcut, mai firesc pentru el, fiindcă acum începea să-i înţeleagă valoarea. Era neruşinat de mulţumit că, pe-atunci, Corey îşi umpluse camera cu fotografiile lui şi încîntat cu întîrziere că, în mod evident, dorise de la bun început ca el s-o ducă la balul de Crăciun.

În loc să înceapă cu balul, preferă să pornească de la fotografii.

– Chiar îmi ţineai fotografiile prin toată camera? o tachină el, îmblînzindu-şi tonul pentru a nu părea că se umfla în pene.

– Peste tot, recunoscu Corey amintindu-şi, cu un zîmbet; apoi îl privi. Cu siguranţă, nu se putea să nu ştii că făcusem o pasiune teribilă pentru tine, cînd te tot urmăream ca să te fotografiez.

– Ştiam. Dar crezusem că s-a terminat cînd ai împlinit şaptesprezece ani.

– Serios? De ce?

– De ce? repetă el, cam mirat că nu ştia. Probabil am considerat că-mi dăduseşi un semnal cînd mi-ai cerut să te-ajut să exersezi tehnica să-

rutatului ca s-o poți folosi cu un tip pe care-l chema...

Făcu un efort să-şi amintească numele.

– Doug!

Corey dădu din cap.

– Doug Johnson.

– Exact. Johnson. De fapt, Diana mi-a spus că Johnson plănuise să te ducă la balul de Crăciun, apoi fusese nevoit să contramandeze în ultimul moment, motiv pentru care m-am oferit eu. Evident, după aceea am presupus că de el erai îndrăgostită, nu de mine. Cum aş mai fi putut crede că încă mai țineai la mine, după toate astea?

O aşteptă să confirme logica raționamentului, iar cînd Corey nu făcu decît să-l privească amuzată, insistă:

– Ei?

– N-a existat nici un Doug Johnson.

– Cum adică, „n-a existat nici un Doug Johnson?"

– Voiam să mă săruți, aşa că l-am inventat pe Doug Johnson şi m-am folosit de el ca de un pretext. Am vrut să mă duci la bal, şi din nou am folosit numele lui Doug. Singurul motiv pentru

care mă întîlneam cu băieți era ca să ştiu cum să mă port la o întîlnire cu *tine,* cînd aveai să mă inviți.

Îi adresă un zîmbet pieziş, iar Spencer simți impulsul nebunesc de a se apleca să-i sărute buzele – un impuls ce deveni aproape irezistibil cînd Corey clătină din cap, amintindu-şi cît de îndrăgostită fusese, şi adăugă încet:

– Tu erai. Întotdeauna ai fost tu. Din seara cînd te-am cunoscut, pînă la o săptămînă după bal, cînd n-ai dat telefon ca să-ți prezinți scuzele sau explicațiile, numai tu ai existat pentru mine.

– Corey, am avut un anumit motiv pentru care am uitat de bal şi m- am dus la Aspen. Mă aşteptasem ca mama mea să vină de Crăciun la Houston, şi aşteptam cu mai multă nerăbdare decît bănuia oricine. Toată viața îi găsisem scuze pentru dezinteresul pe care-l manifesta față de mine şi, chiar dacă acum pare absurd, chiar credeam că dacă ajungea să mă cunoască la maturitate, atunci poate s-ar fi închegat un soi de relație între noi. Cînd mi-a telefonat în ultimul moment ca să mă anunțe că se hotărîse să se ducă în schimb la Paris, nu i-am mai găsit nici o scuză. M-am îm-

bătat cu nişte prieteni, dintre care nici unul nu avea „familie normală", şi ne-am hotărît să mergem cu toţii la Aspen, unde unul dintre ai avea o casă, şi să uităm de Crăciun.

– Înţeleg, răspunse Corey. Mi-ai spus că aşteptai cu nerăbdare vizita ei, dar eu ghicisem deja că era mai importantă pentru tine decît voiai să creadă lumea. Nu uita că erai hobbyul meu. Nu rămăseseră prea multe despre tine pe care să nu le ştiu sau să nu fi încercat să le aflu.

Flatat şi mişcat, Spencer îşi rezemă palma de trunchiul copacului, jinduind să se aplece şi s-o sărute, dar mai era un lucru de spus.

– Ar fi trebuit să-ţi dau telefon ca să-ţi explic, sau măcar să mă scuz, dar m-am lăsat convins de bunica mea că făcusem deja destul rău şi era mai bine să nu mă mai amestec deloc în viaţa ta. Mi-a spus că te duseseşi la bal cu altul – aşa cum credea ea – şi că eu nu eram un prieten potrivit pentru o fată inocentă – lucru de care iarăşi era convinsă. Deja mă simţeam ca un pervers scîrbos pentru ceea ce-ţi făcusem în seara aceea lîngă piscină, aşa că tirada ei m-a atins într-un punct foarte vulnerabil.

Corey îi văzu privirea coborînd spre buzele ei şi o parte din seninătatea nou-găsită o părăsi, încă înainte ca Spencer să spună cu glas răguşit:

– Iar acum, că am terminat cu explicaţiile, nu mai avem de făcut decît un singur lucru.

– Ce anume? întrebă prudentă Corey.

– Trebuie să ne sărutăm în semn de împăcare. Aşa cere tradiţia.

Corey se lipi mai strîns de trunchiul copacului.

– De ce nu ne-am strînge în schimb mîna?

Spencer zîmbi solemn, clătinînd din cap.

– Nu ştii că aduce ghinion dacă nu onorezi tradiţiile gazdei?

Dulceaţa uitată a amintirii era nimic pe lîngă ceea ce simţi acum, cînd Spencer îi opuse uşor palma pe obraz, şoptind:

– O fată de aur mi-a spus asta, la un Crăciun, demult.

Îşi înclină capul şi-i depuse un sărut abia simţit pe buze, iar Corey reuşi să savureze momentul fără a participa, însă Spencer nu terminase.

– Dacă nu mă săruţi şi tu, o îmbie el, mîngîindu-i obrazul cu buzele, tradiţia nu se împlineşte. Iar asta înseamnă *mare* ghinion.

Limba lui îi urmări alene curba urechii, trimițîndu-i fiori pe şira spinării, iar Corey zîmbi neputincioasă, lăsîndu-şi puțin capul pe spate, în timp ce Spencer îi trasa cu gura o linie caldă pe obraz.

– Ghinion *extrem* de mare, o preveni el, revenind pe acelaşi drum, după care sîcîiala luă sfîrşit; îi cuprinse fața în palme, mîngîindu-i uşor cu degetele mari obrajii, cu o intensitate în ochi care o fascina. Ai idee, întrebă el cu glas îngroşat, cît de mult l-am urît pe Doug Johnson după seara aceea?

Corey încercă să zîmbească şi deodată simți, în schimb, usturimea inexplicabilă a lacrimilor.

– Ai idee, şopti el în timp ce gura îi cobora hotărîtă spre a ei, cît de mult am vrut să fac asta...?

Simțind că orice apărare i se risipea, Corey încercă să-l împiedice cu ajutorul umorului.

– Nu-s foarte sigură că sînt destul de matură...

Buzele lui Spencer se arcuiră într-un zîmbet senzual, iar Corey le văzu formînd un singur cuvînt.

– Afurisito... murmură el şi o cuprinse în brațe, capturîndu-i buzele într-un sărut la fel de aspru şi

tandru pe cît îi fusese şi răspunsul.

Corey îşi spuse că un sărut nu prezenta nici un pericol, nu însemna că era învinsă dacă cooopera doar puțin, în timp ce-şi ridica mîinile peste pieptul lui robust, cedînd limbii insistente.

Se înşela.

În clipa cînd o făcu, brațele lui Spencer se strînseră, iar gura i se deschise peste a ei într-un sărut feroce şi poruncitor care-i asaltă seninătatea abia regăsită şi o făcu să se agațe de umerii lui lați pentru a-şi păstra echilibrul într-o lume care începea să se învîrtească ametitor.

Limba lui Spencer i se afundă în gură şi, cu un țipăt mut de deznădejde, Corey îl cuprinse cu brațele pe după gît, sărutîndu-l la rîndul ei.

Se îndesă în el şi-l sili să îmblînzească sărutul, mîngîindu-i uşor limba cu a ei, şi-i simți gîfîitul cînd Spencer o strînse şi mai tare, cu brațele înclinate peste şoldurile ei pentru a o ține lipită de coapsele lui rigide.

Îl sărută încet, cu degetele lunecîndu-i peste mandibula lui şi împrejurul cefei, iar el o lăsă să fixeze ea ritmul, cu mîna plutindu-i într-o mîngîiere înceată peste spatele şi posteriorul ei, cu gura

mişcîndu-i-se necontenit peste a ei, urmîndu-i exemplul. Şi tocmai cînd Corey începea să se simtă complet stăpînă pe situaţie, Spencer o descumpăni din nou.

Degetele lui i se îndesară în părul de la ceafă, îşi apăsă buzele peste ale ei, împingîndu-i spatele în trunchiul copacului cu trupul lui, eliberîndu-şi mîinile pentru a şi le repezi peste sînii ei, apoi acoperindu-i încet şi mîngîindu-i pînă cînd Corey crezu că avea să piară ucisă de acel dulce chin şi jinduirea neostoită după mai mult.

Timpul încetă să mai existe, măsurat numai într-o serie de sărutări nesfîrşite, zdrobitoare, şi mîngîieri excitante care începeau încet şi se intensificau într-un crescendo; apoi se despărţiră. Ca s-o poată lua de la început.

Corey se auzi pe sine însăşi gemînd cînd Spencer îşi desprinse gura de a ei pentru cea din urmă oară.

Îşi îngropă chipul în adîncitura gîtului ei, apoi trase aer în piept, adînc, chinuit, şi o strînse în braţe, cu faţa lipită de inima lui.

Rămase astfel, cu ochii închişi strîns ca să nu vadă momentul cînd avea să-i revină judecata ra-

ţională, dojenindu-o pentru prostia şi nebunia a ceea ce făcuse, dar era prea tîrziu. Realitatea se refăcea în jur. Clar, era bolnavă mintal! Avea un soi de obsesie bolnăvicioasă pentru Spencer Addison.

Îşi tocase adolescenţa la picioarele lui, iar acum nu era nevoie decît ca el să murmure o vorbă drăgăstoasă – şi cădea în braţele lui ca o idioată cu minţile luate de amor. În viaţa ei nu se mai simţise la fel ca acum, decît o dată... demult, într-o noapte de vară, lîngă piscină.

O lacrimă îi căzu din ochi, prelingîndu-i-se pe obraz. Nu însemna nimic pentru el, niciodată nu însemnase...

– Corey, spuse Spencer cu glasul înăsprit, în timp ce-i atingea părul cu buzele. Ai vrea să-mi explici de ce par să-mi pierd minţile în clipa cînd te ating?

Inima ei făcu un salt mortal, iar mintea i se cufundă într-o tăcere şocată. Pentru a doua oară în seara aceea, simţi impulsul absurd de a rîde şi a plînge în acelaşi timp.

– E clar că amîndoi sîntem nebuni, spuse ea – dar, una peste alta, se simţea mult mai bine decît

în momentul dinainte. Se îndepărtă de el, iar Spencer îi cuprinse umerii cu un braț, conducînd-o înapoi spre casă.

Pierdută în propriile ei gînduri, Corey nici nu observă că mergeau spre camera ei, pînă cînd cotiră pe culoar şi văzu în fața sa uşile duble de la Apartamentul Ducesei.

În dreptul lor, se întoarse spre Spencer, privindu-l.

Acea ultimă jumătate de oră fusese cea mai intimă pe care o cunoscuseră vreodată împreună, iar Corey simți imboldul ireverențios de a-i zîmbi, spunîndu-i: „Îți mulțumesc pentru seara fermecătoare." În schimb, spuse:

– Dacă tot ne-am sărutat deja de noapte-bună, cred că nu mai avem nimic de spus sau de făcut.

Spencer îi zîmbi, rezemîndu-şi mîna de tocul uşii, relaxat şi încrezător. Puțin cam prea încrezător, îşi spuse ea.

– Putem s-o mai facem o dată, sugeră el.

– Nu cred că ar fi o idee foarte bună, minți Corey.

– În acest caz, m-ai putea invita înăuntru la un păhărel înainte de culcare.

– Asta cred că-i o idee şi mai proastă, îl informă ea înțepată.

– Mincinoaso, zîmbi Spencer – şi, aplecîndu-se, o sărută scurt, apăsat, apoi deschise uşa.

Corey intră senină în camera ei, închise uşa şi se rezemă de ea, vlăguită, amețită de ultima jumătate de oră pe care o petrecuse în brațele lui. Privirea i se opri pe ceasul de pe micul secreter. Era aproape miezul nopții. Stătuseră afară mai bine de o oră.

CAPITOLUL 11

Pe peluza din spatele casei, Corey îi privea pe Mike MacNeil şi Kristin Nordstrom instalînd unele dintre echipamentele fotografice pentru exterioarele muncii în curs de desfăşuare, dar cei doi nu aveau prea multe de făcut pînă a doua zi, cînd urmau să se aşeze florile pe arcadele nupţiale, iar mesele de banchet de sub cortul alb aveau să fie decorate în „Stil Foster".

Pe moment, o mică armată de grădinari, tîmplari şi florari se ciocneau de cei de la firma de catering, care erau programaţi să servească o cină

de repetiţie pe terasă, seara, după încheierea repetiţiei propriu-zise.

Pentru ochiul antrenat al lui Corey, toate păreau să meargă foarte bine. O văzu pe Joy discutînd cu cineva din personalul de aprovizionare şi, de fiecare dată cînd îi spunea cîte ceva, tînărul zîmbea, iar colegii lui pufneau în rîs. Compania de catering era o firmă de familie şi lucrau nu numai foarte bine, ci şi cu vizibilă plăcere. Joy o văzu pe Corey şi-i făcu cu mîna. După ce-i răspunse, Corey se întoarse spre Mike şi Kristin, care sosiseră în dimineaţa aceea cu un furgon.

– Cum merge, Mike?

– Totul e sub control. Nici o problemă.

Mike avea un metru nouăzeci înălţime, cu douăzeci şi cinci de kilograme mai mult decît ar fi fost normal, şi părea gata să se prăbuşească peste lada grea pe care o tîra pe iarbă. Corey ştia că nu era cazul să-i ofere ajutor.

– Cum îţi place noua ta asistentă pe teren?

Mike se uită peste umăr spre Kristin, care trăgea fără efort o ladă identică.

– Nu puteai găsi una mai înaltă şi mai robustă? întrebă el răutăcios.

Întrucît Corey avea destule de făcut, privi doar cîteva momente, apoi porni înapoi spre casă.

Înapoi spre Spencer.

Adormise cu perna în brațe, gîndindu-se la el, iar în cursul zilei nu se putuse gîndi la aproape nimic altceva. Spencer nu ajuta la pregătiri. De dimineață, intrase în camera pentru micul dejun unde cinaseră în seara trecută şi, în văzul mamei lui Corey, al bunicii ei şi al uluitei lui nepoate, îi ciufulise părul şi o sărutase pe obraz.

La amiază, Corey îl văzuse venind prin holul aglomerat de lîngă cabinetul lui cu un teanc de hîrtii în mînă, părînd absorbit în lectură. Fără să ridice privirea, dădu din cap spre un vizitator şi ocoli trei servitori. Cînd trecu pe lîngă Corey, aparent fără s-o vadă, coti brusc şi intră drept în ea, împingînd-o printr-o uşă deschisă pînă într-o debara, după care închisese uşa în urma lui. În timp ce Corey se bîlbîia încurcată, lăsase să cadă hîrtiile, o cuprinsese în brațe şi o sărutase pînă la nesimțire.

– Mi-a fost dor de tine, spusese el chiar înainte de a-i da drumul. Şi să nu-ți faci nici un plan pentru cină. Diseară mîncăm singuri, pe balconul

camerei tale. Balconul meu are vedere spre peluza din spate, ceea ce înseamnă că am fi la fel de adăpostiți ca în holul de trecere.

Corey ştia că ar fi trebuit să obiecteze, dar nu voia. Urma să plece duminică, ceea ce însemna că mai avea la dispoziție doar două seri.

– Numai dacă-mi promiți că eşti cuminte, spuse ea în schimb.

– A, o să fiu... acceptă solemn Spencer, apoi o luă din nou în brațe şi o sărută pînă cînd Corey se agăță de el. ...Uite-aşa de cuminte.

În sfîrşit, îi dădu drumul, cu o pălmuță familiară peste şold.

– Şi-acum, dispari de-aici pînă nu mă hotărăsc să te țin lîngă mine de-o să ne sufocăm amîndoi. Pic de aer nu e în debaraua asta afurisită.

În tot timpul cît se sărutaseră, pe hol se auzise o paradă de paşi, iar Corey clătină din cap.

– Nu, du-te tu primul, ca să te asiguri că drumul e liber.

– Corey, replică el, nu pot ieşi acum de-aici. Nu sînt în stare să apar în fața musafirilor, crede-mă.

Jenată şi mulțumită, Corey îşi lipi urechea de

uşă, apoi întinse pe furiş mîna spre clanță, cînd afară păru să fie linişte.

– Ar trebui să te încui aici, aruncă ea peste umăr.

– Încearcă, iar eu am să bat în uşă şi-am să le spun tuturor că ai furat argintăria.

Amintindu-şi momentul, Corey zîmbea, cînd o văzu pe Joy mergînd încet, abătută, spre un pîlc de copaci de la marginea gazonului. Arăta atît de nefericită, încît Corey, după o scurtă ezitare, porni spre ea.

– Joy... s-a întîmplat ceva? o întrebă, ajungînd-o din urmă.

– Prefer să nu vorbesc despre asta, răspunse fata, trecîndu-şi repede degetele peste obraji, înainte de a se întoarce spre Corey cu un zîmbet apos.

– Dacă nu vrei să-mi spui de ce plîngi, ai prefera să vorbeşti cu mama ta, sau cu altcineva? Nu trebuie să te superi aşa, cu o zi înaintea nunții. Diseară vine Richard. Nu va voi să te vadă nefericită.

– Richard e un om foarte rațional şi va spune că sînt o proastă. La fel cum vor spune toți.

Joy ridică din umeri şi porni încet spre casă.

– Hai să vorbim despre altceva. Povesteşte-mi mai multe despre tine şi unchiul Spencer.

Ezită, apoi, cu o voce din care se simțea deznădejdea, întrebă:

– Crezi că l-ai iubit cu adevărat, cînd erai de vîrsta mea?

Dacă întrebarea ar fi fost pusă doar din curiozitate, Corey ar fi evitat răspunsul, dar simțea că Joy avea nevoie de ajutorul ei şi că numai adevărul i-ar fi fost de folos.

– Vreau să-ți răspund sincer, dar mi-e greu să-mi revăd sentimentele pentru el fără a-mi da seama şi cît de unilaterale şi fără speranță au fost, ceea ce le-ar discredita.

– Ai fi fugit cu el?

Întrebarea fu atît de neaşteptată, încît Corey rîse, dînd din cap:

– Numai dacă mi-ar fi cerut-o.

– Şi dacă nu făcea parte dintr-o familie bogată?

– Nu-l doream decît pe el, altceva n-ar fi contat.

– Deci, chiar îl iubeai?

– Păi...

Corey ezită, amintindu-şi.

– Credeam în el. Îl admiram şi-l respectam. Şi am făcut totul din motivele *potrivite,* chiar şi atunci. Nu-mi păsa că era campion la fotbal în colegiu, sau ce fel de maşină avea. Voiam să-l fac fericit, iar el părea să se simtă întotdeauna bine cu mine, aşa că efectiv credeam că aş fi fost în stare.

Cu un zîmbet trist, recunoscu:

– Noaptea, în pat, îmi imaginam că urma să-i nasc un copil, şi că el adormea lîngă mine ţinîndu-mă în braţe, fericit că aveam copilul. Era una dintre fanteziile mele favorite, din vreo zece mii de alte fantezii. Dacă toate astea înseamnă iubire, atunci, da, l-am iubit. Şi-am să-ţi spun un secret, încheie ea pe un ton răutăcios. Niciodată de atunci n-am mai simţit acelaşi lucru pentru nimeni.

– De-asta nu te-ai măritat?

– Într-un fel, da. Pe de o parte, nu vreau să risc să mai am asemenea sentimente pentru cineva – eram complet obsedată. Iar pe de altă parte, niciodată nu m-aş mulţumi cu mai puţin, dacă ar fi să mă mărit cu cineva.

Ajunseseră lîngă casă, iar Joy, spre surprinderea lui Corey, o îmbrăţişă.

– Îţi mulţumesc, spuse ea cu fervoare.

Corey o privi cum pornea pe peluză spre cei de la catering, apoi o luă încet către sufragerie, unde plănuia să-şi petreacă restul după-amiezii făcînd fotografii.

Totuşi, se simţea stînjenită. Se hotărî să discute cu Spencer despre Joy.

Ceva era în neregulă.

CAPITOLUL 12

Încercînd să nu scoată nici un sunet, Corey repoziționă un policandru antic pe masa din sufragerie.

Din capul mesei, aflat în afara cadrului pe care îl pregătea, Spencer spuse:

– Nu-ți face griji cu zgomotul. Fă tot ce e nevoie să faci.

Îşi adusese şi hîrtiile, ca să poată sta împreună cu ea în timp ce lucra.

Corey se temea să recunoască în sinea ei cît de multă plăcere îi făcea compania lui şi cît de

minunat se simțea văzînd că, după atîția ani, Spencer încă mai era apropiat de ea.

– Nu vreau să te deranjez.

Un zîmbet intim se întinse alene pe chipul lui atrăgător.

– În acest caz, va trebui să-ți faci bagajele şi să pleci din Newport.

Corey ştia ce voia să spună, dar plăcerea de a flirta cu el, ba chiar de a avea inițiativa în acest sens, era prea tentantă ca să se lipsească de ea.

– Ai răbdare. Vom pleca de-aici duminică dimineața, şi-atunci vei avea din nou la dispoziție toată coşmelia asta.

– Altceva am vrut să spun, şi-o ştii foarte bine, replică el calm, refuzînd să se prindă în joc.

Cuvintele lui o surprinseră.

Uneori, era convinsă că se complăceau într-un flirt prelungit mult peste măsură, dar tocmai cînd se obişnuia cu acest gînd şi încerca să respecte regulile, Spencer punea capăt jocului şi lua totul în serios.

– N-ai putea să mai stai cîteva zile?

Corey ezită, străduindu-se să reziste ispitei.

– Nu, nu pot. Am angajamente programate

deja pentru şase luni de-acum încolo.

Aşteptă, parte cu speranță, parte cu teamă, ca Spencer s-o îndemne să stea mai mult; ar fi acceptat.

Spencer n-o făcu. Era clar că nu vorbea *chiar atît* de serios. Refuzînd să recunoască faptul că o durea, Corey îşi îndreptă atenția spre subiecte mai sigure, aruncînd o privire către hîrtiile din fața lui.

– La ce lucrezi?

– Analizez argumentele pro şi contra unei tranzacții de afaceri; cîntăresc toate alternativele, punînd în balanță factorii de risc şi posibilitățile de cîştig; parcurg documentația. Procesul obişnuit de luare a unei decizii.

– Pentru mine nu este chiar atît de obişnuit, mărturisi Corey, aplecîndu-se pentru a studia efectul aranjamentului floral, împreună cu lumînările şi porțelanurile de familie. Dacă eu aş parcurge toate astea, în veci n-aş fi în stare să iau o decizie.

Satisfăcută, se duse la trepied şi făcu fotografia, apoi potrivi aparatul într-un alt unghi, astfel încît să prindă razele de soale reflectate din cris-

tal, şi mai luă două imagini. Spencer o privi, admirîndu-i un moment abilitatea, apoi îşi îndreptă atenția spre alte calități ale ei, mai ademenitoare. Îi studie curba obrazului, gingăşia generoasă a gurii, şi privi cum îi scînteia părul în soare.

Corey şi-l strînsese pe tot într-o coadă de cal cu şuvițe lăsate libere în jurul urechilor, arătînd din nou ca la optsprezece ani. Purta un tricou şi pantaloni scurți albi, iar Spencer se complăcu într-o îndelungă mîngiere vizuală a picioarelor ei lungi şi suple şi a sînilor plini, în timp ce-şi imagina cum s-ar fi simțit cu ea în brațe, în pat, noaptea.

Îl putea pune pe jăratic cu un sărut, iar în seara aceea intenționa să atițe focul şi să-l lase să se învăpăieze necontrolat pînă cînd îi devora pe amîndoi.

Iar apoi, urma să-l întețească din nou. Avea de gînd să facă dragoste cu ea pînă-l implora să se oprească, iar atunci avea s-o facă să-l roage s-o ia de la început.

Erau sortiți unul altuia; acum o ştia la fel de sigur pe cît ştia că, de data asta, Corey nu voia să-i mai încredințeze inima ei.

O putea convinge să-i dăruiască trupul ei în noaptea aceea, dar avea nevoie de timp pentru a o convinge să-i dăruiască şi inima, iar Corey se ferea să-i acorde acel timp. Spencer ştia deja cît de uluitor de ferm îşi respecta o hotărîre, o dată ce o lua; cu ani în urmă, devotamentul ei faţă de el fusese de neclintit, iar acum era la fel de hotărîtă să păstreze distanţa emoţională. Pentru prima oară în viaţa lui de adult, Spencer se simţea neputincios şi temător, pentru că, altfel decît legînd-o, nu găsea nici o cale de a o convinge să-i lase timp pentru a o convinge.

– Nu te mai tot uita la mine, spuse ea cu un rîs înăbuşit, fără să privească în direcţia lui.

– De unde ştii că mă uit la tine?

– Îţi simt ochi aţintiţi asupra mea.

Îi auzi tremurul slab din voce şi zîmbi, apoi reveni la subiectul luării deciziilor.

– Tu ce metodă preferi ca să iei o hotărîre?

Corey se uită la el peste umăr.

– Serios?

– Vorbesc foarte serios, spuse el cu glasul plin de subînţeles.

Trecînd peste acest lucru, Corey răspunse:

– De cele mai multe ori, mă bazez pe instinct şi impulsuri. Am impresia că ştiu, aici, adăugă ea atingîndu-şi inima, care decizie e cea mai înţeleaptă. Am învăţat din experienţă.

– Ăsta-i un mod cam riscant de a rezolva problemele importante.

– E singurul mod în care le pot rezolva. Adevărul este că, dacă stau prea mult timp să cîntăresc toate alternativele, punînd în balanţă riscurile şi cîştigurile, mă paralizează incertitudinea şi, pînă la urmă, nu mai iau nici o hotărîre. Cel mai bine judec atunci cînd mă bazez pe impulsuri şi instincte.

– Probabil că face parte din firea ta artistică.

– Poate, zîmbi Corey, dar la fel de posibil e şi să fie o trăsătură genetică. Şi mama mea e la fel. Dacă ne laşi prea mult timp de gîndire, oricăreia dintre noi, sau dacă ne dai de ales dintre prea multe posibilităţi, nu mai acţionăm deloc. Mi-a spus odată că, dacă tatăl meu vitreg n-ar fi zorit-o să se căsătorească înainte de a alege toate cîştigurile dintre neajunsuri, dacă n-ar fi fost silită să acţioneze instinctiv, nu logic, nici nu s-ar mai fi măritat cu el.

În sinea lui, Spencer reținu această informație revelatoare despre Corey, ca s-o folosească în viitor.

– De-asta nu te-ai măritat niciodată, pentru că existau prea multe posibilități de eşec şi ai avut prea mult timp ca să te gîndeşti la toate?

– S-ar putea, ocoli Corey răspunsul, revenind grăbită la el. Ce s-a întîmplat cu căsnicia ta?

– Cu căsnicia mea nu s-a întîmplat nimic, replică sec Spencer, după care îşi dădu seama că voia s-o facă să înțeleagă. Părinții lui Sheila muriseră cu un an înaintea bunicii mele şi nici unul dintre noi nu mai avea pe altcineva. Cînd ne-am dat seama că, pe lîngă asta, nu mai aveam aproape nimic în comun, ne-am hotărît să divorțăm atîta timp cît încă ne mai puteam purta civilizat unul cu celălalt.

Corey deschise tocul camerei fotografice şi o puse cu grijă înăuntru, după care se întoarse şi se rezemă de masa din sufragerie, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

– Spence... apropo de căsătorie, voiam să-ți vorbesc despre Joy. Nu ştiu dacă e convinsă că e bine ce face. Are pe cineva în care să se în-

creadă? Vreau să zic, unde sînt prietenii ei, domnişoarele de onoare, *logodnicul?*

Se aşteptase ca Spencer să expedieze chestiunea; în schimb, el îşi lăsă capul pe spate, frecîndu-şi ceafa cu o mînă, ca şi cum subiectul l-ar fi făcut să se crispeze.

– Mama ei i-a ales toți prietenii, domnişoarele de onoare *şi* logodnicul, spuse el cu amărăciune. Joy nu e proastă, pur şi simplu nu i se permite să gîndească singură. Angela a luat toate hotărîrile în numele ei, apoi i le-a impus.

– Logodnicul ei cum e?

– După părerea mea, e un orgolios de douăzeci şi cinci de ani care o ia de soție fiindcă e docilă şi-i va confirma excelenta părere pe care o are despre sine însuşi. Mai cred şi că-i convine să se înrudească prin căsătorie cu nobilimea germană. Pe de altă parte, ultima dată cînd i-am văzut împreună, Joy părea să-l placă foarte mult.

– Vei discuta cu ea? îl întrebă Corey, în timp ce se întoarcea să-şi termine de strîns echipamentele.

– Da, răspunse el, vorbind atît de aproape încît respirația lui îi adie peste părul de la ceafă,

apoi îi atinse pielea cu buzele, iar Corey simți un şoc alarmant în urma acelui contact simplu. Ai avea vreo obiecție să luăm un supeu? Deşi puțin îmi pasă de toți ăştia, am şi eu o datorie, ca gazdă, să fac act de prezență la cina de repetiție.

Îi ceruse să vină şi ea la parter în timpul repetiției, dar Corey refuzase. Ştia că ar fi fost o nebunie să ia cina împreună în camera ei, dar îşi spuse că avea să țină totul sub control şi nici măcar nu urmau să mănînce pe pat, ci pe *balcon...*

– Un supeu mi-ar conveni. Îmi va da posibilitatea să trag un pui de somn.

– Asta-i o idee *foarte* bună, răspunse el, subliniind atît de apăsat cuvîntul, încît Corey se întoarse, încercînd să-i distingă expresia feței.

O privea cu deplină nevinovăție.

CAPITOLUL 13

Deşi balconul lui Corey avea vedere spre peluza laterală, prin alte cîteva ferestre ale Apartamentului Ducesei se vedea perfect petrecerea în curs de desfăşurare pe terasa de jos, Corey avînd posibilitatea de a-l urmări pe Spencer fără teamă că acesta ar fi descoperit-o.

Îi trecu prin minte că erau împreună doar de două zile şi se întorsese la punctul de plecare – dorul de a-l zări mereu măcar o clipă. Oftînd, se rezemă cu umărul de marginea ferestrei, dar continuă să-l observe.

Era un om al marilor contraste, îşi spuse ea cu tandreţe – un bărbat înalt, bine clădit, care emana o forţă aspră, călită, complet opusă senzualităţii buzelor lui şi strălucirii acelui zîmbet care apărea pe neaşteptate. Arăta de parcă încă ar mai fi putut conduce o echipă de fotbal, croindu-şi drum prin apărarea adversă, şi totuşi inspira eleganţa relaxată a unui om născut pentru a prezida peste un conac ca acela.

În seara aceea, Spencer îşi juca rolul de amfitrion cu dezinvoltură, părînd să asculte atent cuvintele unui grup de bărbaţi, dar Corey îl văzu uitîndu-se la ceas pentru a treia oară în zece minute. Pusese ca mîncarea să fie trimisă sus cu cinci minute în urmă, iar masa de pe balcon era deja întinsă, cu porţelanuri, argintărie şi platouri acoperite. Corey îşi consultă ceasul, privind cum minutarul făcea ultimul mic salt. Era ora zece. Se uită pe fereastră şi pufni în rîs cînd Spencer îşi lăsă brusc paharul jos, îi salută scurt din cap pe bărbaţii cu care stătuse de vorbă şi-i lăsă acolo, pornind cu paşi lungi şi repezi drept spre uşile casei. Îşi îndeplinise obligaţiile sociale, acum era grăbit.

Fiindcă voia să ia cina cu ea.

Iar după cină, intenţiona s-o aibă pe Corey la desert.

Corey aruncă o privire răutăcioasă spre masa de pe balcon, unde un felinar de vînt îşi răspîndea deja lumina blîndă. Era o scenă de seducţie perfectă – un balcon privat, lumînări, şampanie în frapieră, pat luxos cu aşternut de satin în imediata lor apropiere. Era imens de flatată de atenţia pe care o acorda Spencer detaliilor, dar n-avea de gînd să-l lase să facă dragoste cu ea. Dacă l-ar fi lăsat, deznădejdea pe care ar fi simţit-o cînd o săruta la despărţire şi-i ura drum bun ar fi făcut ca episodul din urmă cu unsprezece ani să pălească în comparaţie cu cel de-acum.

Intenţiile lui Corey erau clare. Ceea ce nu-i era clar era motivul pentru care Spencer părea dintr-o dată s-o găsească atît de irezistibilă. În noaptea trecută, zăcînd trează în pat şi încercînd să găsească un motiv al acelei manifestări de pasiune, ajunsese la concluzia că era un caz de vinovăţie provocat de imaginea pe care o descrisese bunica ei, cu Corey aşteptîndu-l la fereastră ca s-o ducă la bal.

Această teorie era infirmată de felul cum se purtase azi – era angajat într-o aventură amoroasă serioasă şi folosea asupra ei un întreg arsenal de arme senzuale, de la glas şi pînă la mîini. Îi ceruse chiar şi să-şi prelungească şederea, deşi renunţase fără să mai exercite presiuni asupra ei. Nu avea nici un sens.

Afară, pe peluză, erau cîteva femei răpitor de frumoase care o eclipsau complet, iar Corey le văzuse pe unele dintre ele încercînd să flirteze cu el. Spencer era seducător, sexy şi bogat. Avea la dispoziţie o gamă nesfîrşită de femei aidoma lui, din care să aleagă. *Acesta* era adevăratul motiv pentru care Corey nu-l interesase niciodată, nici măcar cînd avusese aproape optsprezece ani, iar diferenţa de vîrstă dintre ei n-ar mai fi contat atît de mult.

Iar acum, Spencer începuse s-o urmărească dintr-o dată, cu o îndîrjire unilaterală, iar Corey ştia că trebuia să existe o explicaţie. Era posibil ca pur şi simplu să-i fi plăcut doar noutatea încercării de a seduce o prietenă din tinereţe. Alungă acest gînd; era flagrant de nedrept. Spencer nu era un om cinic sau parşiv; dacă ar fi fost astfel,

Corey nu s-ar fi simţit acum atît de îndrăgostită de el. Plecă de la fereastră, ca să n-o vadă acolo, ghicind că-l urmărise pe furiş.

Cînd nu primi nici un răspuns la bătaia în uşă, Spencer răsuci mînerul şi intră. Ajunsese la jumătatea apartamentului, cînd o văzu pe Corey afară, pe balcon, stînd rezemată de balustradă, într-o rochie lungă de mătase verde care o învăluia de la gît pînă la glezne, cu excepţia unui decolteu îngust pe piept. Îl aştepta, îşi spuse el zîmbind în sinea lui.

După atîţia ani, fata lui de aur îl aştepta din nou. Soarta îi acordase o a doua şansă pe care n-o merita, şi intenţiona să profite de ea în toate felurile posibile.

Cina cu Corey fu una dintre cele mai plăcute mese pe care le luase în ultimii ani. Corey îl delectă cu relatări amuzante despre întîmplări din viaţa lui pe care Spencer le uitase aproape complet.

După aceea, băură brandy, iar Corey scoase unul dintre albumele de fotografii pe care le adusese ca să i le dăruiască. Lumina felinarului nu

era prea puternică, însă ea susținu că acest lucru îi ajuta să vadă mai bine primele ei tentative fotografice. Spencer n-o contrazise, întrucît şampania şi brandyul o înmuiaseră, şi voia să fie relaxată în seara aceea.

Cu cotul pe masă şi bărbia rezemată în pumn, îşi împărțea atenția între fața ei însuflețită şi fotografiile pe care i le arăta.

– De ce-ai păstrat poza asta? o întrebă el, arătîndu-i fotografia unei fete cu pantaloni de călărie care stătea tolănită pe pămînt, cu părul acoperindu-i pe jumătate fața.

Corey îi adresă un zîmbet învingător, dar Spencer avu senzația că era cam jenată.

– De fapt, asta a fost una dintre favoritele mele, o vreme. Deduc că n-o recunoşti, nu?

– Cu părul ăsta peste față?

– Întîmplător, este Lisa Murphy. Ai invitat-o în oraş în primul tău an de colegiu, cînd veniseşi acasă în vacanța de vară.

În mintea lui Spencer se făcu lumină. Pufni în rîs.

– Înțeleg că n-o prea simpatizai.

– Mai ales după ce m-a lua deoparte şi mi-a

spus că eram o băgăreață şi să te las în pace. În ziua aia, eram la o prezentare cu caii, în scopuri de binefacere. De fapt, nici nu ştiusem că urma să fii şi tu acolo.

Ultima pagină conținea unul dintre instantaneele luate de Corey cu Spencer şi bunica lui, care ei îi plăceau atît de mult. Îl priviră în tăcere.

– A fost o femeie cu totul deosebită, spuse încet Corey, atingînd cu degetul obrazul bătrînei doamne din fotografie.

– Şi tu erai la fel, răspunse el, închizînd albumul. Încă de pe- atunci.

Corey ştiu instinctiv că tocmai urma să înceapă acea parte a serii pe care o aşteptase cu jind şi teamă.

Încercă să dea bir cu fugiții, preîntîmpinînd inevitabilul cu ajutorul umorului.

– Sînt sigură că nu mă găseai deloc „deosebită“ cînd atîrnam din copaci, fotografiindu-te, glumi ea, retrăgîndu-se spre balustradă.

Spencer o urmă, punîndu-i mîinile pe umeri.

– Întotdeauna te-am considerat deosebită, Corey.

Cînd ea nu răspunse, continuă:

– Te-ai mira dacă ți-aş spune că am o fotografie a ta?

– Una dintre cele pe care obişnuiam să ți le strecor în portvizit cînd nu erai atent?

Cu un moment în urmă, Spencer fusese gata s-o sărute; acum, îşi îngropă fața în părul ei, rîzînd.

– Chiar făceai asta?

– Nu, dar mă gîndisem.

– Fotografia pe care o am eu e de pe coperta revistei *Foster's Beautiful Living*.

– Sper că ai găsit loc destul pentru ea undeva, glumi Spencer. Are doar un deget înălțime.

Spencer îi atinse tîmpla cu buzele, murmurînd tandru:

– Vreau o fotografie mai mare, care să te arate cum străluceşti în lumina lunii cînd eşti în brațele mele.

Corey încercă să nu se lase afectată de cuvintele lui, dar căldura începuse deja să i se răspîndească prin tot trupul şi, cînd Spencer o cuprinse cu un braț de mijloc şi o strînse la piept, simți cum începea s-o cuprindă şi dorul.

– Sînt nebun după tine, şopti el.

– Spence, îl rugă încet Corey, nu-mi face asta.

Dar era prea tîrziu. Spencer o întorcea deja cu fața spre el şi, cînd gura i se deschise peste a ei, insistentă şi flămîndă, Corey se lăsă în voia sărutului său torid, cedînd turbulenței care se stîrnea în urma mînilor masculine ce-i mîngîiau sînii şi-i lunecau în jos pe şira spinării, apăsînd-o vibrant peste erecția lui. Cînd în sfîrşit îşi desprinse gura de a ei, Corey se simți pîrjolită de sărut şi înfierată de trupul lui Spencer.

– Mai rămîi cîteva zile, şopti el, frecîndu-şi bărbia de părul ei.

Cîteva zile... Merita cîteva zile dulci, pe care să le țină minte şi să le prețuiască. Şi să le regrete.

– Trebuie... trebuie să-mi cîştig existența... programul meu...

îndesîndu-şi mîinile în părul ei, Spencer îi ridică fața spre el.

– Înscric-mă şi pe mine în programul tău. Voi avea ce să-ți dau de lucru.

Corey îşi spuse că glumea şi-şi rezemă fruntea de pieptul lui. Avea să stea cu el. Aşa să-i ajute Dumnezeu, avea s-o facă.

– Ceea ce propui tu nu e muncă, răspunse ea, cu vocea tremurîndu-i de teamă şi dragoste.

Spencer simți că şovăia şi profită de avantajul obținut, fără a-i da timp să se răzgîndească.

– Vorbesc foarte serios, spuse el, folosind singura metodă la care se putuse gîndi toată ziua. Am adunat însemnări pentru o carte despre casa asta şi alte cîteva, construite în aceeaşi perioadă. Am nevoie de fotografii care să ilustreze textul, iar tu ai putea să...

Corey îl împinse atît de brusc, încît aproape îşi pierdu echilibrul.

– Deci, asta urmărea tot numărul tău de seducție!

Îşi cuprinse mijlocul cu brațele, retrăgîndu-se, în timp ce vocea îi tremura de necaz şi furie.

– Doreai ceva de la mine!

Spencer întinse brațele spre ea, dar Corey se retrase smuncit.

– Pleacă de-aici!

– Ascultă-mă!

O prinse imediat după ce intră în cameră.

– Te iubesc!

– Dacă vrei fotografiii ale casei ăsteia, atunci

sună la Agenția William Morris din New York şi vorbeşte cu agentul meu, dar mai bine trimite-i înainte un cec în alb!

– Corey, taci şi-ascultă-mă. Toată povestea cu cartea a fost o invenție. Te iubesc!

– Minți, escrocule... Ieşi afară de-aici!

Se străduia din răsputeri să nu izbucnească în plîns, iar Spencer ştia că, dacă ceda în fața iui, l-ar fi urît şi mai mult. Îşi lăsă brațele să cadă pe lîngă trup, dar nu se dădu bătut.

– Vom mai discuta despre asta mîine dimineață.

Cînd ajunse în camera lui, îl frapă enormitatea greşelii pe care o făcuse. Indiferent ce-ar fi încercat să-i spună a doua zi dimineața, Corey n-avea să-l creadă. După cele întîmplate, nu-i mai putea dovedi că n-avea nici un motiv ascuns şi numai pe ea o dorea.

Înfuriat de propria-i gafă, îşi scoase sacoul şi-şi descheie cămaşa, în timp ce se gîndea la singura posibilitate neplăcută pe care n-o avusese în vedere: Corey nu-l iubea. Ştia al dracului de bine că simțea *ceva* pentru el – dar se putea

că confunde acel „ceva" cu dragostea. În timp ce mergea spre bar, văzu biletul rezemat pe pernele patului.

Era o scrisoare de la Joy, scrisă în grabă, prin care-l anunța că fugea cu Will Marcillo, fiul patronului firmei de catering, şi-i cerea lui Spencer să-i spună şi mamei ei, dimineața. Restul scrisorii era un efort disperat de a-l face să înțeleagă de ce o conversație purtată cu Corey în aceeaşi zi o convinsese că trebuia să se mărite cu omul pe care-l iubea. Conform explicațiilor cam dezlînate ale lui Joy, Corey recunoscuse că nu iubise pe nimeni altul decît pe Spence şi voia să-i aducă pe lume copiii, dar se temea să-şi rişte din nou sentimentele. Potrivit lui Joy, exact acelaşi lucru îl simțea şi ea pentru Will, numai că acum nu se mai temea să-şi asume riscul.

Spencer reciti scrisoarea, apoi o puse pe o masă şi rămase cu privirea spre pat, în timp ce prin minte i se învălmăşeau dezvăluirile lui Joy, combinîndu-se cu lucrurile pe care le aflase despre Corey, pentru ca în cele din urmă să se oprească în fața situației imposibile pe care el însuşi o crease în aceeaşi seară, mințind-o în legătură cu motivele pentru care dorea să mai rămînă.

Conform scrisorii lui Joy, Corey îl iubea. Voia să aibă copii cu el. Se temea să rişte.

Conform lui Corey, fie acționa în urma impulsurilor şi a instinctelor, fie îi pierea curajul şi nu mai acționa deloc.

Involuntar, Spencer încurcase lucrurile atît de bine încît, orice-ar fi *spus,* Corey n-ar mai fi putut să creadă că o dorea numai pe ea. A doua zi era programată o nuntă, dar nu mai aveau mire şi mireasă. Nu putea spune nimic care s-o facă să-l creadă, dar încă mai exista posibilitatea de a *face* ceva. Ezită un moment, apoi se hotărî şi ridică receptorul telefonului.

Judecătorul Lattimore tocmai ajunsese acasă de la cina de repetiție.

Fu foarte surprins să-l audă pe Spencer. Fu şi mai surprins cînd înțelese ce dorea de la el.

CAPITOLUL 14

La ora şapte dimineaţa, cînd instala deja echipamentele fotografice pentru nuntă pe peluză, Corey primi un bilet prin care Spencer o chema imediat în cabinetul lui.

Convinsă că o aştepta cu cine ştie ce nouă minciună, se hotărî să-i zădărnicească planul, luîndu-i cu ea pe Mike şi Kristin.

De cum intră în cabinet, Corey îşi dădu seama că nu avea nici un motiv de a-şi face griji. Angela stătea aşezată pe un scaun, în capot, cu o batistă în mînă.

Lîngă scaun, în halat, stătea în picioare soţul ei, arătînd de parcă ar fi fost gata să atace pe cineva. Spencer părea imun la drama care avea loc acolo. Aşezat pe marginea biroului, cu greutatea lăsată pe un picior, se uita pe fereastră, învîrtind alene în loc un *presse-papiers* de pe birou.

Cînd Corey intră, întoarse capul spre ea şi asistenţii ei, dar în locul ostilităţii sau a ironiei la care se aşteptase, Corey văzu că părea perfect calm, ca şi cum cu o seară în urmă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Arătă cu capul spre scaunele de la birou, invitîndu-i pe Corey, Mike şi Kristin să se aşeze. Nemaisuportînd tensiunea, Corey se uită de la el la Angela:

– Ce s-a întîmplat?

– A fugit, asta s-a-ntîmplat! ţipă Angela. Neghioaba aia mică a fugit cu... cu piccoloul ăla! Nici n-ar fi trebuit s-o botez *Joy*[1], ci Pacoste!

Corey se lăsă pe un scaun, şocată dar şi bucuroară pentru Joy, după care îşi dădu seama că

1. – Bucurie (n.tr.)

escapada ei în ultimul moment însemna o calamitate pentru ea şi pentru revistă. Acum era prea tîrziu ca să mai înlocuiască nunta cu alta, pentru numărul următor – mult prea tîrziu. Ajunseseră la termenul limită.

– Am anunţat familia mirelui acum o oră, o informă Spencer. Vor vorbi cu cît de mulţi dintre invitaţii lor pot. Acei invitaţi care nu pot fi găsiţi vor fi aşteptaţi aici de o rudă, care le va explica situaţia.

– E un coşmar! scrîşni Angela.

– Şi o problemă enormă pentru revista lui Corey. Au investit foarte mulţi bani şi timp în toate astea.

Făcu o pauză, lăsîndu-şi cuvintele să-şi facă efectul, înainte de a continua:

– Am avut la dispoziţie mai mult timp decît oricine ca să mă gîndesc ce posibilităţi există şi cred că am găsit o soluţie plauzibilă. Propun s-o lăsăm pe Corey să fotografieze nunta...

– Dar nu va mai *avea loc* nici o nuntă! izbucni cu înverşunare Angela.

– Ceea ce sugerez eu e ca lui Corey să i se permită să fotografieze totul...

– Mai puţin mirele şi mireasa, care *nu voi fi aici!* explodă Angela.

– Corey poate folosi şi dubluri, îi explică Spencer.

Corey înţelegea prea bine planul şi se grăbi să-l ajute cu alte cîteva explicaţii, gîndindu-se deja la unghiurile pe care le-ar fi folosit pentru a obţine fotografii interesante fără a dezvălui chipul mirelui şi pe cel al miresei.

– Doamnă Reichardt, putem fotografia de departe alt cuplu în costume de mire şi mireasă. Am nevoie de o mulţime de nuntaşi în fundal... Nu e necesar să fie foarte numeroşi, dar...

– Nici nu mă gîndesc! o întrerupse sora lui Spencer.

– Nu permit! se răsti domnul Reichardt.

Glasul lui Spencer era tăios, cum Corey nu-l mai auzise niciodată.

– Nu *voi* aţi plătit nunta asta, eu am plătit-o.

Reveni cu atenţia spre sora lui, continuînd foarte serios:

– Angela, înţeleg perfect prin ce treci, dar avem obligaţia morală şi etică de a face tot ce putem pentru a ne asigura că revista lui Corey nu

va avea de suferit din cauza... impulsivității lui Joy.

Corey îl ascultă într-o tăcere năucită, încercînd să înțeleagă cum îi funcționa mintea. În seara trecută, trăsese concluzia că era atît de meschin, încît ar fi legat o aventură amoroasă cu ea numai în speranța de a obține fotografii gratis pentru cartea lui.

Iar acum, ținea predici despre etică, morală şi ratarea unei ocazii de a contramanda toate cheltuielile asociate cu nunta, mai puțin avansurile pe care le avusese de plătit, astfel încît încă să mai economisească o mică avere.

– Dar ce le vom spune invitaților *noştri?* insistă Angela. Unii dintre ei sînt prieteni şi cu tine, nu uita.

– Le vom spune că ne bucurăm de decizia miresei şi ne pare rău că nu poate fi aici... dar că am dori să sărbătorim împreună, ca şi cum tinerii căsătoriți ar fi prezenți.

Terminînd, o privi pe Corey, întrebător, iar ea îi răspunse cu un zîmbet uşurat, deşi sinceritatea o făcu să adauge, spre Angela:

– Totuşi, este o soluție destul de ciudată.

– La fel sînt şi mulți dintre nuntaşi, comentă sec Spencer. Probabil le va plăcea ineditul unei petreceri de sărbătorire a unei nunți contramandate. Aşa ceva n-au mai făcut încă. E o experiență nou, ai putea spune, pentru o adunătură de ciudați cinici.

Angela păru gata să-i dea una. Sări în picioare şi ieşi ca o furtună, cu Reichardt după ea.

Spencer îi aşteptă să plece, apoi spuse cu vioiciune:

– Okay, haideți să ne ocupăm de detalii. Avem nevoie de un mire, o mireasă şi un judecător de pace.

Corey ştia că o aştepta să vorbească dar, cînd îl privi pe omul energic şi dinamic care era dispus să-şi asume o parte din problemele ei, inima sa îl mută din tabăra inamică în cea a prietenilor, fără a o putea opri în nici un fel. Spencer îi citi în ochi schimbarea de atitudine şi tonul i se îmblînzi ca o mîngîiere:

– Voi găsi un înlocuitor pentru judecătorul de pace.

– În cazul ăsta, nu ne mai lipsesc decît înlocuitorii mirilor.

Corey îi privi pe Kristin şi Mike.

– Ce-ar fi să vă folosim pe voi doi?

– Fii serioasă, răspunse Mike. Sînt suprapon-deral cu cincizeci de livre, iar Kristin e mai înaltă cu şase degete decît mine. Textul fotografiei ar trebui să spună: Mălaiul Mare din Pillsbury se în-soară cu Salata Uriaşă.

– Nu te mai gîndi la mîncare, ci la soluții, îl dojeni Kristin.

Urmă un lung moment de tăcere, înainte ca Spencer să spună în sfîrşit, cu exasperare amu-zată:

– Şi eu ce-o fi aici, pate de ficat?

Corey clătină din cap:

– Nu te pot folosi pe post de mire.

Pe chipul lui se ivi o expresie surprinsă.

– Din cîte-mi amintesc, mă găseai destul de fotogenic. Acum, că sînt mai bătrîn, te temi c-am să-ți sparg obiectivele?

– Mai degrabă mi le-ai topi, spuse ea cu amă-răciune, imaginîndu-şi fizicul lui musculos şi înalt într-un smoking negru ca pana corbului şi cămaşă albă, contrastînd cu pielea bronzată.

– Atunci, care-i problema?

– Tu vei fi ocupat cu oaspeții, cu explicațiile, cu buna dispoziție...

Făcu o pauză, pentru a-şi sublinia cuvintele.

– Spence, e obligatoriu să am cît mai multe mutre vesele în fotografiile astea. Succesul lor de-pinde mult mai mult de starea de spirit a oame-nilor, decît de tehnica mea.

– Pot şi să rezolv problema asta, şi să fiu „mire". Le voi spune ospătarilor să deschidă toate cele şase baruri în grădină şi să tot împartă bău-turi pînă pleacă ultimul musafir, sau ni se termină alcoolul. Dacă va fi necesar, vom alinia şi taxiuri în fața casei, pentru orice eventualitate.

– Atunci, oftă uşurată Corey, sarcina asta îți revine ție. Kristin, tu vei fi mireasa. Spence e mai înalt cu cîteva degete decît tine.

Spencer deschise gura să protesteze, dar Kristin i-o luă înainte:

– Ar trebui să slăbesc douăzeci de livre ca să mă încapă rochia de mireasă a li Joy, şi tot mi-ar ajunge numai pînă la genunchi.

– Corey, nu există decît o singură soluție, cea mai evidentă, declară sec Spencer. Va trebui să fii tu mireasa.

– N-am cum să fiu eu mireasa; eu sînt fotografa, ai uitat? Va trebui să rugăm pe altcineva.

– Nici chiar eu nu pot călca în picioare bunul simț atît de mult încît să cer unei invitate la nuntă să îmbrace rochia lui Joy şi să se joace de-a mireasa pentru noi. Ai aici mai multe trepieduri. Poți să aranjezi decorul, alergi în cadru şi rogi pe Mike sau pe Kristin să apese pe declanşator. Nimic mai simplu.

Corey îşi muşcă buzele, gîndindu-se la sugestia lui.

Nu avea nevoie de mai mult de două fotografii cu mirele şi mireasa – una în chioşcul din grădină şi cealaltă undeva la recepție, într-o parte, aşa că folosirea trepiedurilor n-ar fi fost o problemă.

– Okay...

– Vrea cineva un pahar de şampanie? le oferi Spencer, părînd complet mulțumit de situație. Aşa se obişnuieşte, să toastați pentru tinerii căsătoriți.

– Termină cu glumele astea, îl preveni Corey, iar tensiunea din tonul ei îi surprinse pe toți, inclusiv pe ea însăşi.

– Nervi de fată dusă la măritiş, murmură Spencer, iar Mike pufni.

Se ridicară să iasă, dar Spencer o opri pe Corey cu o mînă pe brat.

– Vreau să-ți cer o favoare, spuse el, după plecarea celorlalți. Înțeleg cum te-ai simțit aseară dar, în restul zilei de azi, aş vrea să te porți ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Cînd Corey îl privi nehotărîtă, zîmbi şi adăugă:

– Nu-mi faci favoarea, nu fac nunta. O contramandez, şi praful se va alege de toate.

Era complet imprevizibil, de nepătruns şi complet irezistibil, cu lucirea aceea ironică în ochi.

– Eşti complet lipsit de scrupule, îl informă ea, deşi fără convingere.

– Domnişoară, sînt cel mai bun prieten pe care l-ai avut vreodată, replică Spencer şi, cînd aroganța acestei afirmații o făcu pe Corey să se uite la el cu gura căscată, îi explică: am la mine scrisoarea lui Joy dinainte de a fugi. Scrie acolo, foarte clar, că discuția cu *tine*, de ieri, a convins-o că ar regreta toată viața dacă nu s-ar căsători cu bărbatul iubit. Contrar opiniei surorii mele, numai tu ai cauzat totul. Şi-acum, îmi faci favoarea aia, sau contramandăm nunta?

– Ai cîştigat, consimți Corey rîzînd.

Nu era sigură dacă să se simtă uşurată sau dezamăgită că Spencer nu voia să vorbească despre cele din seara trecută.

– Şi fără alte gînduri negre pentru mine pe ziua de azi, de acord?

Cînd Corey dădu din cap, Spencer continuă:

– Perfect. Şi-acum, îți mai pot uşura cu ceva situația înainte de nuntă?

Corey negă din cap.

– Ai făcut deja foarte mult. Îți sînt extrem de recunoscătoare. Şi foarte impresionată, recunoscu ea fără tragere de inimă, zîmbindu-i peste umăr, în timp ce ieşea.

Spencer studie grația dezinvoltă a mişcărilor lui Corey, în timp ce se gîndea la ultima ei remarcă. Dacă ea era „foarte impresionată" de ceea ce ştia că realizase, restul ar fi năucit-o. La etaj, rochia de mireasă a lui Joy era deja modificată după măsurile uneia dintre rochiile lui Corey.

În Houston, avocatul lui Spencer întocmea o scrisoare prin care îi anunța pe chiriaşii din casa bunicii lui că, întrucît contractul de închiriere fusese reziliat, trebuiau să evacueze locuința, oferindu-le şi un cec mare din partea lui Spencer în

compensație. La Newport, judecătorul de pace Lattimore vorbea la telefon cu un funcționar somnoros de la primărie, convingîndu-l să elibereze o licență de căsătorie într-o zi de sîmbătă.

Una peste alta, fusese o dimineață fructuoasă.

Şi totuşi, Spencer avea sentimentul neliniştitor că uitase un amănunt esențial – altceva decît s-o informeze pe Corey că urma să devină mireasă.

Spera să fi fost sinceră cînd îi spusese cît îi plăcea spontaneitatea şi că întoteauna îşi urma instinctul; spera să fi fost sinceră şi cînd îi spusese lui Joy că-l iubise întotdeauna şi voia să aibă copii cu el.

Ultima parte nu-l deranja la fel de mult ca prima. Corey îl iubea, era sigur, dar n-o încînta genul de nuntă pe care urma s-o aibă.

Desigur, avînd în vedere trecutul lor, urma să fie foarte satisfăcută că-l silise să facă asemenea eforturi bizare pentru a o aduce în fața altarului.

Spencer zîmbi în sinea lui, imaginîndu-şi cum avea Corey să le povestească despre această zi copiilor lor, dar zîmbetul i se şterse de pe buze cînd ieşi pe terasă, privind bărcile cu pînze care lunecau pe apă.

Dacă se înşelase cumva, Corey avea să se înfurie, iar dacă nu se înşela, n-ar fi avut de ce să se simtă atît de neliniştit. Pe de altă parte, era posibil doar să sufere de un banal acces de nervi înainte de nuntă.

Spencer se întoarse cu spatele spre privelişte şi reveni la birou pentru a mai da cîteva telefoane. În cel mai rău caz, Corey putea obține o anulare a căsătoriei şi nu era nevoie să ştie nimeni că se căsătoriseră vreodată.

CAPITOLUL 15

Stînd lîngă un pavilion acoperit cu trandafiri, unde urma să fie căsătorit de un judecător beat criță, cu o fotografă care nu bănuia nimic, Spencer conversa amabil cu două femei care nu ştiau că urmau să devină rudele lui.

Corey dorise fețe vesele în fotografii, aşa că îi făcuse rost de două sute, cu ajutorul unei cantități uluitoare de şampanie franțuzească, o avere în caviar rusesc şi o scurtă cuvîntare amuzantă cu care le obținuse cooperarea deplină. De fapt, toți invitații păreau să se distreze de minune.

Mirele, cu siguranță, se distra.

Ridicînd la gură cupa cu şampanie, Spencer îşi privi viitoarea mireasă studiind direcția razelor de soare în timp ce pregătea ultimul trepied pentru fotografiile ceremoniei propriu-zise.

Trena lungă a rochiei de zece mii de dolari o tot încurca, aşa că şi-o legase în jurul mijlocului, iar voalul de dantelă îi stătea pe umeri ca o etolă mototolită.

Lui Spencer i se părea cea mai fermecătoare ființă din lume. Complet răpitoare. Complet firească. Şi urma să devină a lui.

O privi cum se apropia în grabă, încîntată de imaginea pe care o pregătise.

– Cred că e totul gata, îi spuse ea.

– Foarte bine, chicoti Spencer. Lattimore se prăjeşte de viu în chioşcul ăla, cu robele pe care l-ai pus să le poarte de-o oră încoace, şi moare de sete.

Bunica lui Corey exprimă diferit acelaşi adevăr, cînd veni să-i aranjeze voalul.

– Judecătorul ăla-i beat! declară ea.

– Nu face nimic, bunico, răspunse Corey, în timp ce mama ei îi desfăcea trena şi o întindea cu

grijă în spate. Nici nu e judecător adevărat. Spencer zice că-i un instalator.

– E o sugativă, asta e.

– Cum îmi stă părul? întrebă Corey cînd terminară.

Lui Spencer îi plăcea în mod deosebit părul ei în ziua aceea, deşi nu-l purta desfăcut pe umeri, aşa cum voia să-l vadă seara, la culcare. I-l prinseseră în creştet, pentru ca în fotografii să nu arate neîngrijit.

– Îți stă foarte bine, declară doamna Foster, aranjîndu-i parura.

Spencer îi oferi brațul, zîmbind. Era atît de fericit, încît zîmbea încontinuu.

– Gata? o întrebă el.

– Aşteaptă, spuse Corey în timp ce-i îndrepta cravata neagră.

Spencer îşi imagină o viață întreagă în care Corey îi tot îndrepta cravatele.

Corey simți o durere ascuțită în piept, ridicînd privirea spre bărbatul elegant, în smoking de comandă, care îi zîmbea cu toată tandrețea unui mire adevărat. De-o mie de ori visase acel moment în anii din urmă, iar acum nu era decît o

înscenare. Spre groaza ei, simți usturimea lacrimilor, așa că și le ascunse imediat sub un zîmbet exagerat de strălucitor.

– Îmi stă bine? întrebă Spencer, cu o senzualitate stranie în voce.

Corey dădu din cap, înghiți în sec și zîmbi vesel.

– Parc-am fi Ken și Barbie. Să mergem.

Înainte de a apuca să facă primul pas pe covorul alb care se întindea printre șirurile de scaune, spre pavilion, cineva din rîndul întîi întoarse capul și strigă vesel:

– Auzi, Spence, putem să-i dăm drumul odată? Ne coacem de căldură, aicea.

În acel moment, Spencer își dădu seama ce uitase. Privi în jur după ceva ce i-ar fi ptuut fi de folos și văzu pe iarbă o bucată de panglică aurie întărită cu sîrmă.

– Gata? întrebă Lattimore, plimbîndu-și degetul pe sub gulerul robei.

– Gata, răspunse Spencer.

– E-n regulă dacă o scru... scutr... scurtăm nițel?

– Nici o problemă, spuse Corey, uitîndu-se în

spate să vadă unde era Kristin cu aparatul pe care stabiliseră să-l folosească pentru fotografii de rezervă.

– Domnișoară... ăă... Foster?

– Da?

– Se obiș... obișnuiește să vă uitaci la mire.

– A, scuzați...

Lattimore fusese foarte amabil și cooperant și, dacă voia să-și joace rolul pînă la capăt, pe ea n-o deranja cu nimic.

– Puneți... Puneți-vă mîna-n mîna lui Spencer...

La dreapta, Corey o văzu pe Kristin ocupîndu-și locul, cu aparatul pregătit.

– Spencer Addison, o iei pe Cor... ăsta... Caroline Foster de soție legiuită pînă la șfîrșitul zilelor tale? turui repede judecătorul, încălecînd cuvintele.

Spencer zîmbi, privind-o în ochi.

– Da.

Zîmbetul lui Corey șovăi.

– Caroline Foster, îl iei pe Spencer Addison de soție legiuită... ptiu, de soț legiuit pînă la sfîrșitul zilelor tale?

În creierul lui Corey începu să sune o sirenă de alarmă, dintr-o sursă pe care n-o putea înțelege.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Corey, o tachină blînd Spencer, nu mă face de rîs în fața altarului.

– Să ştii că aşa ți-ar trebui, rîse sufocată Corey, încercînd să descopere unde era Mike.

– Hai odată. Zi da.

Nu voia să spună. Îi displăcea ideea de a mai continua farsa.

– Nu e filmare, toate astea sînt simple fotografii, spuse ea.

Spencer îi luă bărbia în mînă, ridicîndu-i fața spre el.

– Spune da.

– De ce?

– Zi da.

Îşi înclină capul, iar cînd buzele i se apropiară de ale ei, Corey o auzi pe Kristin apropiindu-se în fugă pentru acea imagine neaşteptată.

– Nu poci s-o săruci pînă nu jice da, îl preveni bălmăjit Lattimore.

– Zi da, Corey, şopti Spencer, cu gura atît de

aproape încît respirația lui îi atingea fața. Pentru ca judecătorul ăsta drăguț să mă lase să te sărut.

Corey simți cum o podidea un chicotit nestăpînit în fața insistenței lui de a o săruta.

– Da, şopti ea rîzînd, dar pentru asta merit un sărut cît mai...

Gura lui se lăsă în jos, retezîndu-i cuvintele, iar brațele o cuprinseră sufocant de strîns, înăbuşindu-i rîsul, în timp ce judecătorul proclama încîntat:

– Vă declar soț şi soție dă-i inelu'!

Mulțimea izbucni în aplauze şi rîsete.

Luată complet pe nepregătite de sărutul apăsat şi senzual, Corey se agăță de umerii lui ca să-şi țină echilibrul, în timp ce toate simțurile i se învălmăşeau; apoi îşi încordă mîinile, împingîndu-l.

– Termină, şopti ea, desprinzîndu-şi gura de a lui. Ajunge atît. Zău aşa.

Spencer îi dădu drumul, dar îşi înlănțui strîns degetele printre ale ei, rămînînd astfel în timp ce un obiect rotund îi aluneca pe inelar.

– Trebuie să-mi schimb rochia, spuse Corey imediat ce coborîră din pavilion.

– Înainte să plecați... trebuie să... începu judecătorul, dar Spencer se grăbi să intervină:

– Poți să mă feliciți peste cîteva minute, Larry, spuse el repede. Ne vedem în bibliotecă, unde e liniște, imediat ce o duc pe Corey sus. După ce stăm de vorbă, te-așteaptă un taxi în față ca să te ducă acasă.

În intervalul cît coborîse din chioșc și pornise pe culoar spre apartamentul ei, starea de spirit a lui Corey se prăbușise, de la entuziasmul extrem al fotografiilor uluitor de reușite la o depresie inexplicabilă, pe care încerca să și-o explice ca urmarea firească a unei zile de tensiune și muncă grea. Știa că Spencer nu avea nici o vină. Își jucase rolul de înlocuitor de mire cu o combinație de calm de nezdruncinat și entuziasm băiețesc absolut fermecătoare.

Încă mai încerca să-și pună în ordine emoțiile învălmășite, cînd Spencer deschise ușa apartamentului ei și păși într-o parte, dar cînd Corey dădu să treacă pe lîngă el, o opri.

– Ce s-a întîmplat, frumoaso?

– Hai, te rog! rîse ea sufocat. Nu-mi începe cu dulcegăriile, că izbucnesc în plîns.

– Ai fost o mireasă superbă.

– Te previn, continuă Corey cu voce gîtuită.

Spencer o cuprinse în brațe, apucînd-o gingaș de ceafă și apăsîndu-i fața la piept, într-un gest atît de tandru și neașteptat încît o aduse pînă în pragul lacrimilor.

– A fost o farsă îngrozitoare, șopti ea.

– Majoritatea nunților sînt niște farse îngrozitoare, spuse el amuzat. Ceea ce vine după contează.

– Probabil... murmură absentă Corey.

– Gîndește-te la nunțile pe care le-ai văzut, continuă Spencer, neluînd în seamă privirile surprinse ale cîtorva oaspeți care, trecînd pe hol, îi vedeau prin ușa deschisă. În jumătate din cazuri, mirele e mahmur, sau mireasa are grețuri matinale. E jalnic, o tachină el.

Umerii lui Corey se scuturară de un rîs înlăcrimat, iar Spencer zîmbi, căci sunetul rîsului ei îi plăcuse întotdeauna.

– Una peste alta, a fost cea mai perfectă nuntă pe care ți-ar fi putut-o dori.

– Ba n-a fost. Eu îmi doresc o nuntă de Crăciun.

– Ăsta-i singurul lucru care ți-a displăcut la nunta de azi, anotimpul? Dacă pot face ceva ca să fii mai fericită, spune-mi, şi-am s-o fac.

Ai putea să mă iubeşti, răspunse Corey în sinea ei fără să se poată stăpîni. Apoi îşi alungă gîndul.

– Nu poți face nimic mai mult decît ai făcut deja. Sînt ridicolă şi hiper-emotivă. E efectul nunților asupra mea, minți ea cu un zîmbet, păşind înapoi.

Spencer îi acceptă explicația.

– Mă duc să mă ocup de Latimore, iar apoi vreau să mă schimb. Între timp, pun să trimită aici nişte şampanie, după care voi veni s-o beau cu tine. Ce părere ai?

– Bună, răspunse Corey.

CAPITOLUL 16

Spencer îşi scosese vestonul smokingului, îşi lărgise cravata şi-şi descheiase nasturii de sus ai cămăşii albe ca zăpada. Arăta întru totul la fel de sexy şi elegant ca în timpul nunții; dar nu mai părea nici pe departe la fel de relaxat.

Fălcile îi erau încleştate şi se mişca repezit, fără să dea atenție şampaniei puse la rece într-o frapieră aurie. Scoase dopul unei carafe cu băutură din bar.

Turnă puțin alcool într-o cupă de cristal şi o ridică la buze.

– Ce faci? îl întrebă Corey, privindu-l cum lua două înghiţituri de bourbon sec.

Spencer coborî paharul, privind-o peste umăr.

– Beau un pahar de tărie. Iar acum am să-ţi torn şi ţie unul.

– Nu, mulţumesc, răspunse ea cutremurîndu-se. Prefer şampania.

– Urmează-mi sfatul, insistă înverşunat Spencer, ia o băutură serioasă.

– De ce?

– Fiindcă o să ai nevoie.

Îi turnă un pahar cu cuburi de gheaţă şi puţin sifon, ca să dilueze alcoolul, şi i-l oferi.

Corey luă o sorbitură, aşteptîndu-i explicaţiile, dar Spencer, în loc să vorbească, îşi privea paharul din mînă.

– Spence, orice s-a întîmplat, nu poate fi mai rău decît dai impresia.

– Sper ca şi peste cîteva minute să fii de aceeaşi părere, spuse el înverşunat.

– Dar ce *este?* întrebă disperată Corey. E cineva bolnav?

– Nu.

Spencer lăsă jos paharul, apoi se îndreptă spre

şemineu şi-şi rezemă mîinile de consolă, privind în vatra stinsă.

Avea o atitudine atît de doborîtă, încît Corey simţi un val de tandreţe ocrotitoare.

Veni în spatele lui şi-i puse o mînă pe umărul lat.

Era pentru prima oară de cînd sosise la Newport că-l atingea de bunăvoie, cu excepţia momentelor cînd o săruta, şi-i simţi muşchii încordîndu-se sub mîna ei.

– Te rog, nu mă mai chinui aşa, mă sperii!

– Acum o oră, idioata de nepoată-mea a dat telefon ca să mă anunţe că s-a căsătorit cu iubitul ei ospătăraş.

– Pînă aici, totul pare în regulă.

– Numai atîta a fost în regulă cu telefonul ăsta.

Prin mintea lui Corey începură să treacă imagini de maşini accidentate şi ambulanţe.

– Şi ce e în neregulă, Spence?

După un moment de ezitare, Spencer se întoarse, privind-o drept în ochi.

– În neregulă e că, pe parcursul conversaţiei, am discutat şi despre scrisoarea pe care mi-a lăsat-o aseară. Se pare că, în graba ei de a-mi

explica cum îi influențaseşi decizia de a fugi, Joy a fost cam neatentă la folosirea verbelor. Mai concret, a încurcat trecutul şi prezentul.

– Cum adică, ți-a explicat *cum* o influențasem eu? întrebă prudentă Corey.

– Citeşte scrisoarea, răspunse el, scoțînd din buzunarul pantalonilor două foi de hîrtie împăturite, pentru a i-o da lui Corey pe cea de deasupra.

Corey văzu din primul moment la ce se referea.

Corey mi-a spus că te iubeşte şi vrea să aibă copii cu tine, a spus că eşti singurul om pentru care a simțit vreodată aşa ceva, şi de aceea nu s-a măritat niciodată cu altul. Unchiule Spence, îl iubesc pe Will. Vreau să-i aduc pe lume copiii, cîndva. De aceea nu pot să mă mărit cu altcineva...

Deşi era stupefiată, Corey reuşi să afişeze un zîmbet calm şi nepăsător în timp ce-i înapoia scrisoarea.

– În primul rînd, i-am descris sentimentele mele pentru tine din adolescență, nu de la maturitate.

În al doilea rînd, concluzia despre motivele pentru care nu m-am măritat îi aparține ei, nu mie.

– După cum vezi, nu tocmai aşa reiese.

– Şi... şi asta-i tot ce te deranjează? întrebă Corey, uşurată că Spencer îi accepta explicația.

În loc de a răspunde, Spencer îşi îndesă mîinile în buzunarele pantalonilor, studiind-o în tăcere atît de mult timp, încît Corey sorbi nervoasă din băutură.

– Ceea ce mă deranjează, spuse el scurt, e că nu ştiu ce simți pentru mine acum.

Întrucît nu avea nici cea mai vagă idee ce simțea el pentru ea, şi fiindcă Spencer nici nu se grăbea să-i ofere vreo informație, Corey îşi spuse că nu avea dreptul să-i pună o asemenea întrebare, sau să aştepte vreun răspuns.

– Cred că eşti unul dintre cei mai chipeşi bărbați cu care m-am măritat vreodată! glumi ea.

Spencer nu părea deloc amuzat.

– Nu e momentul să fii evazivă, crede-mă!

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că ştiu al naibii de bine că simți ceva pentru mine acum, chiar dacă nu e decît o banală poftă.

Corey îl privi cu gura căscată.

– Orgoliul tău are nevoie de asemenea stimulente?

– Răspunde la-ntrebare! îi ordonă el.

Chinuindu-se cu disperare să ia totul cît mai uşor, ca să termine odată, Corey spuse:

– Hai s-o luăm aşa: dacă am publica vreodată un articol despre „Talentul la sărutat", ai apărea în Top Ten, iar eu ți-aş acorda votul. Ei? îl tachină ea. Ce zici?

– Zic că ai fi acuzată de părtinire pentru că ți-ai votat propriul soț.

– Nu te declara soțul meu. N-are nici un haz acum.

– Nu glumesc.

– Asta am spus şi eu, sublinie Corey nervoasă.

– Sîntem căsătoriți, Corey.

– Nu fi ridicol.

– O fi sunînd ridicol, dar mai e şi adevărat.

Corey îi cercetă chipul de nepătruns, clătinînd din cap.

– Ceremonia de căsătorie a fost o farsă. Judecătorul ăla era un instalator.

– Nu, tatăl şi unchiu lui sînt instalatori. El e judecător de pace.

– Nu te cred.

În loc de a-i răspunde, Spencer îi întinse a doua hîrtie împăturită.

Corey o desfăcu şi o privi lung. Era copia unei licențe de căsătorie, pe numele ei şi al lui Spencer. Purta data acelei zile şi semnătura judecătorului Lawrence E. Lattimore.

– Sîntem căsătoriți, Corey.

Mîna ei se strînse pumn, involuntar, ghemotocind hîrtia; în piept simțea un junghi de durere confuză.

– Mi-ai jucat o festă smintită? şopti ea. De ce-ai fi vrut să mă umileşti aşa?

– Încearcă să înțelegi. Ți-am spus ce-a zis Joy şi am crezut că asta doreai...

– Nesimțit arogant ce eşti! murmură Corey cu voce frîntă. Vrei să zici că te-ai căsătorit efectiv cu mine din milă şi vinovăție, şi ai crezut c-o să-mi *placă?* Atît de jalnică îți par încît ai crezut că m-aş mulțumi cu un măritiş la nunta alteia, în rochia alteia, cu o panglică pe sîrmă în loc de verighetă?

Spencer îi văzu lacrimile din ochi şi o apucă de umeri.

– Ascultă-mă! Corey, m-am căsătorit cu tine fiindcă te iubesc!

– Mă iubeşti! aruncă ea, cu umerii zguduindu-i-se de rîs şi faţa umedă de lacrimi. Mă iubeşti...

– Da, fir-ar să fie, te iubesc!

Corey rîse şi mai tare, în timp ce lacrimile îi curgeau şi mai repede.

– Tu nici măcar nu ştii ce-i aia iubirea, susţină ea. M-ai „iubit" atît de mult, încît nici nu te-ai ostenit să mă ceri de soţie. Nu ţi s-a părut deloc anormal să-mi transformi nunta într-o farsă cît toate zilele!

Din punctul ei de vedere, avea dreptate, iar acest lucru era pentru Spencer la fel de dureros ca lacrimile de pe obrajii ei palizi şi suferinţa din ochi.

– Înţeleg ce simţi pentru mine în clipa asta.

– Ba nu înţelegi nimic!

Corey se smulse din strînsoarea lui, ştergîndu-şi cu furie lacrimile de pe obrajii palizi.

– Dar voi încerca să mă exprim clar, odată

pentru totdeauna: nu te vreau! Nici înainte nu te-am vrut, nici acum nu te vreau şi nici n-am să te vreau vreodată!

Îl lovi cu palma în obraz, destul de tare ca să-i arunce capul într-o parte.

– Asta-i *destul* de clar pentru tine?

Şi, răsucindu-se pe călcîie, porni spre debaraua unde-şi ţinea valizele.

– N-am să-mi petrec noaptea în aceeaşi casă cu tine! Cînd ajung la Houston, voi începe procedurile de anulare, iar dacă îndrăzneşti să-ncerci să te opui, am să pun ca tu şi beţivul ăla de judecător să fiţi arestaţi mai repede decît ţi-a luat ţie să înscenezi căsătoria asta! Şi *asta* e clar?

– N-am intenţia să mă opun unei anulări, spuse el cu glas îngheţat. De fapt, adăugă, în timp de arunca ceva pe pat şi pornea spre uşă, îţi sugerez să foloseşti asta ca să acoperi costul avocatului.

Uşa se trînti în urma lui.

Corey se prăbuşi cu spatele rezemat de perete şi-şi îngropă faţa în mîini, zguduită de suspine mute.

Într-un tîrziu, cînd o cuprinse amorţeala, se duse

la telefon. Îi ceru servitorului care răspunse să le găsească pe mama şi bunica ei şi să le trimită imediat în cameră, după care îl instrui să-i transmită lui Mike MacNeil s-o sune imediat.

Cînd Mike îi telefonă, Corey îi spuse doar că intervenise ceva şi trebuia să plece acasă în aceeaşi seară.

Imediat ce închise, telefonul sună din nou.

– Domnişoară Foster, o informă valetul, maşina domnului Addison vă aşteaptă în faţă, imediat ce sînteţi gata de plecare.

În ciuda faptului că abia aştepta să iasă din casa aceea, Corey se înfurie irațional de tare pentru că era expediată atît de sumar din incintă. Îşi termină valizele în timp record şi le închise. Cînd o coborî pe ultima pe podea, îşi aminti de obiectul pe care „soţul" ei îl aruncase pe pat. Se aştepta să vadă un teanc de bancnote aruncat spre capul patului, unde părea să fi căzut.

Pe pernele de satin albastru, în lumina soarelui care asfinţea, scînteia un superb inel cu diamant care părea să aparţină unei ducese.

Mama şi bunica ei bătură la uşă, iar Corey le strigă să intre, în timp ce-şi lua poşeta şi valizele.

Doamna Foster aruncă o singură privirea spre faţa ei palidă, văzu bagajele şi se opri brusc.

– Dumnezeule mare, ce s-a întîmplat?

Corey le explică pe scurt, arătînd cu capul spre inelul de pe pat, în timp ce ieşea.

– Vă rog, aveţi grijă să-l primească înapoi. Şi spuneţi-i că, dacă se mai apropie de mine, voi cere un mandat de interdicţie!

După plecarea lui Corey, doamna Foster îşi privi năucită mama, iar într-un tîrziu spuse:

– Ce prostie a fost în stare să facă Spence!

– Merită să fie bătut cu biciul, decretă bunica, fără animozitate.

– Corey n-o să-i ierte niciodată asta. Niciodată. Iar Spence e imposibil de mîndru. N-o s-o ceară a doua oară în căsătorie, spuse doamna Foster oftînd.

Mama ei se apropie de pat şi luă inelul, învîrtindu-l între degete, cu un zîmbet.

– Spence va trebui să trimită un bodyguard cu Corey, cînd l-o purta pe ăsta.

CAPITOLUL 17

– Cum adică, refuză să semneze hîrtiile ca să putem folosi fotografiile pe care le-am făcut la Newport? explodă Corey.

– N-am spus că a refuzat categoric să le semneze, răspunse cu grijă Diana.

În săptămîna de cînd se întorsese de la Newport, Corey se avîntase într-o duzină de proiecte, pentru a nu se mai gîndi nici la căsătorie, nici la procedurile de anulare pe care le inițiase, şi era epuizată.

– A spus că le va semna, dar numai dacă i le

duci tu personal, mîine seară.

– La Newport nu mă mai întorc, replică pe un ton de avertisment Corey.

– Nu va fi nevoie. Spence vine la Houston, ca să rezolve nişte probleme de afaceri.

– Nu vreau să-l văd nici la Houston, nici altundeva.

– Cred că ştie, răspunse Diana pe un ton răutăcios. Nu numai că ai început procedura de anulare, ci ai cerut şi un mandat legal pentru a-i interzice să se mai apropie de tine.

– Ce crezi că ar face dacă aş publica revista fără aprobarea lui?

– M-a spus că, în cazul ăsta, avocații lui ne vor mînca la cină cadavrul firmei.

– Îl urăsc pe omul ăsta, spuse obosită Corey.

Diana avu înțelepciunea de a n-o contrazice, rămînînd la problema imediată.

– Totul se poate rezolva relativ simplu. Cred că va locui în casa de la River Oaks, aşa că, mîine seară...

Înfuriată de controlul pe care-l exercita Spencer asupra revistei şi a ei, Corey spuse:

– Mîine seară e Balul Orhideelor. Va trebui să

semneze hîrtiile în timpul zilei.

– I-am explicat lui Spencer că, în calitate de sponsori, trebuie să fim acolo. Spence a răspuns că te aşteaptă la el acasă înainte de bal, la ora şapte.

– Nu mă duc acolo singură.

– Bine, acceptă Diana, uşurată. Mama şi cu mine te vom aştepta în maşină, în timp ce stai de vorbă cu Spence, iar de-acolo plecăm la bal.

CAPITOLUL 18

Corey nu mai fusese acasă la Spencer de pe vremea cînd acolo locuise bunica lui şi i se părea ciudat să revină după atîţi ani. Ştia că Spencer închiriase casa unor locatari care păstraseră majoritatea servitorilor, iar locuinţa era întreţinută la fel de frumos ca întotdeauna. Întrucît acum o ocupa Spencer, Corey presupuse că fie se hotărîse s-o vîndă şi era goală, fie chiriaşii se mutaseră.

Toate felinarele de pe verandă erau aprinse, ca întotdeauna cînd veneau musafiri, dar în seara aceea printre draperiile ferestrelor de la living se

vedea o lumină stranie, colorată.

– N-am să stau mult, le spuse Corey Dianei şi mamei sale, în timp ce cobora din maşină.

Cu formularul de aprobare în mînă, sună la uşă. Cînd în hol se auziră paşi, inima începu să-i bată mai tare. În sfîrşit, fosta servitoare a doamnei Bradley o salută cu un zîmbet cald:

– Bună seara, domnişoară Foster. Domnul Addison vă aşteaptă în living.

Corey dădu din cap, apoi trecu prin holul luminat difuz. Pregătindu-se pentru impactul primei revederi cu Spencer după acea scenă hidoasă de la Newport, dădu colțul şi intră în living.

Apoi se încordă din nou, încercînd să înțeleagă ceea ce vedea.

Spencer stătea în mijlocul camerei luminate de lumînări, rezemat de pian, cu brațele încrucişate pe piept.

Purta smoking.

Camera era decorată ca pentru Crăciun.

– Sărbători fericite, Corey, spuse el încet.

Privirea dezorientată a lui Corey trecu peste ghirlandele groase care împodobeau consola, spre vîscul legat cu panglică de sub candelabru, pînă

la enormul pom de Crăciun din colț, cu ornamentele lui roşii şi beculețele care licăreau, după care de opri asupra micului munte de cadouri de sub brad. Toate erau împachetate în folie aurie şi pe toate erau prinse etichete uriaşe, albe.

Şi pe toate etichetele scria „Corey".

– Te-am lipsit de un bal de Crăciun şi o nuntă de Crăciun, spuse solemn Spencer. Aş dori să ți le înapoiez. Încă mai pot s-o fac, dacă mă laşi.

Spencer imaginase o duzină de posibile reacții din partea lui Corey, de la rîs pînă la furie, dar nici un moment nu se aşteptase s-o vadă întorcîndu-i spatele şi izbucnind în plîns. Inima i se frînse, învinsă. Întinse mîinile spre ea, şi le lăsă să cadă, apoi îi auzi şoapta înecată:

– Numai pe tine te-am vrut...

Uşurarea îl făcu s-o răsucească în loc cam brutal, strîngînd-o la piept.

Soția lui îi puse o mînă pe obraz, întinzîndu-şi cu tandrețe degetele.

– Numai pe tine te-am vrut...

Afară, în maşină, doamna Foster privi spre silueta cuplului îmbrățişat care se profila pe dra-

perii. Ginerele ei îi săruta fiica de parcă n-ar fi avut de gînd să-i mai dea drumul vreodată.

– Nu cred că e nevoie să mai aşteptăm, îi spuse ea Dianei, cu un oftat fericit. Astă-seară Corey n-o să mai plece nicăieri.

– Ba o să plece, spuse Diana cu deplină convingere, în timp ce băga maşina în viteză. Spence a lăsat-o fără un bal de Crăciun şi intenţionează să se achite în seara asta.

– Doar nu vrei să spui că are de gînd s-o aducă la bal, răspunse îngrijorată doamna Foster. Toate biletele s-au vîndut de luni de zile.

– Spence a reuşit cumva să rezerve două locuri, la aceeaşi masă cu noi.

Cu un zîmbet tandru, Diana adăugă:

– Cred că nu ne va fi greu s-o găsim. Are un aranjament central neobişnuit. În loc de orhidee albe, e o sanie mare şi roşie, plină cu crengi de brad.

EPILOG

Înfăşurată într-un halat de catifea roşie, Corey stătea la fereastra cabanei, privind peste colinele înzăpezite din Vermont, unde se hotărîseră să-şi petreacă primul Crăciun adevărat.

Soţul ei insistase că era a doua lor lună de miere – cea pe care ar fi avut-o dacă se căsătoreau de Crăciun – şi juca rolul unui mire înfocat, cu pasiune şi elan.

Corey se întoarse şi porni spre pat, unde dormea Spence, apoi se aplecă şi-i depuse un sărut pe frunte.

Era aproape dimineață, şi făcuseră dragoste pînă la epuizare, dar era dimineața de Crăciun, astfel încît Corey ardea de nerăbdare să-l vadă despachetîndu-şi cadourile.

Spencer îi dăruia cadouri tot timpul, iar ea făcuse cumpărături luni de zile, numai ca să găsească darurile cele mai potrivite pentru el.

Pe buzele lui se ivi un zîmbet.

– De ce te-ai trezit? o întrebă, fără să deschidă ochii.

– E dimineața de Crăciun. Vreau să-ți fac un cadou. Ai ceva împotrivă?

– Deloc, rîse el senzual, trăgînd-o deasupra lui.

– Nu ăsta este cadoul, îl informă Corey, rezemîndu-se cu coatele pe pieptul lui, în timp ce Spencer îi desfăcea halatul. Pe ăsta l-ai primit deja.

– Îmi place să primesc *două* cadouri identice, insistă Spencer, coborîndu-şi degetul prin adîncitura dintre sînii ei.

– Două Crăciunuri şi două luni de miere, toate într-un singur an, răspunse Corey cu un rîs sufocat, în timp ce gura lui pornea seducător pe ur-

mele degetului. Întotdeauna le vom face pe toate cîte două?

Răspunsul la această întrebare a apărut nouă luni mai tîrziu, la rubrica de naşteri din revista *People:*

Este un „dar dublu" pentru Spencer Addison şi soția lui, fotografa Corey Foster – gemenele identice numite Molly şi Mary, născute în ziua de 25 septembrie.

Sfîrşit